

**UCHWAŁA NR XXVII/268/2013
RADY GMINY CZARNA**

z dnia 21 lutego 2013 r.

w sprawie przyjęcia "Gminnego programu opieki nad zabytkami Gminy Czarna na lata 2013-2016"

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 15 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (tekst jedn. Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 159, z późn. zm.), art. 87 ust. 3 i 4 ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i o opiece nad zabytkami (tekst jedn. Dz. U. z 2003 r. Nr 162, poz. 1568, z późn. zm.), po uzyskaniu pozytywnej opinii Podkarpackiego Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków w Przemyślu – Delegatura w Rzeszowie (pismo z dnia 12 lutego 2013 r. znak:UOZ-Rz-4.5120.8.2013.) Rada Gminy Czarna uchwała, co następuje:

§ 1. Przyjmuje się „Gminny program opieki nad zabytkami Gminy Czarna na lata 2013 - 2016”, stanowiący załącznik do niniejszej uchwały.

§ 2. Wykonanie uchwały powierza się Wójtowi Gminy Czarna.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Podkarpackiego.

Przewodniczący Rady Gminy

Zdzisław Jaromi

Załącznik Nr 1 do Uchwały Nr XXVII/268/2013

Rady Gminy Czarna

z dnia 21 lutego 2013 r.

GMINNY PROGRAM OPIEKI NAD ZABYTKAMI

GMINY CZARNA

NA LATA 2013 – 2016

Spis treści

Wstęp

Podstawa prawna opracowania gminnego programu opieki nad zabytkami

Uwarunkowania prawne ochrony i opieki nad zabytkami w Polsce

Uwarunkowania zewnętrzne ochrony dziedzictwa kulturowego

4.1.Strategiczne cele polityki państwa w zakresie ochrony zabytków i opieki nad zabytkami

4.2.Relacje gminnego programu opieki nad zabytkami z dokumentami wykonanymi na poziomie województwa i powiatu

Uwarunkowania wewnętrzne ochrony dziedzictwa kulturowego

5.1. Relacje gminnego programu opieki nad zabytkami z dokumentami wykonanymi na poziomie gminy (analiza dokumentów programowych gminy)

5.2. Charakterystyka zasobów i analiza stanu dziedzictwa i krajobrazu kulturowego gminy

5.2.1. Zarys historii obszaru gminy

5.2.2. Krajobraz kulturowy

5.2.3. Zabytki objęte prawnymi formami ochrony - Gminną Ewidencją Zabytków oraz wpisem do rejestru zabytków

5.2.4. Zabytki ruchome

5.2.5. Zabytki archeologiczne

5.2.6. Dziedzictwo niematerialne

5.3. Zabytki o największym znaczeniu dla gminy

Ocena stanu dziedzictwa kulturowego gminy - analiza szans i zagrożeń

Założenia programowe i kierunki działań programu opieki nad zabytkami

Instrumentarium realizacji programu opieki nad zabytkami

Zasady oceny realizacji programu opieki nad zabytkami

Źródła finansowania programu opieki nad zabytkami

WSTĘP

Przyjęte założenia struktury i formy opracowania Gminnego Programu opieki nad zabytkami dla Gminy Czarna na lata 2013 - 2016 opierają się na wytycznych rekomendowanych przez Krajowy Ośrodek Badań i Dokumentacji Zabytków – *Gminny program opieki nad zabytkami. Poradnik Metodyczny* .

Dziedzictwo Kulturowe jest dobrem publicznym i stanowi to legitymację dla jego ochrony. Zabytkowe budynki, budowle, historyczne miasta oraz ludowa architektura wsi jak również krajobrazy kulturowe chronione są dla współczesnych i następnych pokoleń. Największym zagrożeniem dla zabytków jest upływający

nieubłaganie czas, dlatego też koniecznym staje się przygotować odpowiednie przepisy prawne, procedury oraz różnorodne programy aby interesy dziedzictwa kulturowego można była zharmonizować z pozostałymi celami gospodarczymi i społecznymi.

Gminny Program Opieki nad Zabytkami opracowany został w celu określenia strategicznych działań, które są niezbędne do sprawowania należytej opieki nad zabytkami na terenie Gminy Czarna w okresie 4 lat od wejścia Programu w życie. Jest on dokumentem uzupełniającym do innych aktów planowania w gminie (Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy Czarna, miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego).

Gminny Program Opieki nad Zabytkami jest dokumentem polityki administracyjnej w zakresie podejmowanych działań dotyczących inicjowania, wspierania i koordynowania prac z dziedziny ochrony zabytków i krajobrazu kulturowego oraz upowszechniania i promowania dziedzictwa kulturowego. Działania te określone są w odniesieniu do całej gminy jako jednostki samorządu terytorialnego, a nie odnoszą się jedynie do władz gminy, których bezpośredni wpływ na działalność instytucji sprawujących w różnej formie opiekę nad zabytkami jest ograniczony tylko do nielicznych.

Program określa zasady współpracy pomiędzy samorządem gminy, właścicielami zabytków i Wojewódzkim Konserwatorem Zabytków. Współpraca ta rozwijana w kolejnych latach powinna przynieść lokalnej społeczności, i nie tylko, wymierne korzyści – zachowanie naszego cennego dziedzictwa kulturowego dla przyszłych pokoleń. Program jest dokumentem uwzględniającym kierunki działań oraz zadania z zakresu opieki nad zabytkami i ma on na celu poprawę stanu zachowania cennego środowiska kulturowego Gminy Czarna. Dla realizacji tego celu, Program określa między innymi zasady finansowania i organizacji działań ochronnych wobec środowiska kulturowego.

PODSTAWA PRAWNA OPRACOWANIA GMINNEGO PROGRAMU OPIEKI NAD ZABYTKAMI

Obowiązek sporządzenia gminnego programu opieki nad zabytkami wynika z art. 87 *ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami* (t.j. Dz. U. Nr 162, poz. 1568 z późn. zm.). Wójt (burmistrz, prezydent miasta) powinien sporządzić na okres 4 lat gminny program opieki nad zabytkami.

Zgodnie z art. 87 ust. 2 *ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami*, celem opracowania *Programu* jest w szczególności:

1. włączenie problemów ochrony zabytków do systemu zadań strategicznych, wynikających z koncepcji przestrzennego zagospodarowania kraju;
2. uwzględnianie uwarunkowań ochrony zabytków, w tym krajobrazu kulturowego i dziedzictwa archeologicznego, łącznie z uwarunkowaniami ochrony przyrody i równowagi ekologicznej;
3. zahamowanie procesów degradacji zabytków i doprowadzenie do poprawy stanu ich zachowania;
4. wyeksponowanie poszczególnych zabytków oraz walorów krajobrazu kulturowego;
5. podejmowanie działań zwiększających atrakcyjność zabytków dla potrzeb społecznych, turystycznych i edukacyjnych oraz wspieranie inicjatyw sprzyjających wzrostowi środków finansowych na opiekę nad zabytkami;
6. określenie warunków współpracy z właścicielami zabytków, eliminujących sytuacje konfliktowe związane z wykorzystaniem tych zabytków;
7. podejmowanie przedsięwzięć umożliwiających tworzenie miejsc pracy związanych z opieką nad zabytkami.

Głównym założeniem programu jest dążenie do osiągnięcia odczuwalnej i akceptowanej społecznie poprawy w zakresie stanu zachowania i utrzymania obiektów zabytkowych znajdujących się na terenie gminy.

Program opieki nad zabytkami już z samej definicji w Ustawie jest dokumentem wymagającym cyklicznej aktualizacji, przy czym ten pierwszy opracowany na cztery lata (2013-2016) wydaje się kluczowy dla dalszych programów w tym zakresie, opierając się na szerokim rozpoznaniu złożonej problematyki konserwatorskiej.

UWARUNKOWANIA PRAWNE OCHRONY I OPIEKI NAD ZABYTKAMI W POLSCE

Zapisy odnoszące się do ochrony zabytków w Polsce zamieszczono w Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 roku, w której zgodnie z artykułem 5 ochrona zabytków należy do konstytucyjnych obowiązków państwa.

Podstawowym aktem prawnym regulującym zasady ochrony i opieki nad zabytkami w Polsce jest **ustawa z dnia 23 lipca 2003 roku o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami** (t.j. Dz. U. Nr 162 poz.1568 z późn. zm.).

Ustawa stanowi podstawę prawną ochrony dziedzictwa kulturowego w Polsce. Określa ona przedmiot, zakres i formy ochrony zabytków oraz opieki nad nimi, zasady tworzenia krajowego programu ochrony zabytków i opieki nad zabytkami oraz finansowania prac konserwatorskich, restauratorskich i robót budowlanych przy zabytkach, a także organizację organów ochrony zabytków.

Powyższa ustawa stanowi podstawę prawną do opracowania Gminnego Programu Opieki nad Zabytkami i zobowiązuje wójta do sporządzenia na okres 4 lat gminnego programu opieki nad zabytkami.

Ochrona zabytków polega na podejmowaniu przez organy administracji publicznej działań mających na celu zapewnienie warunków prawnych, organizacyjnych i finansowych umożliwiających trwałe zachowanie zabytków oraz ich zagospodarowanie i utrzymanie; zapobieganie zagrożeniom mogącym spowodować uszczerbek dla wartości zabytków; udaremnianie niszczenia i niewłaściwego korzystania z zabytków; przeciwdziałanie kradzieży, zaginięciu lub nielegalnemu wywozowi zabytków za granicę; kontrole stanu zachowania i przeznaczenia zabytków; uwzględnianie zadań ochronnych w planowaniu przestrzennym oraz przy kształtowaniu środowiska.

Opieka nad zabytkiem sprawowana jest przez jego właściciela lub posiadacza i polega, w szczególności, na zapewnieniu warunków: naukowego badania i dokumentowania zabytku; prowadzenia prac konserwatorskich, restauratorskich i robót budowlanych przy zabytku; zabezpieczenia i utrzymania zabytku oraz jego otoczenia w jak najlepszym stanie; korzystania z zabytku w sposób zapewniający trwałe zachowanie jego wartości; popularyzowania i upowszechniania wiedzy o zabytku oraz o jego znaczeniu dla historii kultury.

Ustawowej ochronie podlegają również nazwy geograficzne, historyczne lub tradycyjne nazwy obiektu budowlanego, placu, ulicy lub jednostki osadniczej.

Wykonywanie zadań w zakresie kultury i ochrony zabytków jest ustawowym zadaniem samorządów. W art. 7 ust. 1, pkt 9 **ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym** (t.j. Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591 z późn. zm.) zostały określone zadania własne gminy: „*zaspokajanie zbiorowych potrzeb wspólnoty należy do zadań własnych gminy.*

W szczególności zadania własne obejmują sprawy (...) kultury, w tym (...) ochrony zabytków i opieki nad zabytkami”.

Poza pkt. 9, odnoszącym się bezpośrednio do ochrony i opieki nad zabytkami, wymienione powyżej sprawy, niosą ze sobą ogromne możliwości związane z szeroko pojmowaną ochroną zabytków. Umożliwiają one nawiązanie formalnej współpracy z organizacjami, mającymi zapisaną w swym statucie opiekę nad zabytkami i ich ochronę.

Ponadto uregulowania prawne dotyczące ochrony zabytków i opieki nad zabytkami znajdują się w wielu innych obowiązujących ustawach, m.in.:

ustawa z dnia 16 kwietnia 2004 r. O ochronie przyrody

ustawa z dnia 21 sierpnia 1997 r. O gospodarce nieruchomościami

ustawa z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska

ustawa z dnia 27 marca 2003 r. O planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym

ustawa z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane

ustawa z dnia 21 listopada 1996 r. O Muzeach

ustawa z dnia 27 czerwca 1997 r. O bibliotekach

Zgodnie z treścią ustawy z dnia 23 lipca 2003 roku o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (t.j. Dz. U. Nr 162 poz.1568 z późn. zm.) to jest art.3 i art. 6:

Zabytek jest to nieruchomość lub rzecz ruchoma, ich część lub zespoły, będące dziełem człowieka lub związane z jego działalnością i stanowiące świadectwo minionej epoki lub zdarzenia, których zachowanie leży w interesie społecznym ze względu na posiadaną wartość historyczną artystyczną lub naukową.

Zabytki nieruchome są to krajobrazy kulturowe, układy urbanistyczne, ruralistyczne i zespoły budowlane, dzieła architektury i budownictwa, dzieła budownictwa obronnego, obiekty techniki, cmentarze, parki, ogrody i inne formy zaprojektowanej zieleni, miejsca upamiętniające wydarzenia historyczne lub działalność wybitnych osobistości bądź instytucji.

Zabytki ruchome są to dzieła sztuk plastycznych, rzemiosła artystycznego i sztuki użytkowej, kolekcje, numizmaty oraz pamiątki historyczne (militaria, sztandary, pieczęcie, odznaki, medale i ordery), wytwory techniki, materiały biblioteczne, instrumenty muzyczne, wytwory sztuki ludowej i rękodzieła oraz inne obiekty etnograficzne oraz przedmioty upamiętniające wydarzenia historyczne bądź działalność wybitnych osobistości lub instytucji.

Zabytki archeologiczne są to pozostałości terenowe pradziejowego i historycznego osadnictwa, cmentarzyska, kurhany, relikty działalności gospodarczej, religijnej i artystycznej.

Art. 7 w/w ustawy definiuje w ściśle zamkniętym katalogu formy ochrony zabytków:

1. **Wpis do rejestru zabytków** , który dla zabytków znajdujących się na terenie

województwa prowadzi wojewódzki konserwator zabytków;

Zgodnie z art. 9. ust.1 do rejestru zabytków (...) *wpisuje się zabytek nieruchomy na podstawie decyzji wydanej przez wojewódzkiego konserwatora zabytków z urzędu bądź na wniosek właściciela zabytku nieruchomego lub użytkownika wieczystego gruntu, na którym znajduje się zabytek nieruchomy. Do rejestru może być również wpisane otoczenie zabytku wpisanego do rejestru, a także nazwa geograficzna, historyczna lub tradycyjna tego zabytku* (art. 9 ust.2).

Zgodnie z art. 10. ust. 1 *do rejestru wpisuje się zabytek ruchomy na podstawie decyzji wydanej przez wojewódzkiego konserwatora zabytków na wniosek właściciela tego zabytku. Wojewódzki konserwator zabytków może wydać z urzędu decyzję o wpisie zabytku ruchomego do rejestru w przypadku uzasadnionej obawy zniszczenia, uszkodzenia lub nielegalnego wywiezienia zabytku za granicę* (art. 10 ust.2).

Sposób prowadzenia rejestru oraz ewidencji zabytków określa Rozporządzenie Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego z dnia 26 maja 2011 r. w sprawie prowadzenia rejestru zabytków, krajowej, wojewódzkiej i gminnej ewidencji zabytków oraz krajowego wykazu zabytków skradzionych lub wywiezionych za granicę niezgodnie z prawem. (Dz. U. Nr 113, poz. 661).

2. **Uznanie za pomnik historii** zabytku nieruchomego wpisanego do rejestru lub parku kulturowego o szczególnej wartości dla kultury przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej na wniosek ministra właściwego do spraw kultury i ochrony dziedzictwa kulturowego;

3. **Utworzenie parku kulturowego** w celu ochrony krajobrazu kulturowego oraz zachowania wyróżniających się pod względem krajobrazowym terenów z zabytkami nieruchomymi charakterystycznymi dla miejscowej tradycji budowlanej i osadniczej; park kulturowy może utworzyć na podstawie uchwały rada gminy po zasięgnięciu opinii wojewódzkiego konserwatora zabytków;

4. **Ustalenia ochrony w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego** , dotyczące w szczególności zabytków nieruchomych wpisanych do rejestru zabytków i ich otoczenia; innych zabytków nieruchomych znajdujących się w gminnej ewidencji zabytków oraz parków kulturowych; w studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy oraz w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego ustala się również, w zależności od potrzeb, strefy ochrony konserwatorskiej

obejmujące obszary, na których obowiązują określone ustaleniami planu ograniczenia, zakazy i nakazy, mające na celu ochronę znajdujących się na tym obszarze zabytków.

UWARUNKOWANIA ZEWNĘTRZNE OCHRONY DZIEDZICTWA KULTUROWEGO

4.1. Strategiczne cele polityki państwa w zakresie ochrony zabytków i opieki nad zabytkami

Strategiczne cele polityki państwa w zakresie ochrony zabytków i opieki nad

zabytkami zostały uwzględnione w tezach do krajowego programu opieki nad zabytkami oraz w *Narodowej Strategii Rozwoju Kultury na lata 2004–2013. Uzupełnienia Narodowej Strategii Rozwoju Kultury na lata 2004–2020*.

Dokumentem o fundamentalnym znaczeniu dla kwestii ochrony zabytków w Polsce są *Tezy do Krajowego Programu Ochrony Zabytków i Opieki nad Zabytkami*, opracowane przez zespół Rady Ochrony Zabytków przy Ministrze Kultury. W dokumencie tym czytamy m.in.: „Na dziedzictwo kulturowe człowieka składają się dobra kultury i dobra natury. Zabytki – dawne materialne i niematerialne dobra kultury są ważną częścią składową tego dziedzictwa. Ich ochrona zadeklarowana została jako konstytucyjny obowiązek Państwa (art. 5 Konstytucji RP – *Rzeczpospolita Polska (...) strzeże dziedzictwa narodowego (...)*).

Zabytki w swych niematerialnych wartościach są dobrem wspólnym, nad którym pieczę kodyfikuje artykuł 82 Konstytucji stanowiący: *obowiązkiem Obywatela (...) jest troska o dobro wspólne*.

„Ochrona i konserwacja zabytków jest istotnym elementem polityki kulturalnej Państwa, są one bowiem nie tylko śladem przeszłości, ale także cennym składnikiem kultury współczesnej, przyczyniającym się do kształtowania przyjaznego człowiekowi środowiska jego życia. (...) Ich zachowanie, ochrona i konserwacja jest działaniem w ważnym interesie publicznym ze względu na znaczenie zabytków w procesie edukacji, humanizacji społeczeństwa, jego kulturowej identyfikacji, wreszcie także znaczenie dla sfery ekonomii i gospodarki”.

„Zadaniem głównym polityki państwa w dziedzinie ochrony zabytków jest stworzenie w najbliższych latach mechanizmów porządkujących tę sferę, dostosowujących ją do warunków gospodarki rynkowej zarówno poprzez niezbędne uzupełnienia i korekty legislacyjne, jak i poprzez zmiany organizacyjne obejmujące konieczne rozszerzenie zakresu działań istniejących instytucji, aż po zmiany w strategii i organizacji ochrony. Te niezbędne, wprowadzane na drodze ewolucyjnej, zmiany powinny z jednej strony nie dopuścić do utracenia dotychczasowego bezcennego dorobku Polski w dziedzinie ochrony, z drugiej umożliwić funkcjonowanie i rozwój tej dziedziny w Zjednoczonej Europie”.

„Opracowanie Krajowego Programu Ochrony Zabytków i Opieki nad Zabytkami jest ustawowym obowiązkiem Ministra Kultury, zgodnie z zapisem *Ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami*. Program określa cele i kierunki działań oraz zadania, które powinny być podjęte w szczególności przez organy i jednostki administracji publicznej w zakresie ochrony zabytków i opieki nad zabytkami”. „Celem Programu jest wzmocnienie ochrony i opieki nad tą istotną częścią dziedzictwa kulturowego oraz poprawa stanu zabytków w Polsce”. Bardzo istotne jest przypomnienie podstawowych zasad konserwatorskich: „Celem jest także stworzenie wykładni porządkującej sferę ochrony poprzez **wskazanie siedmiu podstawowych zasad konserwatorskich** :

- 1) zasady *primum non nocere*,
- 2) zasady maksymalnego poszanowania oryginalnej substancji zabytku i wszystkich jego wartości (materialnych i niematerialnych),
- 3) zasady minimalnej niezbędnej ingerencji,
- 4) zasady, zgodnie z którą usuwać należy to (i tylko to), co na oryginał działa niszcząco,
- 5) zasady czytelności i odróżnialności ingerencji,
- 6) zasady odwracalności metod i materiałów,
- 7) zasady wykonywania wszelkich prac zgodnie z najlepszą wiedzą i na najwyższym poziomie.

Wymienione zasady dotyczą zarówno konserwatorów – pracowników urzędów, profesjonalnych konserwatorów - restauratorów dzieł sztuki, konserwatorów - architektów, urbanistów, budowlanych, archeologów, badaczy, właścicieli i użytkowników, w tym duchownych – codziennych konserwatorów zabytkowych świątyń”.

Do opracowania Krajowego programu ochrony zabytków i opieki nad zabytkami przyjęto następujące tezy:

Uwarunkowania ochrony i opieki nad zabytkami: stan zabytków nieruchomych, stan zabytków ruchomych, stan zabytków archeologicznych, stan zabytków techniki, pomniki historii i obiekty wpisane na Listę Światowego Dziedzictwa Kulturalnego i Naturalnego UNESCO, stan służb konserwatorskich, stan opieki nad zabytkami, stan uregulowań prawnych.

Działania o charakterze systemowym:

- powiązanie ochrony zabytków z polityką ekologiczną, ochrony przyrody, architektoniczną i przestrzenną, celną i polityką bezpieczeństwa państwa. Realizacja powszechnych tendencji europejskich i światowych do rozszerzenia pola ochrony na całe dziedzictwo kulturowe obejmujące dobra kultury i natury.

- wypracowanie strategii ochrony dziedzictwa kulturowego i wprowadzenie jej do polityk sektorowych.

3) System finansowania: stworzenie sprawnego systemu finansowania ochrony i opieki konserwatorskiej.

4) Dokumentowanie, monitorowanie i standaryzacja metod działania – ujednoczenie metod działań profilaktycznych, konserwatorskich, restauratorskich i ochronnych.

5) Kształcenie i edukacja: kształcenie profilaktyczne, podyplomowe i system uznawalności wykształcenia, edukacja społeczeństwa, edukacja właścicieli i użytkowników.

6) Współpraca międzynarodowa: współpraca z instytucjami i organizacjami, współpraca w obszarze Europy Środkowej.

Relacje gminnego programu opieki nad zabytkami z dokumentami wykonanymi na poziomie województwa

Strategia rozwoju województwa podkarpackiego na lata 2007-2020 ;

Plan zagospodarowania przestrzennego województwa podkarpackiego ;

Regionalny Program Operacyjny Województwa Podkarpackiego na lata 2007-2013;

Program rozwoju kultury w województwie podkarpackim na lata 2004-2009;

Strategia rozwoju turystyki w województwie podkarpackim na lata 2007-2013

Strategia rozwoju województwa podkarpackiego na lata 2007-2020 wyznacza kierunki polityki regionalnej dla różnych poziomów administracji samorządowej oraz partnerów społecznych i gospodarczych. Jak stwierdzono

w części wstępnej „Nadrzędnym celem Strategii jest zapewnienie województwu podkarpackiemu partnerskiej i konkurencyjnej pozycji w Polsce i Europie, w oparciu o geograficzne położenie, potencjał demograficzny, tradycje przemysłowe, walory środowiskowe, historyczne i kulturowe”. Ramy strategii wyznacza 8 głównych obszarów strategicznych, tj.:

Gospodarka regionu

Infrastruktura techniczna

Obszary wiejskie i rolnictwo

Ochrona środowiska

Kapitał społeczny

Współpraca międzynarodowa

Ochrona zdrowia

Zabezpieczenie społeczne.

Plan zagospodarowania przestrzennego województwa podkarpackiego, a właściwie zawarta w nim koncepcja ochrony dziedzictwa kulturowego, były wstępnie opiniowane przez Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków. Autorzy planu podnoszą, iż województwo podkarpackie posiada liczne i bardzo zróżnicowane zespoły i obiekty zabytkowe. Kierunki polityki przestrzennej zawarte w planie zostały powiązane z określonymi w strategii rozwoju województwa priorytetami, celami i kierunkami działań. Wśród

nich trzecie pole strategiczne to *Kultura, turystyka i ochrona środowiska*. W ramach tego pola za priorytet przyjęto *Rozwój kultury i ochronę walorów przyrodniczych i krajobrazowych regionu jako warunek podniesienia konkurencyjności produktu turystycznego*.

Za jeden z trzech przyjętych w jego ramach celów strategicznych uznano *wzbogacenie istniejących i kreowanie nowych produktów turystycznych opartych na dziedzictwie kulturowym i unikatowych wartościach przyrodniczo-kulturowych*.

Jednym ze sposobów realizacji tego celu winna być *rewaloryzacja dziedzictwa kulturowego, wartości krajobrazowych i przyrodniczych oraz rozwój działalności kulturowej jako podstawy tworzenia produktu turystycznego*.

Ważne dla ochrony dziedzictwa kulturowego są przyjęte w *Planie* zasady, wśród których istotne znaczenie dla ochrony i opieki nad zabytkami mają przede wszystkim:

- *ochrona zasobów kultury materialnej i niematerialnej oraz utrzymanie ład przestrzennego w obrębie dawnych układów urbanistycznych i obszarów proponowanych do ochrony krajobrazu kulturowego,*

- *przeznaczanie obszarów predysponowanych do ochrony przyrodniczej i krajobrazowej oraz obiektów stanowiących dziedzictwo kulturowe o różnym reżimie ochronnym, oparte o dokładne rozpoznanie zasobów, waloryzację terenu i określenie odporności środowiska na antropopresję,*

- *tworzenie spójnego systemu ekologicznego poprzez rozwój wielko przestrzennych obszarów ochrony środowiska naturalnego i kulturowego,*

- *promocja obszarów koncentracji walorów turystycznych, zespołów i obiektów zabytkowych w celu ich gospodarczego wykorzystania,*

- *zasada maksymalnej integracji działań na rzecz ochrony środowiska, w szczególności walorów krajobrazowych, przyrody, ochrony bioróżnorodności przyrody i krajobrazu kulturowego w sferze badawczej, społeczno-gospodarczej i ekonomicznej oraz w wojewódzkich programach sektorowych, na obszarach transgranicznych i na obszarach stykowych z sąsiednimi województwami,*

- *ograniczanie negatywnych skutków działalności urządzeń infrastruktury technicznej, społecznej i gospodarczej oraz różnych form aktywności społecznej i gospodarczej na środowisko naturalne i kulturowe.*

W *Planie* zawarto również ustalenia w zakresie *ochrony, kształtowania i racjonalnego wykorzystania krajobrazu kulturowego*, w których określono i wymieniono m.in.: obszary szczególnej ochrony krajobrazu kulturowego, obszary rezerwatów kulturowych, obiekty zabytkowe i zespoły obiektów zabytkowych przewidziane do szczególnej ochrony i wykorzystania turystycznego (m.in. jako Pomniki Historii).

Wskazano także na historyczne układy urbanistyczne przewidziane do szczególnej ochrony, obiekty i zespoły obiektów wymagające stałej ochrony konserwatorskiej, istniejące i projektowane Szlaki kulturowe oraz określono zasady ochrony i zagospodarowania przestrzennego na obszarach szczególnej ochrony krajobrazu kulturowego, jak również zasady ochrony układów urbanistycznych objętych szczególną ochroną.

Problematyka opieki nad zabytkami znalazła także swoje miejsce w ***Regionalnym Programie Operacyjnym Województwa Podkarpackiego na lata 2007-2013*** w celach szczegółowych:

- Poprawa jakości środowiska oraz zachowanie i ochrona zasobów przyrodniczych i wartości krajobrazowych

- Wspieranie rozwoju gospodarczego regionu, wykorzystanie potencjału turystycznego i dziedzictwa kulturowego oraz ochrona wartości przyrodniczo-krajobrazowych.

Stwierdzono, że *jeden ze strategicznych kierunków rozwoju województwa powinna stanowić gospodarka turystyczna – istotny czynnik rozwoju społeczno-gospodarczego, wynikający bezpośrednio z analizy potencjału zawartego*

w walorach turystycznych województwa, który należy w pełni wykorzystać w celu pobudzenia koniunktury gospodarczej w województwie. Zauważono, iż rozwój gospodarki turystycznej może bezpośrednio wspomagać działalność instytucji chroniących regionalne dziedzictwo kulturowe i przyrodnicze.

Program rozwoju kultury w województwie podkarpackim na lata 2004-2009 z r. 2004, opracowany przez Urząd Marszałkowski Województwa Podkarpackiego, określa cztery nadrzędne cele długookresowe w odniesieniu do rozwoju kultury regionu:

przeciwdziałanie nadmiernym, społecznie nieakceptowanym dysproporcjom w poziomie rozwoju i warunków uczestnictwa kulturalnego ludności w województwie (zwłaszcza między stolicą regionu a jej otoczeniem);

pielęgnowanie (ochrona) tożsamości kulturowej regionu, wzmocnienie procesów integracyjnych w społeczności regionalnej;

poprawa jakości środowiska kulturowego Podkarpacia;

zwiększenie atrakcyjności całego regionu w układzie krajowym i międzynarodowym, poprawa kulturowego wizerunku regionu.

Kolejnym dokumentem wojewódzkim uwzględniającym problematykę ochrony zabytków i opieki nad zabytkami jest **Strategia rozwoju turystyki w województwie podkarpackim na lata 2007-2013**. Zawarto w nim między innymi następujące kwestie związane bezpośrednio lub pośrednio z ochroną dziedzictwa kulturowego:

Stworzenie ciekawej i unikalnej oferty turystycznej w oparciu o istniejący potencjał województwa podkarpackiego.

Przygotowanie wysoko wykwalifikowanych kadr dla obsługi ruchu turystycznego, planowania oraz zarządzania rozwojem turystyki w regionie.

Zrównoważony rozwój i zarządzanie przestrzenią turystyczną.

Stworzenie zintegrowanego systemu marketingu i promocji województwa podkarpackiego w kraju i za granicą.

Stworzenie silnego otoczenia instytucjonalnego wspierającego rozwój turystyki.

UWARUNKOWANIA WEWNĘTRZNE OCHRONY DZIEDZICTWA KULTUROWEGO

5.1. Relacje gminnego programu opieki nad zabytkami z dokumentami wykonanymi na poziomie gminy (analiza dokumentów programowych gminy)

Gminny Program Opieki nad Zabytkami gminy Czarna wykazuje zgodność z celami wszystkich gminnych dokumentów strategicznych:

Strategia Rozwoju Gminy Czarna do roku 2020 z perspektywą do roku 2030 – przyjęta Uchwałą Nr XL/395/2010 Rady Gminy w Czarnej z dnia 16 marca 2010 roku

Strategia rozwoju Gminy to pewien generalny plan systemowego, długofalowego działania władz i wszystkich, którzy chcą im w tym pomóc, wobec szans i zagrożeń wynikających ze zmiennego otoczenia i działania innych podmiotów. Celem każdej gminy powinien być zrównoważony i trwały rozwój.

Strategia rozwoju to jeden z podstawowych instrumentów zarządzania gminą.

Dzięki dobrej oraz konsekwentnie realizowanej strategii wiele gmin zawdzięcza swój sukces. Strategia jest centralną osią, wokół której skupić się muszą wszelkie działania władz samorządowych, zmierzające do jak najlepszego zaspakajania różnorodnych potrzeb mieszkańców oraz stymulowania rozwoju gospodarczego.

Jest ona również głównym wyznacznikiem sukcesów lub niepowodzeń rozwojowych gminy w sferze społecznej, gospodarczej, infrastrukturalnej, ekologicznej i dziedzictwa kulturowego.

Dokument Strategii Rozwoju Gminy Czarna do roku 2020 z perspektywą do roku 2030 został opracowany na podstawie wyników prac Zespołu Opracowującego Strategię.

Jednym z głównych celów zapisanych w w/w Strategii jest między innymi:

Podniesienie poziomu zainwestowania terenów atrakcyjnych pod względem turystycznym i terenów rekreacyjnych.

Dążenie do wzrostu gospodarczego wykorzystania walorów turystycznych Gminy.

Dążenie do podniesienia dochodów gospodarstw rolnych z pozarolniczej działalności gospodarczej, w tym z agroturystyki.

Wypromowanie produktów lokalnych.

Podniesienie stanu technicznego oraz poziomu zabezpieczenia p.poż. obiektów zabytkowych.

Zadysponowanie odpowiednią infrastrukturą umożliwiającą dokumentowanie i promocję dorobku kulturalnego Gminy.

Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego Gminy Czarna jest dokumentem bardzo istotnym z punktu widzenia zadań wskazanych w niniejszym *Programie opieki nad zabytkami*.

Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego Gminy Czarna zostało uchwalone uchwałą nr XXIII/216/2001 Rady Gminy w Czarnej z dnia 04 grudnia 2001 roku. Ostatnia zmiana „Zmiana Nr 6” nastąpiła w roku 2011 r.

Podstawą podjęcia prac nad studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego wraz ze strategią społeczno-gospodarczego rozwoju Gminy Czarna była uchwała Rady Gminy Czarna Nr III/16/98 z dnia 17 grudnia 1998 r. Studium Uwarunkowań i Kierunków Zagospodarowania Przestrzennego Gminy Czarna zwane dalej STUDIUM zostało opracowane w okresie od czerwca 1999 r. do marca 2001 r. stosownie do przepisów ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym (tekst jednolity Dz. U. Nr 15 z 1999 r. poz. 139 z późniejszymi zmianami).

Zgodnie z ustawą w STUDIUM zostały w szczególności określone:

- obszary objęte ochroną środowiska przyrodniczego i kulturowego,
- lokalne wartości zasobów środowiska przyrodniczego i zagrożenia środowiskowe,
- obszary rolniczej przestrzeni produkcyjnej,
- obszary zabudowane i wymagające przekształceń lub rehabilitacji,
- obszary przeznaczone pod zabudowę, ze wskazaniem obszarów

przewidzianych do zorganizowanej działalności inwestycyjnej,
- kierunki rozwoju komunikacji i infrastruktury technicznej,
- obszary, dla których sporządzenie miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego jest obowiązkowe.

STUDIUM ma charakter opracowania perspektywicznego stanowiącego podstawę prowadzenia polityki przestrzennej na obszarze gminy z uwzględnieniem uwarunkowań, celów i kierunków polityki przestrzennej państwa na terenie województwa.

Uchwalone STUDIUM, jako dokument o charakterze aktu kierownictwa wewnętrznego obowiązuje organy samorządu gminnego i jednostki podległe w zakresie:

koordynacji własnych i ponadlokalnych zamierzeń w zakresie gospodarki przestrzennej,
zasilania informacyjnego dla miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego,
promocji rozwoju gminy.

Określenie w STUDIUM polityki przestrzennej gminy, to jest ustalenie celów rozwoju i kierunków działania prowadzących do ich osiągnięcia a także wynikających stąd generalnych dyspozycji dotyczących przekształceń i rozwoju przestrzennego, ma na celu stworzenie możliwie szerokich, analitycznych podstaw konstruowania planów miejscowych. Polityka przestrzenna jest ukierunkowanym zbiorem działań i decyzji związanych z zarządzaniem i planowaniem rozwoju przestrzennego. Polityka przestrzenna jest współzależna z polityką ekologiczną, społeczną i ekonomiczną. Podstawowe komponenty polityki przestrzennej to polityka lokalizacyjna, polityka w zakresie obrotu gruntami i polityka inwestycyjna. Jednym z głównych zadań polityki przestrzennej zwłaszcza dla władz samorządowych jest harmonizowanie interesu publicznego z interesami prywatnymi.

Cele i kierunki polityki przestrzennej zawarte w STUDIUM są podstawą działalności merytorycznej tak w odniesieniu do sporządzania planów miejscowych jak i decyzji administracyjnych na obszarach nie objętych planami. Podstawą tej działalności jest zrównoważony rozwój, integrujący działania polityczne, gospodarcze i społeczne z zachowaniem równowagi przyrodniczej oraz trwałości podstawowych procesów przyrodniczych. Ład przestrzenny powinien być traktowany jako główny instrument realizacji zrównoważonego rozwoju.

Polityka przestrzenna gminy rozumiana jako skoordynowane działania organów samorządu gminy w zakresie gospodarki przestrzennej powinna być prowadzona na terenie całej gminy bądź jej poszczególnych częściach lub obszarach strategicznych zmierzając do osiągnięcia założonych w studium celów:

ochrony zasobów przyrodniczych,
ochrony wartości historyczno – kulturowych i krajobrazowych,
poprawy jakości zamieszkiwania i obsługi oraz kształtowania ładu
przestrzennego,
rozwoju komunikacji i systemów infrastruktury technicznej.

UWARUNKOWANIA DLA TERENU OBJĘTEGO ZMIANĄ NR 6 STUDIUM W MIEJSCOWOŚCI DĄBRÓWKI

W stanie istniejącym obszar o powierzchni ok. 1,17 ha, położony jest po wschodniej stronie drogi wojewódzkiej, przeznaczony jest pod teren usług publicznych, posiadający zgodę na zmianę przeznaczenia gruntów rolnych i leśnych na cele nierolnicze i nieleśne – zgodnie z ustaleniami Miejscowego Planu Zagospodarowania Przestrzennego terenów usług publicznych i komercyjnych w miejscowości Dąbrówka - uchwalonego uchwałą Nr IX/91/03 Rady Gminy Czarna z dnia 11 września 2003. Przedmiotem opracowania zmiany Studium jest ustalenie zmiany kierunku zagospodarowania terenu z usług publicznych na usługi komercyjne oraz zmiany zasad zabudowy i zagospodarowania terenu w związku z nowymi potrzebami i uwarunkowaniami występującymi na terenie objętym planem. Aktualnie w Studium Uwarunkowań i Kierunków Zagospodarowania Przestrzennego Gminy Czarna obszar objęty zmianą wskazany jest pod: usługi publiczne U, teren objęty strefą ochrony konserwatorskiej.

Obszar objęty zmianą studium położony jest po wschodniej stronie drogi wojewódzkiej, pomiędzy drogą i granicą dużych kompleksów terenów leśnych. Stanowi własność prywatną.

Wytyczne do uwzględnienia przy zagospodarowaniu terenu:

konieczne sporządzenie miejscowego planu zagospodarowania terenu w celu określenia zasad zagospodarowania oraz zabezpieczenia terenów dla potrzeb zabudowy usługowej,

zakaz lokalizacji inwestycji mogących znacząco oddziaływać na środowisko i wymagających sporządzenia raportu oddziaływania na środowisko.

Obszar ten obejmuje teren ograniczony następującymi elementami istniejącego zagospodarowania terenu:

od zachodu przylega do drogi wojewódzkiej,
od wschodu i północy do terenów leśnych,
od południa do terenów usługowych,

Teren jest dostępny komunikacyjnie z drogi wojewódzkiej oraz posiada istniejące sieci infrastruktury technicznej: sieć wodociagową, gazową,

energetyczną, kanalizacyjną i teletechniczną.
W sporządzanej zmianie studium na przedmiotowym terenie należy uwzględnić uwarunkowania wynikające z lokalizacji terenu w strefie ochrony konserwatorskiej wpisanej do Rejestru Zabytków Województwa Podkarpackiego.]⁶

OCHRONA WARTOŚCI HISTORYCZNO-KULTUROWYCH I KRAJOBRAZOWYCH

Ochrona konserwatorska na terenie Gminy Czarna w obecnych granicach administracyjnych ma na celu zachowanie wszystkich podstawowych elementów charakterystycznych dla zespołów zabudowy wsi i związanych z nimi elementów krajobrazu naturalnego, a głównie takich jak układy ruralistyczne, tj. pozostałości dawnego rozplanowania wsi na obszarze gminy i elementy dokumentujące ich późniejsze przekształcenia oraz obiektów wpisanych do rejestru zabytków oraz spisu zabytków architektury i budownictwa.

Ochronie podlega również krajobraz kulturowy, tj. ogólny charakter zabudowy, sposób zagospodarowania i użytkowania terenu oraz powiązania zabudowy z formami terenowymi, obszary chronionego krajobrazu, pomniki przyrody, pojedyncze okazy drzew stanowiących pozytywne dominanty w krajobrazie, rowy, ciekі, skarpy, oraz elementy krajobrazu naturalnego: ciekі wodne, naturalna zieleń, rzeźba terenu, itp.

ZAKRES OCHRONY KONSERWATORSKIEJ

Ochroną konserwatorską na terenie Gminy Czarna należy objąć wszystkie elementy charakterystyczne dla zespołów zabudowy wsi i związanych z nimi elementów krajobrazu naturalnego, a w tym: stanowiska archeologiczne, zachowane zabytkowe zespoły kościelne, zachowane zabytkowe zespoły folwarczne, układy ruralistyczne (układy przestrzenne wsi), krajobraz kulturowy w tym zabudowa i elementy dopełniające, tj. kapliczki, figury, pomniki, cmentarze, tereny zieleni urządzonej, obszar chronionego krajobrazu oraz elementy krajobrazu naturalnego.

Na terenach szczególnie wartościowych pod względem historycznym Gminy Czarna wyznacza się następujące rodzaje stref ochrony konserwatorskiej:
A - strefa pełnej ochrony konserwatorskiej
B - strefa ochrony zachowanych elementów zabytkowych

E	-	strefa	ochrony	ekspozycji
K	-	strefa	ochrony	krajobrazu

STREFA – „A” – PEŁNEJ OCHRONY KONSERWATORSKIEJ

Strefa ta obejmuje obszary szczególnie wartościowe pod względem historycznym, o dobrze zachowanej jednorodnej strukturze układu przestrzennego i związanego z nim integralnie terenu i krajobrazu wraz z obiektami zabytkowymi. Dominujące w nim elementy kompozycji przestrzennej obrazują czytelnie pochodzenie zespołu zarówno pod względem rozplanowania, jak i zabudowy. W strefie tej zakłada się bezwzględny priorytet wymagań konserwatorskich, które zmierzają do zachowania istniejącej struktury zabytkowej oraz najpełniejszej rewaloryzacji historycznego założenia. Wszelkie działania podejmowane na terenie objętym ochroną wymagają uzgodnienia ze służbą konserwatorską.

STREFA

A 1

Obejmuje zespół kościoła p.w. Św. Jakuba Starszego w Krzemienicy. W skład zespołu wchodzi: drewniane budynki kościoła, dzwonnicy, kostnicy i ogrodenie oraz ukształtowanie terenu w formie sztucznie nasypanego wzgórza kościelnego, a także przyległego terenu dawnego wzgórza kościelnego, a także przyległego terenu dawnego cmentarza przykościelnego.

W obrębie zespołu znajduje się również budynek szkoły, a także starodrzew porastający wzgórze – głównie stare drzewa lipowe. Wymienione obiekty zabytkowe o dużych wartościach historycznych, kulturowych należy konserwować przy maksymalnym zachowaniu pierwotnej substancji zabytkowej. Niewskazane jest dogęszczanie zabudowy w obrębie wyznaczonej strefy. Istniejącą w otoczeniu strefy zabudowę mieszkaniową i plebańską należy kształtować w nawiązaniu do tradycyjnych form architektonicznych odnośnie bryły, dachu oraz materiałów budowlanych. Teren kościoła p.w. Św. Jakuba Starszego w Krzemienicy oraz obszar dawnego cmentarza został wpisany do rejestru zabytków – decyzja A-928/75.

STREFA

A2

Obejmuje zespół leśniczówki w Czarnej. W skład zespołu wchodzi: budynek leśniczówki dawnej Ordynacji Potockich, starodrzewie wraz z fragmentem zabytkowej alei przy drodze na Czarną i Medynie oraz teren ekspozycji widokowej na budynek leśniczówki. Budynek leśniczówki należy

zachować w obecnej formie. Nie zaleca się dogęszczania zabudowy wokół budynku. Zabytkową aleję usytuowaną na osi budynku należy zachować i uzupełnić. Na obszarze strefy widokowej E2 nie należy wprowadzać nowej zabudowy.

STREFA

A3

Obejmuje zespół Zakonu Sióstr Służebniczek Starowiejskich w Woli Małej. W skład zespołu wchodzi: murowana kaplica połączona z domem zakonnym, drewniane zabudowania czworobocznego gumna oraz starodrzewie. Zabytkowe obiekty należy chronić i konserwować przy maksymalnym zachowaniu zabytkowej substancji. Wymagane jest zachowanie niezabudowanego pasa terenu od budynków do drogi głównej z Czarnej do Woli Małej, co pozwoli na ekspozycję widokową zespołu.

STREFA

A4

Obejmuje zespół budynków dawnego Zarządu Lasów Ordynacji Potockich w Dąbrówkach. W skład zespołu wchodzi: drewniany budynek dawnej Dyrekcji Lasów, budynek Nadleśnictwa – drewniany, suszarnia nasion – drewniana, drewniany budynek gospodarczy, d. Kancelaria i mieszkanie Nadleśniczego – obiekt murowany, dwie murowane piwnice, starodrzewie wokół budynków oraz pozostałości alei wzdłuż drogi (dęby, lipy). W obrębie zespołu znajduje się również figura przydrożna w kształcie słupa z rzeźbą św. Józefa oraz szereg współczesnych, szpecących zabudowań magazynowych, warsztatowych i mieszkalnych. Zabytkowe obiekty zespołu reprezentują duże walory architektoniczne i krajobrazowe, w związku z powyższym należy je zachować i remontować z maksymalnym zachowaniem zabytkowej substancji. Starodrzewie znajdujące się w obrębie zespołu i wzdłuż drogi należy konserwować z uwzględnieniem odpowiedniego kształtowania, które pozwoli skomponować widoki na obiekty zespołu. Obszar po zachodniej stronie drogi obejmujący drewniane budynki Adiunktówki, suszarni nasion, murowany kolumnowy dworek oraz obszar po stronie wschodniej drogi obejmujący drewniany budynek dawnej Dyrekcji Lasów zostały wpisane do rejestru zabytków decyzją A 962/76.

STREFA „B” - OCHRONY ZACHOWANYCH ELEMENTÓW ZABYTKOWYCH

Strefa ta obejmuje tereny, na których położone są zabytkowe zespoły zabudowy

o zróżnicowanej wartości kulturowej oraz obszary usytuowane w sąsiedztwie zabytkowych założeń objętych strefą pełnej ochrony konserwatorskiej, z zabudową o wartościach kulturowych, która częściowo uległa likwidacji lub zniekształceniu, a znajdujące się na tym terenie obiekty współczesne nadają mu zróżnicowany charakter. W strefie tej obowiązuje wymóg zachowania istniejących elementów o wartościach kulturowych i dostosowania nowej zabudowy do historycznej kompozycji. Działania te należy uzgadniać ze służbą konserwatorską.

STREFA

B1

Obejmuje zespół dawnego zespołu dworskiego w Krzemienicy. W skład zespołu wchodzi: murowane budynki folwarczne – stodoła, stajnia i kuźnia, drewniana kapliczka przy drodze do Bażantarni oraz starodrzewie (lipy, modrzewie, jesiony, klony, osiki, dęby). Wymienione obiekty należy zachować, remontować i adoptować do nowych funkcji z zachowaniem bryły, wystroju i formy dachu. Zalecane pokrycie z dachówki ceramicznej lub materiałów dachówko-podobnych. Należy zachować i konserwować zabytkowe starodrzewie. Wskazane jest zagospodarowanie terenu pod park rozrywki i rekreacji. Funkcja jest szczególnie uzasadniona z uwagi na sąsiedztwo szkoły i przedszkola oraz centralne położenie w środku wsi przy drodze do Łącuta. Niewskazane jest lokalizowanie na terenie nowych obiektów kubaturowych.

STREFA

B2

Obejmuje zespół starego cmentarza w Krzemienicy. W skład zespołu wchodzi: cmentarz ze starymi nagrobkami i starodrzewem, droga dojazdowa usytuowana w wąwozie porośniętym drzewami, zabudowa wiejska – d. karczma, poczta, domy drewniane. Cmentarz należy uporządkować, objąć stałą opieką oraz ogrodzić. Zabytkowe nagrobki oraz starodrzewie winny być konserwowane. Zaleca się usunięcie samosiejek. Terenu pomiędzy cmentarzem, a drogą przez wieś nie należy dogęszczać nową zabudową z uwagi na ekspozycję cmentarza oraz usytuowanie w sąsiedztwie wąwozu utrzymanego korzeniami drzew.

STREFA

B3

Obejmuje obszar starego cmentarza w Medyni Głogowskiej. W skład zespołu wchodzi: zabytkowe nagrobki z XIX wieku oraz starodrzewie. Cmentarz należy objąć stałą opieką i ogrodzić. Nagrobki oraz starodrzewie należy konserwować. Zaleca się usunięcie samosiejek. Terenu w obrębie strefy nie należy dogęszczać nową zabudową.

STREFA

B4

Obejmuje zespół Kościoła w Medyni Głogowskiej. W skład zespołu wchodzi: kościół murowany, drewniane budynki starej plebani i wikarówki, stajnia plebańska oraz starodrzewie (lipy, dęby, jesiony). Zabytkowe budynki starej plebani i wikarówki należy zachować i konserwować. Wymagane jest przywrócenie obiektom ich pierwotnego wyglądu, zniekształconego poprzez nałożenie współczesnych tynków oraz pokrycia z blachy. Szczególną opieką należy objąć doskonale zachowany ogród plebański z pięknymi okazami starodrzewia i zachowanym żywoplotem grabowym.

STREFA

B5

Obejmuje pozostałości zespołu folwarcznego Ordynacji Potockich w Krzemienicy. W skład zespołu wchodzi: d. rządcówka, owczarnia i stajnia oraz starodrzewie. Wymienione obiekty zabytkowe uległy dużym przekształceniom podczas prac remontowych prowadzonych w okresie powojennym. W przypadku prowadzenia prac remontowych i adaptacyjnych należy dążyć do przywrócenia pierwotnego wystroju architektonicznego obiektów. Wymagane jest zachowanie i konserwacja starodrzewia znajdującego się w obrębie zespołu.

STREFA

B6

Obejmuje fragment dawnego zespołu Zarządu Lasów Ordynacji Potockich we wsi Dąbrówki. Na wyznaczonym strefą terenie znajduje się zabytkowy drewniany budynek dawnego biura i mieszkanie kontrolera – obecnie mieszkania pracowników PGL. Zaleca się wpisanie zabytkowego obiektu do rejestru zabytków. W obrębie strefy nie należy wprowadzać nowej zabudowy.

STREFA E – EKSPOZYCJI WIDOKOWEJ ZABYTKOWYCH ZESPOŁÓW ZABUDOWY

Strefa ta obejmuje tereny stanowiące zabezpieczenie właściwego eksponowania zespołów i obiektów zabytkowych. Ochrona konserwatorska w tej strefie polega przede wszystkim na zakazie wznoszenia obiektów kubaturowych mogących zniekształcić ekspozycję zespołów zabytkowych.

STREFA

E1

Obejmuje obszar ekspozycji widokowej na kościół parafialny w Medyni Głogowskiej. Oznaczony obszar ekspozycji kościoła z drogi głównej przez wieś oraz drogi do Zalesia winien pozostać niezabudowany.

STREFA

E

2

Obejmuje obszar ekspozycji widokowej leśniczówki w Czarnej z drogi przez wieś i drogi w kierunku Rakszawy. Teren oznaczony strefą należy pozostawić niezabudowanym za wyjątkiem kontynuacji zabudowy mieszkaniowej przy drodze poprzecznej w południowej części strefy. Maksymalną wysokość zabudowy ustala się na 8 m do szczytu kalenicy.

STREFA

E

3

Obejmuje obszar ekspozycji widokowej budynku dawnej Dyrekcji Lasów Ordynacji Potockich we wsi Dąbrówki. Obecnie teren zabudowany jest współczesnymi obiektami przemysłowymi. Teren wymaga uporządkowania przestrzennego na podstawie analizy krajobrazowej.

STREFA „K” - OCHRONY KRAJOBRAZU KULTUROWEGO

Strefa ta obejmuje obszary bezpośrednio związane z układem historycznym, znajdujące się w jego otoczeniu. Działalność konserwatorska w tej strefie winna zmierzać do zachowania bądź częściowego odtworzenia elementów krajobrazu urządzonego. Dla obszaru gminy wyznaczono strefy K obejmujące tereny krajobrazu kulturowego utworzonego integralnie z interesującym krajobrazem naturalnym powiązanego przeważnie z układem ruralistycznym. Zabrania się lokalizacji na obszarze strefy obiektów o dużej kubaturze, funkcji szkodliwej dla środowiska i dysharmonizujących z tradycyjną zabudową i naturalnym otoczeniem. Nowa zabudowa winna być lokalizowana na historycznie zagospodarowanym terenie, zgodnie z wytycznymi do ochrony układów ruralistycznych. Winna być zachowana naturalna rzeźba terenu z ukształtowanymi jarami, wąwozami, w których często płyną ciekami wodne oraz naturalne zadrzewienie wąwozów i wzdłuż cieków wodnych. Tereny te w niewielkim stopniu skażone współczesną zabudową należy chronić przed przekształceniami oraz wykorzystać pod działalność turystyczno-wypoczynkową. Na terenie Gminy Czarna wyznacza się trzy strefy ochrony krajobrazu.

STREFA

K1

Obejmuje obszary wsi: Medynia Łańcucka, Medynia Głogowska, Pogwizdów i Zalesie. Na południu granica strefy biegnie wzdłuż Doliny Wisłoka, na wschodzie i zachodzie po granicy obszarów leśnych, na północy po granicy wsi. Obejmuje tereny zabudowane wsi wraz z układem łańcowym pól oraz układem komunikacyjnym.

STREFA

K2

Obejmuje obszar Doliny Wisłoka i położonych w jej sąsiedztwie wsi: Wola Mała, Czarna, Dąbrówki. Na północy granica strefy biegnie wzdłuż linii kolejowej i granicy gminy, na wschodzie i zachodzie po granicy gminy, na północy po granicy obszarów leśnych i granicy gminy. Obejmuje tereny wzdłuż Doliny Wisłoka i Starego Wisłoczyska oraz zabudowę wsi wraz z układem łańcowym pól i układem komunikacyjnym.

STREFA

K3

Obejmuje obszar wsi Krzemienica. Na południu granica strefy biegnie wzdłuż drogi E-4 i granicy gminy, na zachodzie i wschodzie po granicy gminy, na północy wzdłuż linii kolejowej. Obejmuje tereny zabudowy wsi wraz z układem łańcowym pól oraz układem drożnym.

UKŁADY RURALISTYCZNE WRAZ Z ZABYTKOWĄ ZABUDOWĄ, KAPLICZKAMI, FIGURAMI, POMNIKAMI

Układy ruralistyczne obejmują historyczne układy planistyczne wsi. Na obszarach tych nowa zabudowa może być lokalizowana. Wskazane jest maksymalne zachowanie istniejących już układów działek, bez dalszego ich dzielenia (tereny te obecnie są już przeinwestowane). Wytyczne do nowej zabudowy oraz remontów istniejącej winny być wydawane przez gminne służby budowlane. Powinny one uwzględniać następujące wymogi konserwatorskie:

- nowe obiekty winny bryłą, wysokością, detalem i kształtem symetrycznych, wysokich dachów nawiązywać do historycznych rozwiązań architektonicznych, (najwłaściwsze są obiekty parterowe o rzucie wydłużonego prostokąta),
- układ zabudowy na działce powinien wynikać z historycznego układu zabudowy wiejskiej,

- zaleca się utrzymanie istniejącej drewnianej zabudowy, kwalifikującej się do zachowania ze względu na stan techniczny, poprzez remont i adaptację dla współczesnych potrzeb, przy zachowaniu ogólnego charakteru architektury obiektu, tj. bryły, wysokości, kształtu dachu, detalu architektonicznego,
- podczas remontów obiektów dysharmonizujących z historyczną zabudową należy dokonywać ich korekty estetycznej np. poprzez wprowadzenie tradycyjnej formy dachu,
- jako pokrycie dachu należy stosować dachówkę ceramiczną lub inny materiał imitujący ją formą i kolorem,
- wymagane jest pozostawienie niezabudowanych tzw. Na wsi, usytuowanych wzdłuż dolin rzecznych, zlokalizowanych przeważnie w środkowej części wsi. Tereny te pozostały do naszych czasów niezabudowane z uwagi na ich zalewowy charakter.

Zastosowanie się do w/w wymogów a w szczególności zastosowanie wysokich symetrycznych dachów krytych odpowiednim materiałem o barwie dachówki ceramicznej pozwoli w perspektywie kilkudziesięciu lat zaakcentować historyczny układ planistyczny wsi oraz nada estetyczny wygląd tej zabudowie poprzez likwidację szpecącej architektury. Ochroną należy objąć kapliczki i krzyże przydrożne, które posiadają duże walory artystyczne i historyczne. Niezbędna jest bieżąca kontrola władz gminy i konsultacje ze służbą konserwatorską przy każdorazowym podejmowaniu działań renowacyjnych tych obiektów. Zabytkowe objekty architektury i inne objekty nieomawiane powyżej, niepołożone w strefach ochrony konserwatorskiej a figurujące w „Spisie zabytków architektury Gminy Czarna” (wykaz załączony do niniejszego opracowania) również podlegają ochronie konserwatorskiej. Stąd wszelkie prace remontowo-budowlane związane z ich ewentualną rozbudową i nadbudową, modernizacją, adaptacją i zmianą przeznaczenia winny być poprzedzone zgodą na nie Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków. Ze stanowiska konserwatorskiego wskazana jest też ochrona tradycyjnej, drewnianej zabudowy wiejskiej, tak mieszkalnej jak i gospodarczej, szczególnie będącej w dobrym stanie technicznym i położonej w strefach ochrony układów ruralistycznych. Należy remontować zgodnie z określonymi zasadami. Dopuszcza się adaptację poddaszy na cele mieszkalne.

UCHWAŁA NR XLIII/420/2010 RADY GMINY W CZARNEJ z dnia 27 maja 2010 r. ogłoszona w dniu 1 września 2010 roku w Dzienniku Urzędowym Województwa Podkarpackiego w sprawie: uchwalenia Miejscowego Planu Zagospodarowania Przestrzennego w rejonie „Medynia Głogowska–Kościół”, położonego w miejscowości Medynia Głogowska w gminie Czarna – 1.

I. Ustala się następujące zasady ochrony konserwatorskiej i ekspozycji widokowej: wyznacza się strefę ochrony konserwatorskiej kościoła

parafialnego, wpisanego do rejestru zabytków województwa podkarpackiego decyzją A – 196 z dnia 12 kwietnia 2007 roku wraz z otoczeniem, wyznaczoną na rysunku planu, w obszarze której ustala się:

- zachowanie, remont i konserwację zabytkowej zabudowy wpisanej do rejestru zabytków wyznacza się strefę ochrony ekspozycji widokowej kościoła parafialnego, wpisanego do rejestru zabytków województwa podkarpackiego decyzją A – 196 z dnia 12 kwietnia 2007 roku wraz z otoczeniem, wyznaczoną na rysunku planu, w obszarze której przyjmuje się następujące ustalenia:
- zakaz zabudowy ciągów i osi widokowych, wyznaczonych na rysunku planu
- zakaz wnoszenia nowych budynków i budowli
- dopuszcza się zagospodarowanie terenu zielenią niską

II. Przeznacza się teren oznaczony na rysunku planu symbolem 1UK – o powierzchni ok. 2,6 ha, pod zabudowę usługową, sakralną, objęty strefą ochrony konserwatorskiej.

Ustala się następujące zasady zagospodarowania i warunki zabudowy:

- zakazuje się lokalizacji zabudowy kubaturowej w bezpośrednim sąsiedztwie kościoła parafialnego na terenie oznaczonym na rysunku planu linią wewnętrznego podziału i szrafom.
- dopuszcza się lokalizację obiektów małej architektury związanych z kultem,
- dostępność komunikacyjna z drogi Nr 1 512 R relacji Medynia Głogowska – Rakszawa oraz projektowanego ciągu pieszo – jezdni 1KX/KD.
- budynki gospodarcze, garażowe oraz związane z kultem należy sytuować na terenie nie oznaczonym szrafem,
- teren należy zagospodarować jako jedną działkę budowlaną,
- powierzchnia zabudowy kubaturowej nie większa niż 30% powierzchni działki budowlanej,
- nieprzekraczalna linia zabudowy od drogi powiatowej Nr 1 512 R relacji Medynia Głogowska – Rakszawa – 5m od granicy planu,
- miejsca postojowe dla samochodów osobowych zapewnione na terenie parkingu, oznaczonego symbolem 1 KS
- udział terenu biologicznie czynnego nie mniej niż 50% terenu,
- wysokość budynków zespołu parafialnego za wyjątkiem budynku kościoła – dwie kondygnacje nadziemne, dopuszcza się lokalizację drugiej kondygnacji w poddaszu: maksymalna wysokość do 8 m liczone od poziomu terenu do kalenicy dachu z zastosowaniem kierunku najdłuższej kalenicy na linii wschód – zachód,
- maksymalna wysokość budynków gospodarczych i garażowych do 7 m liczone od poziomu terenu do kalenicy dachu,
- dachy budynków dwu lub wielospadowe o kącie nachylenia połaci od 30° do 45°, kryte dachówką ceramiczną lub materiałem ją imitującym w kolorze naturalnej dachówki.
- kolorystyka elewacji w odcieniu bieli, beżu i piaskowym,
- rzuty budynków prostokątne, sytuowane równoległe lub prostopadłe do granic działek,

- zakazuje się lokalizacji urządzeń technicznych związanych z funkcjonowaniem budynków, na elewacjach od strony dróg publicznych i dachach spadzistych.
- zakazuje się lokalizacji masztów i innych urządzeń związanych ze stacjami telefonii komórkowej;
- zakazuje się zabudowy tymczasowej
- dopuszcza się lokalizację wolnostojących tablic informacyjnych o powierzchni nie większej niż 2,5 m²
- zakazuje się stosowania ogrodzeń;
 - a) z prefabrykatów betonowych,
 - b) z murów pełnych, o ilości prześwitów poniżej 30% całkowitej powierzchni ogrodzenia
 - c) o wysokości powyżej 1,7 m.

III. Przeznacza się teren oznaczony na rysunku planu symbolem 1RE - o powierzchni około 4,0 ha, pod tereny rolne, objęte strefą ekspozycji widokowej kościoła parafialnego.

Ustala się następujące zasady zagospodarowania i warunki zabudowy:

a) dopuszcza się remont i rozbudowę istniejących budynków mieszkalnych i gospodarczych:

- wysokość budynków mieszkalnych – jedna kondygnacja nadziemna, maksymalna wysokość do 7 m liczone od poziomu terenu do kalenicy dachu.
- maksymalna wysokość budynków gospodarczych i garażowych do 6 m liczone od poziomu do kalenicy dachu.
- dachy budynków dwu lub wielospadowe o kącie nachylenia połaci od 30° do 45° kryte dachówką ceramiczną lub materiałem ją imitującym w kolorze naturalnej dachówki.

- udział terenu biologicznie czynnego nie mniej niż 50% działki budowlanej.

b) zakazuje się lokalizacji nowej zabudowy kubaturowej,

c) dostępność komunikacyjna z drogi wojewódzkiej Nr 881 relacji Sokołów Młp. - Łańcut – Kańczuga – Pruchnik – Żurawica, z drogi powiatowej Nr 1 512 R relacji Medynia Głogowska – Rakszawa oraz projektowanego ciągu pieszo – jezdnego 1KX/KD:

- dopuszcza się budowę dróg wewnętrznych do działek rolnych.
- zakazuje się lokalizacji masztów i innych urządzeń związanych ze stacjami telefonii komórkowej
- zakazuje się lokalizacji wolnostojących tablic informacyjnych i reklamowych
- zakazuje się ogrodzenia terenu.

Projekt miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego został opracowany na podstawie uchwały Nr XXX/269/2009 Rady Gminy z dnia 29 kwietnia 2009 r. w sprawie przystąpienia do Miejscowego Planu Zagospodarowania Przestrzennego w rejonie „Medynia Głogowska – Kościół” położonego w miejscowości Medynia Głogowska w gminie Czarna, obejmującego obszar położony w środkowej części miejscowości Medynia Głogowska po wschodniej stronie drogi wojewódzkiej. W przeważającej części

obszar stanowiący własność osób fizycznych oraz Parafii Rzymskokatolickiej w Medyni Głogowskiej, łączna powierzchnia terenu wynosi ok. 11,6 ha.

Kościół Parafialny p.w. Nawiedzenia NMP w Medyni Głogowskiej

Uchwała Nr XV/121/2011 Rady Gminy Czarna z dnia 22 listopada 2011 roku w sprawie uchwalenia zmiany Miejscowego Planu Zagospodarowania Przestrzennego Terenów Usług Publicznych i Komercyjnych w Miejscowości Dąbrówki Gmina Czarna Powiat Łańcucki ogłoszona w Dzienniku Urzędowy Województwa Podkarpackiego z dnia 30 grudnia 2011 r. Nr 208 poz. 3761.

Rada Gminy Czarna w powyższym dokumencie uchwała, co następujące:

Ustalenia dla terenu oznaczonego na rysunku planu symbolem 1.U, o powierzchni około 1,17 ha, określonego granicą zmiany planu.

Parametry i wskaźniki zagospodarowania terenu:

1) wyznacza się strefę ochrony konserwatorskiej zespołu budynków dawnego Zarządu Lasów Ordynacji Potockich, wpisanego do Rejestru Zabytków

Województwa Podkarpackiego na podstawie decyzji o wpisie do rejestru zabytków A-962 z dnia 12.06.1976 r., wraz z otoczeniem, na terenie której ustala się:

a) remont i konserwację zabytkowej zabudowy z możliwością przebudowy przy zachowaniu:

- gabarytów zabudowy, w tym konstrukcji i geometrii dachu,
- wystroju architektonicznym elewacji,
- tradycyjnego materiału z możliwością przekrycia dachu blachą miedzianą kładzioną na felc;

b) ochronę ekspozycji widokowej na zabytkową zabudowę;

c) dopuszcza się przebudowę wewnątrz zabytkowego budynku;

d) dopuszcza się rozbiórkę piwnicy zlokalizowanej na terenie oznaczonym na rysunku zmiany planu literą A.

2) wyznacza się strefę ochrony ekspozycji widokowej zespołu budynków dawnego Zarządu Lasów Ordynacji Potockich, wpisanego do Rejestru Zabytków Województwa Podkarpackiego na podstawie decyzji o wpisie do rejestru zabytków A-962 z dnia 12.06.1976 r., wraz z otoczeniem, na terenie której ustala się:

a) ochronę i zakaz zabudowy ciągu i osi widokowej, wyznaczonej na rysunku planu;

b) zakaz nasadzeń zielenią wysoką;

c) zachowanie ukształtowania terenu;

Zasady kształtowania zabudowy i architektury budynków:

- dopuszcza się naświetla dachowe, maszty, anteny, elementy infrastruktury technicznej, komunikacji pionowej oraz inne związane z zabudową, przy czym należy je lokalizować nie mniej niż 2 m od krawędzi dachu, za wyjątkiem zabytkowego budynku zespołu Zarządu Lasów Ordynacji Potockich, wpisanego do Rejestru Zabytków Województwa Podkarpackiego na podstawie decyzji o wpisie do rejestru zabytków A-962 z dnia 12.06.1976 r.

- sytuowanie reklam, szyldów lub znaków reklamowych: na budynkach objętych ochroną konserwatorską dopuszcza się szyld związany z prowadzoną na miejscu działalnością, dostosowany do zabytkowego wystroju architektonicznego budynku, z zastosowaniem tradycyjnych materiałów: drewna, kutych metalowych elementów, ceramiki i szkła.

Zespół Budynków Dyrekcji Lasów Ordynacji Łańcuckiej – Dyrekcja Lasów - DWOREK

Uchwała Nr XXXIX/385/2010 Rady Gminy w Czarnej z dnia 29 stycznia 2010 r. w sprawie uchwalenie Miejscowego Planu Zagospodarowania Przestrzennego w rejonie „Czarna – Pastwiska” położonego w miejscowości Czarna ogłoszona w Dzienniku Urzędowym Województwa Podkarpackiego z dnia 15.03.2010 r. Nr 18 poz 435.

Zgodnie z powyższym dokumentem planistycznym wyznaczony został teren zabudowy usługowej 2.U – o powierzchni ok. 1,56 ha, w którym zabytkową kapliczkę wraz ze starodrzewiem objęto ochroną konserwatorską.

Kapliczka przy granicy z Krzemienicą

Studium Uwarunkowań i Kierunków Zagospodarowania Przestrzennego Gminy Czarna – UWARUNKOWANIA KULTUROWE

Powyższy dokument opracowany został w roku 2000 przez zespół autorski w osobach: Violetta Błotko, Małgorzata Schild i Adam Błotko. W swej treści zawiera on m.in. charakterystykę wartości kulturowych i walorów krajobrazowych Gminy Czarna oraz wytyczne i postulaty konserwatorskie.

Ochroną konserwatorską na terenie Gminy Czarna należy objąć wszystkie elementy charakterystyczne dla zespołów zabudowy wsi i związanych z nimi elementów krajobrazu naturalnego, a w tym:

- zachowane zabytkowe zespoły kościelne,
- zachowane zabytkowe zespoły folwarczne,
- układy ruralistyczne (układy przestrzenne wsi),

- krajobraz kulturowy (w tym charakter zabudowy) i elementy dopełniające go tj. kapliczki, figury, pomniki, cmentarze, tereny zieleni urządzonej,

- stanowiska archeologiczne,

Obszar chronionego krajobrazu oraz elementy krajobrazu naturalnego.

W związku z tym wyznacza się na terenie Gminy Czarna następujące rodzaje stref ochrony konserwatorskiej:

A – Strefa pełnej ochrony konserwatorskiej

B - Strefa ochrony zachowanych elementów zabytkowych

E - Strefa ochrony ekspozycji

K - Strefa ochrony krajobrazu

Ochroną konserwatorską obejmuje się również obiekty ujęte w wykazie zabytków architektury Gminy Czarna; cmentarze, tereny z punktami i ciągami widokowymi, układy ruralistyczne oraz stanowiska archeologiczne.

Szczegółowy zakres ochrony konserwatorskiej został opisany na stronach od 85 do 103 Studium Uwarunkowań i Kierunków Zagospodarowania Przestrzennego Gminy Czarna.

5.2. Charakterystyka zasobów i analiza stanu dziedzictwa i krajobrazu

kulturowego gminy

Zarys historii obszaru gminy

Gmina Czarna jest jedną ze średnich pod względem wielkości gmin województwa podkarpackiego. Gmina Czarna położona jest w środkowo - wschodniej części województwa, przy drodze wojewódzkiej Łańcut – Leżajsk

w odległości 25 km na północny wschód od Rzeszowa, 5 km na północ od Łańcuta i 28 km na południowy – wschód od Leżajska.

Lokalizacja Gminy Czarna na tle kraju

Gmina Czarna jest oddalona o kilka kilometrów na północny zachód od Łącuta i graniczy z następującymi gminami: Łącuta, Białobrzegi, Rakszawa, Sokołów Małopolski, Trzebownisko i Krasne. W aktualnych granicach administracyjnych istnieje od 1 lipca 1976 roku.

Gmina Czarna jest jedną z 7 gmin powiatu łącuckiego. Zajmuje obszar 78,15 km², w tym 2422 ha lasów i 4675 ha użytków rolnych.

W skład gminy wchodzi 8 miejscowości, które tworzą 8 sołectw:

- Czarna,
- Dąbrówki,
- Krzemienica,
- Medynia Głogowska,
- Medynia Łańcucka,
- Pogwizdów,
- Wola Mała,
- Zalesie.

Krajobraz kulturowy

Doliną Wisłoka od Karpat do dolnego Sanu rozciągał się pas pradawnej puszczy leśnej, który stanowił naturalną granicę między Polską a Rosją. Osadnictwo na ten teren sporadycznie docierało od wschodu i zachodu już we wczesnym średniowieczu, tworząc zagospodarowane enklawy. Osadnictwo to rozwijało się na żyznym pasie lessów, który nie był porośnięty puszcza. Po zajęciu tych obszarów przez Kazimierza Wielkiego w 1340 roku rozpoczęto realizować szeroko zakrojoną akcję kolonizacyjną.

Teren objęty niniejszym opracowaniem był częścią dystryktu łańcuckiego, który otrzymał od Kazimierza Wielkiego Otton z Pilczy. W rozwoju Łącuta (lokowanym po 1340 roku) jak i okolicznych miejscowości ogromną rolę odegrał fakt, że miasto było położone przy głównym szlaku handlowym, przy tzw. „strata via”, która prowadziła ze Lwowa do Krakowa.

Na odcinku Łącut - Rzeszów droga ta biegła przez Trzebowniko, Łąkę i Strażów. Ważnymi szlakami komunikacyjnymi były trakty do Leżajska i Sokołowa Małopolskiego (przez Trzeboś). Obok nich istniał cały szereg połączeń lokalnych, z których dla nas najważniejszy, nazywał się „vulgo żywiec” - była to droga biegnąca od mostu na Wisłoku w Rzeszowie do Krzemienicy przez Krasne. Drogę tę w późniejszym okresie nazwano „szeroką”. Niemniejszą rolę w procesie osadniczym odegrał Wisłok, który w XV wieku był rzeką spławną (porty w Palikówce i Czarnej). Wzdłuż wyżej wymienionych szlaków rozwijało się osadnictwo na interesującym nas obszarze.

Najstarszą osadą Gminy Czarna jest Krzemienica, lokowana po 1340 roku. Wieś tą przecinała wspomniana szeroka droga. Około połowy XV wieku założono Wolę Małą, położoną przy traktie na Leżajsk (oraz nad Wisłokiem). W następnym wieku zostały założone wsie Czarna i Dąbrówki. Przez pierwszą z nich biegł trakt do Sokołowa, przez drugą droga na Leżajsk. Przy drodze do Sokołowa w XVII wieku lokowano również obie Medynie. Najmłodszą osadą jest Zalesie, powstałe dopiero w XVIII wieku.

Jak wynika z przedstawionych wyżej faktów proces osadniczy na terenie Gminy Czarna był bardzo powolny. Postępował „naprzód” w miarę jak posuwała się trzebież puszczy. Dodatkowo był on hamowany licznymi najazdami tatarskimi (np. 1502, 1524, 1672), wojnami prywatnymi, potopem szwedzkim, najazdem Siedmiogrodzian (1667), wojną północną, klęskami elementarnymi (powódzie, zarazy). Podczas tych najazdów wsie były wielokrotnie niszczone, a ludność brana w jasyr. Dopiero w II połowie XVIII wieku nastąpił okres względnego spokoju. Od tego okresu wsie rozwijały się niemal bez przeszkód.

Geograficznie gmina leży w obrębie Płaskowyżu Kolbuszowskiego w południowej części Kotliny Sandomierskiej. Jest to obszar płaskich garbów, o kierunku zbliżonym do równoleżnikowego, oddzielonych od siebie płaskimi dolinami po obu stronach rzeki Wisłok.

Krajobraz charakteryzuje się płaską rzeźbą terenu i poprzedzielany jest dolinami i potokami. Najwyższe wzniesienie to: Królewska Góra – 261 m n.p.m. w Medyni Głogowskiej i Góra Zalas – 259,6 m n.p.m. między Rakszawą a Zalesiem. Cały obszar gminy, wyłączając mały skrawek południowy i północny położony jest na poziomie 200 m n.p.m. Miejscowość Czarna, Dąbrówki oraz Wola Mała leżą w dolinie Wisłoka, natomiast pozostałe wsie położone są na terenach równinnych i pagórkowatych.

Z myślą o rozwoju turystyki powstał Łańcucko-Leżajski Związek Gmin Turystycznych z siedzibą w Łańcucie. Miasto jest również współinicjatorem powstania “Stowarzyszenia Historycznych Miast Europy”.

W swojej działalności stowarzyszenie podejmuje działania na rzecz rozwoju turystyki, organizuje wymianę kulturalną, sportową i wspólną promocję

Według podziału fizyczno-geograficznego J. Kondrackiego, cały obszar gminy położony jest w obrębie makroregionu Kotliny Sandomierskiej, na pograniczu trzech mezoregionów, tj. Płaskowyżu Kolbuszowskiego, Rynny Podkarpackiej (zwanej również Pradolina Podkarpacką) i Podgórze Rzeszowskiego. Północna część Gminy położona jest w obrębie Płaskowyżu Kolbuszowskiego i wznosi się do wysokości ok. 250 m n.p.m. a deniwelacje w jego obrębie mogą przekraczać 40 m. Obniżenia dolinne są szerokie i wypełnione piaskami, natomiast wzniesienia (wierzchowiny) pokrywają gliny morenowe i piaski z głazami.

Rynna Podkarpacka, w obrębie, której położona jest środkowa część gminy, stanowi rozległe obniżenie utworzone przez wody fluwioglacjalne w okresie zlodowacenia krakowskiego, o czym świadczą wysokie poziomy piaszczysto-żwirowe. Kierunek tego dawnego przepływu wyznacza dolina Wisłoka od Rzeszowa po dolinę Sanu. Obszar w obrębie Rynny wznosi się do ok. 190 m n.p.m.

Miejscowość Czarna

Wieś Czarna w południowej części Kotliny Sandomierskiej usadowiła się nad rzeką Czarna, od której wzięła nazwę pierwotnie jako Czarna Wola, a następnie Czarna. I chociaż w roku 1752 po wiosennych wylewach Wisłok pogardził Starym Wisłoczyskiem i przesunął się na północ z pogranicza Załęże - Trzebownisko do Nowej Wsi, by przywłaszczyć sobie koryto płynącej tutaj rzeki Czarna i narzucić jej swoją nazwę Wisłok na odcinku od Nowej Wsi do Smolarzyn, nazwa wsi leżącej teraz nad Wisłokiem nawiązuje do nazwy płynącej tędy rzeki Czarna.

Miejscowość Dąbrówki

Dąbrówki (pierwotnie: Wola Dąbrowska), podobnie jak w pobliżu znajdujące się Dębniek – Podzwierzyniec i wioska Dębina nawiązują swoją nazwą do dąbrowy, lasów dębowych, rosnących niegdyś w tym regionie Puszczy Sandomierskiej, intensywnie karczowanej od XVI do XIX wieku.

Wieś Dąbrówki została założona na prawie polskim przez Krzysztofa II Pileckiego w 1584 r., a osiedlała się w niej na karczowiskach leśnych ludność napływająca z sąsiednich miejscowości. Nie jest wykluczone, że na terenie oficjalnie zaistniałej wioski już wiele lat wcześniej znajdowały się pojedyncze śródleśne zagrody.

Stare przekazy ustne sugerują, że początki osadnictwa były na terenie przysiółka Podlas, a później powstawały przysiółki: Środek, Pastwisko i Zarzeczce. Wieś należąca do włości łańcuckiej przechodziła do kolejnych właścicieli Łańcuta: w 1586 r. do Stadnickich, w 1631 r. do Lubomirskich i w 1791 r. do Potockich. Przydzielany pierwszym osadnikom niewielki areal lasu do wykarczowania, nieurodzajna, piaszczysta ziemia, krótki czas wolnizny, następnie wzajemne zajazdy Stanisława Stadnickiego i Łukasza Opalińskiego z Leżajska (najbardziej wyniszczający okolice Łańcuta w 1608 r.), napady tatarskie (1624 r.), wojny i pomory głównie w wieku XVII spowodowały, że Dąbrówki przez długi czas nie tylko się nie rozwijały, ale nawet nastąpił ubytek mieszkańców. Gdy w 1589 r. w nowo powstałej wiosce naliczono 80 osób, to w roku 1674 było ich tylko 70. Dopiero życzliwsze zainteresowanie się Lubomirskich i Potockich położeniem osadników, stworzenie bardziej sprzyjających ogólnych warunków do zagospodarowania sprawiły szybszy rozwój wioski. Właściciele zaczęli sprzedawać chłopom działki gruntów uprawnych i lasu, zezwolili im karczować lasy dla zwiększenia powierzchni ziemi uprawnej i pastwisk. Odtąd wzrastała liczba mieszkańców wioski: w 1785 r. Dąbrówki liczyły 316 osób, w 1824 r. – 421, a w 1904 r. – 791. Częstym zajęciem ludności obok rolnictwa była praca w pańskim lesie (wyręb i obróbka drzewa, sadzenie, bartnictwo), wyroby z wikliny, ciesielstwo, kołodziejstwo

w niewielkim zakresie tkactwo, a od końca XIX w. praca w fabryce sukna w Rakszawie. Tutejsza ludność przynależąca do łańcuckiego kościoła miała do pokonania odległość ponad 7 km oraz rzekę Wisłok. Z tych względów ks. Emil Zauderer, proboszcz w Łąncucie w latach 1890 – 1915, planował zbudować kościół w Dąbrówkach, z którego mieli korzystać również mieszkańcy Czarnej i Smolarzyn. W tym celu ksiądz powołał komitet budowy kościoła, zgromadził większość cegły i uzgodnił nawet z budowniczym Cetnarskim wstępne warunki budowy świątyni. Nie uzyskał jednak należytego zainteresowania tym swoim zamiarem u mieszkańców Dąbrówek i Smolarzyn, a proboszcz z Krzemienicy ks. Wojaczyński, któremu podlegała Czarna, zdecydowanie taki plan odrzucił. Budowa kościoła w Dąbrówkach została odłożona na 70 lat. Sukcesem natomiast zakończyły się starania okręgowego inspektora szkolnego i zarazem katechety z Łącuta ks. Walentego Mazanka o otwarcie szkoły w Dąbrówkach. We wrześniu 1903 r. rozpoczęła działalność jednoklasowa szkoła. Kilkanaścioro dzieci pobierało naukę początkowo w chłopskiej chałupie. Od 1906 r. przy pomocy „zasilku” uzyskanego z budżetu krajowego trwały roboty przy murowaniu budynku szkolnego z cegły przeznaczonej wcześniej na kościół. W 1908 r. dzieci zaczęły się uczyć w nowej szkole. Emigracja zarobkowa do Ameryki końcem XIX i na początku XX w., na którą zdecydowało się wielu ludzi z sąsiednich wiosek, tutaj była nieliczna, prawdopodobnie na skutek poufnej interwencji u władz Potockiego, niechętnego wyjazdom jego poddanych do USA. Z zamieszkałych tutaj czterech rodzin żydowskich na skutek bojkotowania ich sklepów i „szynkasów” przez miejscową ludność przed 1910r. wyprowadziły się z Dąbrówek dwie rodziny: Filur spod Leśnictwa i Jójliś mieszkający na parceli obecnie należącej do sióstr zakonnych. Dwie dalsze rodziny żydowskie: Zelik i „Siwy” wyjechały z przysiółka Pastwisko początkiem 1939 r. Wybuch I wojny światowej w sierpniu 1914 r. spowodował mobilizację do armii austriackiej wielu mężczyzn w wieku poborowym i rezerwistów (od 18 do 50 lat) oraz rekwizycję bydła, zboża, siana i koni podczas czterech przemarszów wojsk austriackich i rosyjskich plądrowano domy, zabierano konie, świnie, drób, ziemniaki, siano. Tylko za wódkę można było ochronić swoje mienie przed rabunkiem, zwłaszcza ze strony Rosjan – Czerkiesów. Po przejściu czwartego frontu, na początku maja 1915 r., wielu ludzi zachorowało na gripę „hiszpankę” oraz na czerwonkę. W pierwszej wojnie światowej poniosło śmierć około 18 mężczyzn. Większość z nich zginęła na froncie rosyjskim, na Wołyniu w rejonie rzeki Stochód. Dalszych dwóch mieszkańców oddało życie w wojnie polsko – bolszewickiej w 1920 r.

Miejscowość Krzemienica

Jednym z najważniejszych aspektów każdego miejsca, gdzie żyli, żyją i żyć będą ludzie, jest jego historia. Krzemienica, wieś w gminie Czarna, w powiecie łańcuckim nie jest bynajmniej wyjątkiem. Jej historia jest niemal równie barwna, jak tereny, na których miejscowość jest położona. Według tradycji, lokacja Krzemienicy odbyła się w latach czterdziestych XIV wieku.

Było to w czasach, kiedy Kazimierz Wielki przyłączył do Korony Ruś Czerwoną, a teren Rzeczypospolitej objęty był działalnością osadniczą na prawie niemieckim. Toteż można domniemywać, iż Krzemienica została lokowana przez samego Kazimierza i że w tym samym czasie powstał tam również, przez króla fundowany, pierwszy kościół. Była to zatem pierwsza miejscowość lokowana w obrębie Łącuta. To tylko jednak domniemania, gdyż nie zachowały się żadne dokumenty dotyczące lokacji wsi. Faktem natomiast jest to, że ludność osadzona na terenie Krzemienicy była głównie pochodzenia Saskiego.

Z nazwy miejscowości w dokumentach podawanej, zwłaszcza z księgi ławniczej, jednak wnioskować można, iż wcześniej na tych terenach istniało polskie osadnictwo i przybyła tu ludność niemiecka dość szybko się spolonizowała, gdyż nazwa ta jest raczej nazwą polską, przy zapisie zmienianą. Najwcześniejsze, zachowane w formie pisemnej wzmianki o Krzemienicy pochodzą z przywileju lokacyjnego wsi Newdorf (dzisiejsza Kraczkowa), tj. z roku 1369. Z kolei dokument lokacyjny innej wsi, Langyn-Aw z 1381 roku wymienia, jako świadka tegoż zdarzenia, sołtysa z Krzemienicy – Hanusa Stachara. Miejscowość, około roku 1370 przeszła, wraz z Łącutem, Tyczynem i Kańczugą, w drodze wymiany, od Władysława Opolczyka pod panowanie rodu Pileckich, jednego z najważniejszych i najbardziej wpływowych na dworze królewskim. Wraz z licznymi wsiami, Krzemienica należała do okręgu łańcuckiego założonego przez Ottona z Pilczy z rodu Starzów herbu Topór. Magnat ten należał do grona „krakowskich panów”, w których ręku spoczywała faktyczna władza po śmierci Kazimierza Wielkiego.

W początkach swego istnienia obszar Krzemienicy obejmował około 30 łanów (1 łan = 12 ha) ziemi ornej. W pobliżu osady przebiegała tzw. droga ropczycka, stanowiąca szlak komunikacyjny pomiędzy Lwowem a Krakowem. Pierwsza pisemna wzmianka o parafii w Krzemienicy pochodzi

z pisma legata papieskiego w Królestwie Węgier i Polski – kardynała Demetriusa do biskupa przemyskiego zatwierdzającego pobór dziesięciny m.in. z parafii w Krzemienicy. Dokument jest opatrzony datą 1384 rok. Po śmierci pierwszego z Pileckich władającego włościami łańcuckimi, w tym Krzemienicą, ziemie te przeszły na jedyną po nim spadkobierczynię, córkę Elżbietę. Był to 1385r. Następnie ziemie te stają się współwłasnością dzieci Elżbiety, Jana, który przyjął nazwisko Pilecki i jego siostr. Na mocy licznych układów majątkowych z Waławem Opolskim (siostrzeńcem), w 1450r., Jan stał się wyłącznym właścicielem Łañcuta i Kańczugi wraz z innymi wsiami, w tym Krzemienicą. We włościan Pileckich w owym czasie musiał istnieć względny dobrobyt. Chłopi gospodarowali za zasadach „wolnizny”. W roku 1471 jeden z mieszkańców Krzemienicy zdobył dyplom Uniwersytetu Krakowskiego, co świadczy o wysokiej kulturze tamtejszej ludności. Po śmierci Jana, włości łańcuckie przypadły, nie bez komplikacji, w 1487 roku jednemu z jego synów – Ottonowi. Przymuszczenie za jego panowania „na Łañcucie” jakaś tragedia musiała dotknąć krzemieniecką świątynię, skoro dobrodziej kościołów łacińskich (Otton Pilecki) w roku 1492 odnowił akt fundacji kościoła w Krzemienicy, przenosząc go w inne, wyżej położone miejsce, tam, gdzie obecnie znajduje się kościół św. Jakuba. Do naszych czasów nie dotrwały, niestety, żadne dokumenty opisujące tamtą świątynię.

Po Ottonie Łañcut przeszedł w ręce jego syna Stanisława. Po nim przejął go jego brat Mikołaj. Kolejnym panem Łañcuta został jego syn Krzysztof. Za tego oto pana w posiadłościach łańcuckich zastosowano zasadę „cuius regio eius religio”. Z Łañcuta wypędzono ojców Dominikanów i proboszcza parafii, co było rezultatem przyjęcia przez ród panujący kalwinizmu. W tym czasie kościół w Krzemienicy zamieniono na zbór kalwiński. W tym okresie regułą było wyprzedawanie i niszczenie obrazów i wyposażenia przejętych świątyni, krzemieniecka nie była wyjątkiem. Panowanie Pileckich na ziemi łańcuckiej, tym samym i krzemienieckiej, zakończyło się, na drodze kontraktów i zamian, w roku 1586. Anna z Sienna, żona ostatniego z Pileckich, oddała Łañcut, za wsie w przemyskim Stanisławowi Stadnickiemu herbu Szreniawa. Tak oto Krzemienica przeszła pod „berło” kolejnego rodu. Wieś doznała licznych spustoszeń poprzez ustawiczne walki „diabła łańcuckiego” i Opalińskich przetaczające się po włościan obu rodów niejednokrotnie, w tym przez Krzemienicę. Najgorsze lata to 1605-1610, gdy krwi i płomieniom końca nie było, towarzyszyły im grabienie i wyprzedaż dóbr kościelnych. Podanie głosi, iż nawet po swej śmierci Stadnicki do pokornych nie należał. Po tym, jak odcięto mu głowę, ciało wrzucono do rzeki. Ten, miast z prądem płynąć, pod prąd się udał. Zwłoki miały wypłynąć w Krzemienicy właśnie.

W miejscu ich wyłowienia postawiono kapliczkę. Po Stanisławie i jego żonach, pałeczkę przejęli jego synowie Władysław i Zygmunt walcząc nie tyle między sobą, co z matką z domu Poniatońską, wdowie po Stadnickim. Gdyby tego nie dość było umęczonę ludności nadszedł rok 1624 i najazd tatarski. Wówczas Krzemienica płonęła. Wtedy to utracone zostały kroniki wsi i parafii oraz prawdopodobnie dokumenty lokacji wsi i fundacji parafii. Odnowiono jednak kult katolicki w Krzemienicy, gdy ta była we władaniu Marcina ze Żmigrodu Stadnickiego, tj. w 1627r. Za sprawą wielkich i długotrwałych spustoszeń ziem wokół Łañcuta wzrosło obciążenie dóbr Stadnickich, co skłoniło tenże ród do oddania, za kwotę 250 tys. zł polskich okolicznych wsi z Krzemienicą, w ręce Stanisława Lubomirskiego. Klucz łańcucki na przeszło dwa stulecie pozostaje w rękach Lubomirskich. Łañcut zostaje włączony do jednego z najpotężniejszych latyfundiów, co sprzyja rozwojowi handlu i rzemiosła. Za Lubomirskich właśnie do Łañcuta wrócili Dominikanie, a do okolicznych wsi religia katolicka, był to rok 1630. Za odnowiciela kultu katolickiego uważa się Stanisława na Wiśniczu Lubomirskiego. Wyznaczył on w Krzemienicy obszar 33 morgów, na którym to Dominikanie wybudowali swe gospodarstwo. Gdy syn Stanisława Jerzy poślubił Konstancję Ligenzanę, do włości Lubomirskich, z Łañcutem i Krzemienicą o włości rzeszowskie. Kompleks ten rozpadł się po śmierci Jana na dwie części, łańcucką – księcia Stanisława Herakliusza i rzeszowską – Hieronima Augustyna. Część rzeszowska w 1706 roku podzieliła się na trzy części. Wcześniej należąca do włości łańcuckiej Krzemienica znalazła się w ręku seniora linii rzeszowskiej – Jerzego Ignacego. Na przełomie XVII i XVIII wieku Krzemienica spoczywała w ręku ekonoma rzeszowskiego Stanisława Pilla i jego żony Anny, którzy to byli jej dzierżawcami. Jest to pierwsze udokumentowane odłączenie Krzemienicy od dóbr łańcuckich. Teodor Lubomirski, właściciel Krzemienicy założył szpital dla ubogich, przytułek dla chorych i ubogich ze wsi. Mieli oni przykaz codziennej modlitwy za kościół, jak i jego stałej obsługi.

W lipcu 1745 roku zmarł Teodor Lubomirski, co zaowocowało dalszymi podziałami majątku rodu. Przeworsk, Krzemienica, Strażów i Boguchwała przeszły pod władztwo Antoniego Lubomirskiego. Kolejne wojny, przemarsze wojsk, klęski żywiołowe, nie służyło to ludności Rzeczpospolitej. W 1750 roku świątynia krzemieniecka spłonęła ponownie. Odbudowa trwała cztery lata.

W 1754 roku biskup Sierkowski konsekrował świątynię św. Jakuba Starszego Apostoła. Po śmierci Antoniego Lubomirskiego dobra łańcuckie przeszły na jego brata wraz z żoną, tj. Stanisława i Elżbietę (Izabelę)

z Czartoryskich Lubomirskich w 1789 roku. Po śmierci Izabeli wieś Krzemienica przeszła wraz z dobrami łańcuckimi do rodziny Potockich. Przez ich inwestycje zamek łańcucki stał się najokazalszą rezydencją polskiej szlachty.

Początkiem lat pięćdziesiątych XIX wieku wybudowano trakturę kolei żelaznej przebiegającą przez Krzemienicę. Pierwszy pociąg przejechał tamtędy w 1854 roku. Około roku 1910 rozebrano założony przez Teodora Lubomirskiego walący się budynek szpitala ubogich.

Wybuchła I wojna światowa. 2 sierpnia 1914 r. armia carska ogłasza pobór do wojska, zostaje nim objęta i ludność krzemieniecka. Wojna światowa jak i późniejsza wojna z bolszewikami z 1920 roku pochłonęła 54 ofiary śmiertelne z spośród ludności Krzemienicy, nie wliczając się w to zmarli w wyniku ran i chorób w tym okresie. Kryzys w rolnictwie uwidaczniający się od kilkunastu lat, mimo odzyskania przez Rzeczpospolitą niepodległości, nie mija „jak ręką odjął”.

Mimo problemów nakładem parafian w 1928 roku parafia krzemieniecka zakupiła dwa nowe dzwony. Gdy sytuacja na wsi zaczyna się stabilizować po wewnętrznych reformach w państwie, wybuchła II wojna światowa. Mobilizacja z 27/28 sierpnia 1939 roku obejmuje 75 mężczyzn z Krzemienicy. 3 września rozpoczynają się naloty okolic Krzemienicy. Pierwsze bomby dosięgają miejscowość 7 września. Z kolei 10 rozpoczął się przemarsz wojsk niemieckich przez miejscowość. Nastają ciężkie czasy hitlerowskiej okupacji.

W 1944 roku, gdy wojska niemieckie wycofywały się na zachód, przez tereny Krzemienicy, ucierpiały zewnętrzne ściany kościoła, podziurawione podczas ostrzałów. Zabranie podczas wojny dzwonów kościelnych, (z których jeden dzięki „spiskowi” mieszkańców Krzemienicy pozostał we wsi), było ciosem dla wiernych. Dnia 20 czerwca 1946 roku ukryty dzwon w bardzo uroczysty sposób zwrócono parafii. W czasach powojennych mieszkańcom Krzemienicy raz lepiej raz gorzej się wiodło. 2 września 1973 roku wmurowano kamień węgielny pod kolejną świątynię we wsi. Świątynia została poświęcona 7 września 1975 roku.

Cały wysiłek i uwaga mieszkańców skupiła się na budowie nowego kościoła spychając na dalszy plan drewnianą świątynię. M.in. to i wichura w latach osiemdziesiątych doprowadziły do zawalenia się wierzby kościelnej. Wymogło to natychmiastową reakcję mieszkańców i proboszcza. Napraw dokonali górale z okolic Nowego Sącza. Prace ukończono w 1987 roku. Konsekracja nowej świątyni pod wezwaniem Matki Bożej Pocieszenia nastąpiła 4 września 1983 roku. W 1990 r. ukończono budowę kaplicy zmarłych, poświęconej

w 1991 roku. Po reformie administracyjnej z 1998 roku, Krzemienica została przypisana do gminy Czarna w powiecie łańcuckim.

Miejscowość Medynia Głogowska

Poprzednia nazwa miejscowości: Stanin Maior, Stadnik Wielki. Osada założona na początku XVII wieku przez ówczesnego właściciela dóbr łańcuckich Stanisława Stadnickiego. Po raz pierwszy wymieniona w wykazie dóbr Stadnickich w 1607 roku. Majętność ta obejmowała miasto Łańcut i 11 wsi: Żołynię, Białobrzegi, Wolę Bliższą Jordanowską, Głuchów, Czarną, Wolę Dalszą Świętosławską, Krzemienicę, Soninę, Stanin Maior et Trembosia (Medynia Głogowska), Stanin Minor (Medynia Łańcucka). Kolejnymi właścicielami zostali Lubomirscy. Po śmierci Stanisława Lubomirskiego (1649) Medynia Głogowska weszła w skład dóbr Lubomirskich z Rzeszowa. Kolejno właścicielami wsi byli: Hieronim Augustyn (zm.1667), Aleksander Jakub (zm.1732), Jerzy Ignacy (zm.1753). Pod koniec XVIII wieku Medynia Głogowska dostała się w posiadanie rodzin Grocholskich i Zbyszewskich. W połowie XIX wieku jako właściciele notowani Urszula Grocholska i Wiktor Zbyszewski.

Następnie właścicielem został niejaki, Kokiert (1863-68), który odsprzedał majątek hrabinie Grabińskiej. Kolejnymi właścicielami byli Gockertowie z Mielca (aptekarze), a następnie rodzina Jahlów z Węglisk. W 1897 roku nowymi posesorami zostały rodziny Żardeckich i Cetnarskich z Łańcuta. Byli oni ostatnimi właścicielami majątku, który rozparcelowano w 1904 roku.

Medynia Głogowska była niewielką osadą. Została doszczętnie zniszczona podczas walk Łukasza Opalińskiego ze Stanisław Stadnickim. Zniszczenia były tak wielkie, że w 1650 roku wieś ponownie lokowano.

Sporządzono wtedy ludność z Bratkowic. XVII i XVIII wieczne rejestry poborowe nie dostarczają szczegółowych danych na temat zaludnienia wsi. Wiadomo tylko, że w 1663 roku były zasiedlone zagrodnikami na niewymierzonych jeszcze rolach, którzy trudnili się rzemiosłem leśnym. Medynia Głogowska płaciła wtedy 4 zł i 12 gr. Podatku. Osada była znana z wyrobów garncarskich. Znanymi garncarzami byli: Jan Gąsior, Władysława Prucnal, Stefan Głowiak.

Przemysł garncarski rozwijał się najlepiej w latach 50-tych i 60-tych XX wieku, kiedy to tworzyło ponad 100 rzemieślników. Parafia uposażona w 1725 roku przez Lubomirskich. Wzniesiono wtedy drewniany kościół, który spłonął w 1872 roku. Drugi, także drewniany, wybudowano dziesięć lat później. Spalił się podczas działań wojennych w 1944 roku. Obecny kościół murowany wzniesiono w latach 1958-59 według projektu architekta krakowskiego Józefa Budziłło.

Obok kościoła znajdowały się obszerne zabudowania plebańskie (plebania, wikarówka, budynki gospodarcze). Pod koniec XVIII wieku na uposażenie parafii składały się 43 morgi i 1039 sążni pól. W Medyni Głogowskiej znajdował się folwark. Z analizy mapy katastralnej wynika, że składał się z: rządówki, 8 budynków gospodarczych, założenia ogrodowego oraz 2 stawów. Funkcjonowały tu 2 karczmy. W 1894 roku w Medyni Głogowskiej uruchomiono pierwszą szkołę (w budynku murowanej karczmy). W tym samym okresie wybudowano także pocztę. W latach 1957-58 nastąpiła elektryfikacja wsi.

Miejscowość Medynia Łańcucka

Pierwsze ślady działalności człowieka zarejestrowane na terenie miejscowości Medynia Łańcucka pochodzą z paleolitu schyłkowego, okresu związanego z końcem epoki lodowcowej. Na przełomie IX i VIII tysiąclecia klimat zaczął ulegać ociepleniu, rozciągająca się tu tundra przeradzała się stopniowo w lasy iglaste i liściaste ciepłolubne. W gospodarce człowieka dominującą rolę zaczęło odgrywać myślistwo, rybołówstwo i zbieractwo. Obozowiska zakładane były na suchych wydmach piaszczystych z charakterystycznymi domostwami o konstrukcji szałasowej.

W Medyni Łańcuckiej zarejestrowano jedno stanowisko archeologiczne nr 1 datowane na okres epoki kamienia. Kolejną epoką związaną z umiejętnością uprawy roli i hodowli zwierząt domowych jest młodsza epoka kamienia - neolit, datowana w przedziale odznacza się silne oddziaływanie kultury prowincjonalno – rzymskiej i dochodzi do kontaktów handlowych z cesarstwem rzymskim. Jest to okres rozwoju wymiany handlowej i intensywnego wzrostu gospodarczego.

Dzięki zastosowaniu żelaza do produkcji narzędzi rolniczych następuje znaczny postęp w tej dziedzinie gospodarki. Upowszechnia się wówczas ceramika toczona na kole garncarskim, oraz następuje rozwój wytwórczości narzędzi i broni z żelaza. Schyłek omawianego okresu IV-V wieku n.e., to okres migracji ludności na obszarze Europy Środkowej, która objęła również ziemie polskie. Pod koniec V wieku naszej ery na terenie Polski południowo- wschodniej pojawia się kultura wczesnosłowiańska. Zaczyna się nowy okres wczesnego średniowiecza, który trwa do końca XIII wieku. Na przełomie VII / VIII wieku powstają pierwsze ugrupowania plemienne, a w X wieku tworzą się pierwsze ugrupowania państwowe, które potwierdzone są stanowiskami archeologicznymi zewidencjonowanymi na tych terenach.

Na terenie Medyni Łańcuckiej występują także mało charakterystyczne fragmenty ceramiki, co utrudnia przypisanie ich do właściwej epoki, czy kultury archeologicznej. We wczesnym średniowieczu osadnictwo na ten teren sporadycznie docierało od wschodu i zachodu tworząc zagospodarowane enklawy. Proces ten był bardzo powolny i postępował w miarę jak postępowała trzebież rozciągającej się tutaj pradawnej puszczy. Dodatkowo był on hamowany licznymi najazdami tatarskimi (np.. 1502, 1524, 1672), wojnami prywatnymi, potopem szwedzkim, najazdem Siedmiogrodzian (1667), wojną północną, klęskami elementarnymi (powódzie, zarazy). Podczas tych najazdów wsie były wielokrotnie niszczone, a ludność brana w jasyr.

Dopiero w II połowie XVIII wieku nastąpił okres względnego spokoju. Od tego okresu wsie rozwijały się niemal bez przeszkód. Medynia Łańcucka założona została na początku XVII wieku przez ówczesnego właściciela dóbr łańcuckich Stanisława Stadnickiego, jako osada Stanin Minor, później Stadnik Mały. Po raz pierwszy wymieniona była w wykazie dóbr Stadnickich w 1607 roku. Majętność ta obejmowała miasto Łańcut i 11 wsi: Żołyńię, Białobrzegi, Wolę Bliższą Jordanowską, Głuchów, Czarną, Wolę Dalszą Świętosławską, Krzemienicę, Soninę, Stanin Maior et Trembosia (Medynia Głogowska), Stanin Minor (Medynia Łańcucka). Medynia zawsze wchodziła w skład włości łańcuckiej, więc jej kolejnymi właścicielami zostali Lubomirscy i Potoccy. Jako niewielka osada została doszczętnie zniszczona podczas walk

Łukasza Opalińskiego ze Stanisławem Stadnickim. Zniszczenia były tak wielkie, że w 1650 roku wieś ponownie lokowano. Sprowadzono wtedy ludność z Bratkowic. XVII i XVIII wieczne rejestry poborowe nie dostarczają szczegółowych danych na temat zaludnienia wsi. Wiadomo tylko, że w 1663 roku były zasiedlone zagrodnikami na niewymierzonych jeszcze rolach, którzy trudnili się rzemiosłem leśnym. Medynia Łańcucka płaciła wtedy 2 zł i 15 gr podatku. W 1808 roku w Medyni Łańcuckiej było 212 domów (1212 mieszkańców). W XIX wieku w Medyni funkcjonowała jedna karczma. W latach 1957- 58 miała miejsce elektryfikacja wsi, wybudowano wtedy również nową, trzyklasową szkołę.

Miejscowość Pogwizdów

Pogwizdów początkowo był przysiółkiem Wólki Łukawskiej. Miejscowość ta wchodziła w skład dóbr łąckich koło Rzeszowa. Na początku XVII wieku dobra te należały do Anny z Pileckich, żony Łukasza Opalińskiego (primo voto Krzysztofa Kostki). Po śmierci Anny (1631) majątność przejął książę Dominik Ostrogski - Zasławski, a następnie (po 1640) Stanisław Lubomirski, żonaty z Zofią Ostrogką. Po podziale schedy Stanisława Lubomirskiego dobra łąckie przypadły najstarszemu przedstawicielowi linii Lubomirskich- Aleksandrowi Michałowi hrabiemu na Wiśniczu. Po nim kolejno Łąka należała do Józefa Karola (zm.1702) i Józefa (zm.1720).

Po bezpotomnej śmierci Józefa Lubomirskiego klucz łącki odziedziczyła jego siostra Józefina Maria zamężna z księciem Pawłem Karolem Sanguszką. Następnie dobra przejął ich syn Janusz Aleksander. Bezdzienny Sanguszko

w 1781 roku dobra łąckie sprzedał Aleksandrowi Morskiemu. Przed 1801 rokiem schedę odziedziczył syn Morskiego Ignacy (zm.1819). Po jego śmierci nową dziedziczką została Zofia z Potockich. Nowa posesjonatka w 1835 roku sprzedała część dóbr łąckich (Łąkę, Palikówkę, Łukawiec, Terliczkę, Pogwizdów) hrabiom Potockim z Łańcuta, którzy byli właścicielami wsi do czasów parcelacji. Pogwizdów był niewielką osadą. Nie występował samodzielnie w spisach poborowych.

Pod koniec XIX wieku wieś liczyła 659 mieszkańców, w tym 8 Żydów (razem 123 domy). Pogwizdów należy do parafii w Medyni Głogowskiej. Folwark znajdował się w północno - zachodniej części wsi na tzw. Zofijówce. Zachowały się szczegółowe dane na temat budowy folwarku przez ordynatów Potockich. Ostatni właściciele Pogwizdowa zbudowali folwark w latach 1841-46. W roku 1841 zaczęto budować spichlerz, rok później wybudowano stodołę oraz domek dla karbowego z parzelnią sieczki, a w 1846 roku budynek czeladny oraz domek dla owczarza. Obok tych budynków na folwarku znajdowały się stajnia, owczarnia oraz dwa stawy. Folwark rozparcelowano w 1914 roku. Na północ od wyżej wymienionych zabudowań w latach 1835-36 wybudowano leśnictwo z zabudowaniami gospodarczymi. Ponadto w Pogwizdowie były dwie gajówki. W połowie XIX wieku były aż cztery karczmy i jeden zajazd.

Dwie z nich znamy z nazwy - były to tzw. „Arenda” i „Hulanka”. Natomiast zajazd znajdował się w przysiółku Cisowiec. Pod koniec XIX wieku funkcjonowały tylko dwie karczmy. Ponadto w tym okresie uruchomiono cegielnię. W 1932 roku wybudowano szkołę. Miejscowość Pogwizdów, powstała na początku XVII wieku. Założona jest na osi północ – południe, nad potokiem Pogwizdówka. Zabudowa wsi jest zwarta, zlokalizowana pomiędzy dwoma drogami (od zachodu droga nad potokiem Pogwizdówka na Nienadówkę, od wschodu trakt na Sokołów Młp.). Układ łąkowy pól Pogwizdowa skierowany jest na zachód. Zespół dworski w Pogwizdowie znajdował się w zachodniej części wsi przy granicy ze Stobierną (obecnie tereny zalesione).

Miejscowość Wola Mała

Poprzednie nazwy miejscowości Wola Jordanowska (Jordanowa), Wola Bliższa. Wieś założona przed 1450 rokiem przez Pileckich ówczesnych właścicieli dóbr łąckich. Pierwsza pewna wzmianka o wsi pochodzi z 1450 roku, kiedy to Jordanowa Wola została wymieniona w składzie dóbr Jana Pileckiego (obok miasta Łańcuta i wsi Markowa Wola, Kraczkowa, Albigowa, Krzemienica, Wysoka, Sonina, Sietesz, Kosina, Światosławowa Wola, Gać, Rogóżno, Głuchów, Malawa, Handzlówka i Husów). Wola Mała nieustannie wchodziła w skład dóbr łąckich. Tak, więc po Pileckich właścicielami wsi byli Stadniccy, następnie Lubomirscy, a po nich Potoccy. Wola Mała należy do parafii w Łańcucie (Podzwierzyniec). Istnieje tutaj tylko kaplica (z domem zakonnym) obsługiwana przez Służebniczki NMP Starowiejskie. Kaplicę i dom zakonny ufundowała Maria Pelc.

Wola Mała była niewielką wsią, często pomijaną w spisach poborowych. Według spisu z 1626 roku w Jordanowej Woli było 9 łąnów uprawnych. Zamieszkiwało tu 2 zagrodników, 2 komorników z bydłem oraz 1 bez bydła.

W inwentarzu dóbr łańcuckich z 1772 roku we wsi naliczono 35 domów, natomiast w 1817 roku liczba ludności wynosiła 181 osób. Folwark w Woli Małej znajdował się po obu stronach traktu Łañcut - Leżajsk. Składał się z kilkunastu budynków i był systematycznie rozbudowywany i modernizowany przez cały XIX wiek. W latach trzydziestych wybudowano owczarnię, stajnię, młocarnię konną i spichlerz, w roku 1841 rozpoczęto budować mieszkania folwarczne, z kolei w latach 60-tych wzniesiono stodołę (nową) oraz kolejną owczarnię. Ponadto znajdowała się tutaj kancelaria z mieszkaniem administratora i szereg budynków pomocniczych. Natomiast na tzw. Zarzeczcu wybudowano gospodarstwo pomocnicze złożone z kilku drewnianych budynków. Około 1900 roku areal folwarku wynosił 542 morgi 405 sążni pól. W Woli Małej nie było wiele budynków publicznych. Jednym z nich była karczma. Najważniejszą inwestycją po II wojnie światowej była budowa szkoły podstawowej. Zabudowania folwarczne, których właścicielami byli Potoccy w okresie uwłaszczeniowym zostały przekwalifikowane na Państwowy Ośrodek Maszynowy w Woli Małej. Obszar ten od granicy miasta Łañcuta do skrzyżowania w Woli Dalszej należał do naszej miejscowości. Dopiero w latach siedemdziesiątych XX wieku terytorium to przeszło do Gminy Białobrzegi.

Miejscowość Zalesie

Wzdłuż doliny Wisłoka, od Karpat do dolnego Sanu, rozciągał się pas pradawnej puszczy leśnej, który stanowił naturalną granicę pomiędzy Polską, a Rusią. Na ten teren osadnicy ze wschodu i zachodu docierali już we wczesnym średniowieczu, tworząc zagospodarowane enklawy. Osadnictwo to rozwijało się na żyznym pasie lessów, który nie był porośnięty puszcza. Po zajęciu tych obszarów przez Kazimierza Wielkiego w 1340 roku, rozpoczęto akcję kolonizacyjną. Terytorium obecnej Gminy Czarna wchodziło w skład dystryktu łańcuckiego, który otrzymał od Kazimierza Wielkiego Otton z Pilczy.

Korzystny wpływ na rozwój Łañcuta oraz okolicznych miejscowości miało położenie przy głównym szlaku handlowym tzw. „strata via”, który prowadził ze Lwowa do Krakowa. Na trasie Łañcut Rzeszów droga ta przebiegała przez Trzebowniko, Łąkę i Strażów. Ważnymi szlakami komunikacyjnymi były trakty do Leżajska i Sokołowa Małopolskiego przez Trzeboś. Według podziału fizyczno – geograficznego J. Kondrackiego, cały obszar gminy położony jest w obrębie makroregionu Kotliny Sandomierskiej, na pograniczu trzech mezoregionów, tj. Płaskowyżu Kolbuszowskiego, Rynny Podkarpackiej, (zwanej również Pradolina Podkarpacką) i Podgórzia Rzeszowskiego.

Pod względem geologicznym Gmina Czarna położona jest w obrębie Zapadliska Przedkarpackiego. Zalesie to wieś położona w województwie podkarpackim, powiecie łańcuckim, około 20 kilometrów w linii prostej, w kierunku północno – wschodnim od Rzeszowa. Jest najmniejszą i najmłodszą wioską Gminy Czarna, założona została w II połowie XVII wieku pod nazwą Nowa Wieś przez właścicieli dóbr łańcuckich Stanisława Lubomirskiego i jego żonę Elżbietę (Izabelę) z Czartoryskich. Po śmierci Elżbiety w 1816 roku dobra odziedziczyli jej wnukowie Alfred i Artur Potoccy. W dobrach Potockich pozostała do 1944 roku. Pierwszymi jej mieszkańcami byli prawdopodobnie osadnicy sprowadzeni przez Elżbietę z dóbr Lubomirskich w Kołomyży.

W 1722 roku w Zalesiu było 20 gospodarstw, a w 1817 roku wieś liczyła 221 mieszkańców. Pod koniec XIX wieku liczba ludności wzrosła do 480 osób, przybyło także 70 gospodarstw. Wieś znana była z wyrobów glinianych. Garncarstwo rozpowszechniły trzy rodziny Jurków, które księżna sprowadziła z Kołomyży.

Jurkowie wybudowali pierwsze piec do wypalania gliny, wykonali także wazy do zamku w Łañcucie według wzorów dostarczonych przez Elżbietę Lubomirską. Zalesie należy do parafii w Medyni Głogowskiej. We wsi nie było folwarku. Potoccy wybudowali tutaj leśniczówkę i dwie gajówki. W lesie, przy granicy z Węgliskami z inicjatywy Romana Potockiego na wyspie usytuowanej na jednym z śródleśnych stawów zbudowano altanę, do której prowadził zwodzony mostek. Na cześć księżnej miejsce nazwano „Izabelin”. Przez teren Zalesia przebiega ścieżka turystyczna „Garncarski szlak”.

Wieś od strony południowej i wschodniej otoczona jest lasem, który stanowi obrzeża niegdysiejszej Puszczy Sandomierskiej. Wraz z licznymi rozlewiskami, które w kilku miejscach przekształciły się w duże stawy oraz z enklawami starej zabudowy i kapliczkami- tworzy ono urokliwe miejsca, idealne do spędzania czasu na łonie przyrody. Jednocześnie teren ten, otoczony z trzech stron lasem, w sąsiedztwie rzeki Wisłok oraz z dogodnym dojazdem- jest idealnym miejscem na utworzenie tu zbiornika rekreacyjnego z infrastrukturą towarzyszącą.

Zabytki objęte prawnymi formami ochrony - Gminną Ewidencją Zabytków oraz wpisem do rejestru zabytków

Prowadzenie gminnej ewidencji zabytków należy do obowiązków gminy. Ewidencję tę prowadzi się w formie zbioru kart adresowych zabytków nieruchomości z terenu gminy, objętych wojewódzką ewidencją zabytków (Art.22.p.4 *Ustawy o ochronie zabytków*).

Wpis zabytków nieruchomości do gminnej ewidencji zabytków jest podstawą do objęcia tych zabytków ochroną w formie zapisu w studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego oraz w MPZP.

Ewidencja zabytków jest też podstawą do sporządzania programów opieki nad zabytkami, a ustalenia tego programu uwzględnia się zarówno w studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego, jak i w mpzp. Gminna Ewidencja Zabytków Gminy Czarna została opracowana przez Gminę - prace zakończono początkiem 2012 roku.

WYKAZ OBIEKTÓW POSIADAJĄCYCH WPIS DO REJESTRU ZABYTKÓW

Lp.	Miejscowość	Nazwa obiektu	Lokalizacja	Numer decyzji o wpisie do rejestru zabytków i data wydania decyzji
1.	Dąbrówki	Zespół Budynków Dyrekcji Lasów Ordynacji Łąncuckiej: - Dyrekcja Lasów- Dworek - Adiunktówka	Działka nr 1332/9 Działka nr 1326/33	A – 962 z dnia 12.06.1976 r.
2.	Krzemienica	Zespół kościoła parafialnego p.w. Św. Jakuba Starszego Apostoła: - Kościół - Dzwonnica - Kostnica - Ogrodzenie - Schodki w ogrodzeniu	Działka nr 1507/1 Działka nr 1506 Działka nr 1509 Działka nr 1506, 1509, 1507/1 Działka nr 1506, 1507/1	A – 928 z dnia 28.10.1975 r.
3.	Medynia Głogowska	Kościół Parafialny pw. Nawiedzenia NMP	Działka nr 1521/6	A – 196 z dnia 12.04.2007 r.
4.	Krzemienica	Dawny cmentarz Rzymskokatolicki	Działka nr 985	A-285 z dnia 23.09.2008 r.
5.	Czarna	Stanowisko kultury ceramiki wstęgowej		A – 843
6.	Krzemienica	Kościół p.w. św. Jakuba w Krzemienicy - wyposażenie i wystrój świątyni	Działka nr 1507/1	B - 487 z dnia 24.01.2012 r..
7.	Medynia Głogowska	Kościół p.w. Nawiedzenia NMP w Medyni Głogowskiej - wyposażenie i wystrój	Działka nr 1521/6	B - 228 z dnia 25.01.2008 r.

WYKAZ OBIEKTÓW GMINNEJ EWIDENCJI ZABYTKÓW

Lp.	Miejscowość	Nazwa obiektu	Lokalizacja	Numer karty adresowej	Uwagi
1.	Dąbrówki	Kapliczka obok szkoły	Działka nr 627	1/1696	

2.	Dąbrówki	Kapliczka obok domu nr 361	Działka nr 365/1	2/1696	
3.	Dąbrówki	Zespół Budynków Dyrekcji Lasów Ordynacji Łańcuckiej- Dyrekcja Lasów- Dworek	Działka nr 1332/9	3/1696	Obowiązujący MPZP
4.	Dąbrówki	Adiunktówka	Działka nr 1326/33	4/1696	
5.	Dąbrówki	Biuro i mieszkanie kontrolera	Działka nr 1326/34	5/1696	
6.	Dąbrówki	Kancelaria i mieszkanie nadleśniczego	Działka nr 1326/32	6/1696	
7.	Dąbrówki	Gajówka (zespół budynków Dawnej Dyrekcji Lasów Ordynacji Potockich)	Działka nr 1323/1	7/1696	
8.	Dąbrówki	Budynek gospodarczy (zespół budynków Dawnej Dyrekcji Lasów Ordynacji Potockich)	Działka nr 1326/31	9/1696	
9.	Dąbrówki	Lodownia (zespół budynków Dawnej Dyrekcji Lasów Ordynacji Potockich)	Działka nr 1332/9	10/1696	Obowiązujący MPZP
10.	Dąbrówki	Kolumna z rzeźbą Św. Józefa	Działka nr 1330	11/1696	
11.	Dąbrówki	Szkoła (budynek starej szkoły)	Działka nr 627	12/1696	
12.	Dąbrówki	Dom nr 352	Działka nr 347/5	13/1696	
13.	Krzemienica	Zespół kościoła parafialnego p.w. Św. Jakuba Starszego Apostoła-kościół	Działka nr 1507/1	14/1696	
14.	Krzemienica	Zespół kościoła parafialnego p.w. Św. Jakuba Starszego Apostoła-dzwonnica	Działka nr 1506	15/1696	
15.	Krzemienica	Zespół kościoła parafialnego p.w. Św. Jakuba Starszego Apostoła-kostnica	Działka nr 1509	16/1696	
16.	Krzemienica	Zespół kościoła parafialnego p.w. Św. Jakuba Starszego Apostoła-ogrodzenie	Działka nr 1506, 1509, 1507/1	17/1696	
17.	Krzemienica	Zespół kościoła parafialnego p.w. Św. Jakuba Starszego Apostoła-schodki w ogrodzeniu	Działka nr 1506, 1507/1	18/1696	

18.	Krzemienica	Dawny cmentarz Rzymskokatolicki	Działka nr 985	19/1696	
19.	Krzemienica	Kapliczka- studzienka Św. Jakuba	Działka nr 1301/3	20/1696	
20.	Krzemienica	Figura Św. Jakuba	Działka nr 1303/2	21/1696	
21.	Krzemienica	Kapliczka na wyspie na stawie	Działka nr 186	22/1696	
22.	Krzemienica	Pomnik Grunwaldzki przy drodze do Łańcuta	Działka nr 1251/1	23/1696	
23.	Krzemienica	Figura MB Królowej Polski	Działka nr 2199/4	24/1696	
24.	Krzemienica	Kapliczka powieszona na lipie	Działka nr 3177/2	25/1696	
25.	Krzemienica	Kapliczka obok domu nr 716	Działka nr 1017/6	26/1696	
26.	Krzemienica	Kapliczka przy stacji PKP	Działka nr 3379/1	27/1696	
27.	Krzemienica	Zespół szkoły- budynek I	Działka nr 1510/1	28/1696	
28.	Krzemienica	Zespół szkoły- budynek II	Działka nr 1510/1	29/1696	
29.	Krzemienica	Budynek stacyjny	Działka nr 3275/3	30/1696	
30.	Krzemienica	Dom Dróżnika	Działka nr 3275/3	31/1696	
31.	Krzemienica	Karczma	Działka nr 1279/1	32/1696	

32.	Krzemienica	Leśniczówka	Działka nr 842	33/1696	
33.	Krzemienica	Zespół folwarczny- owczarnia	Działka nr 824/24	35/1696	
34.	Krzemienica	Zespół folwarczny II- stajnia	Działka nr 824/1	36/1696	
35.	Krzemienica	Zespół folwarczny II- stodoła	Działka nr 823/12	37/1696	
36.	Krzemienica	Zespół folwarczny II- kapliczka z figurą Św. Stanisława Biskupa	Działka nr 3387/4	38/1696	
37.	Krzemienica	Zagroda- stajnia	Działka nr 955/2	39/1696	
38.	Krzemienica	Zagroda- stodoła	Działka nr 955/2	40/1696	
39.	Krzemienica	Dom nr 49	Działka nr 2338	41/1696	
40.	Krzemienica	Dom nr 60	Działka nr 2299/1	42/1696	
41.	Krzemienica	Dom nr 71	Działka nr 2304/3	43/1696	
42.	Krzemienica	Dom nr 97	Działka nr 1045	44/1696	
43.	Krzemienica	Dom nr 293	Działka nr 1125	45/1696	
44.	Krzemienica	Dom nr 286	Działka nr 1127	46/1696	Obiekt wykreślony z GEZ zgodnie z pismem z dnia 05.01.2012r. znak: L. dz. UOZ-Rz-4.5140.1.2012 Wojewódzkiego Urzędu Ochrony Zabytków

					w Przemysłu; Delegatura w Rzeszowie
45.	Krzemienica	Dom nr 478	Działka nr 1092/1	47/1696	
46.	Krzemienica	Dom nr 699	Działka nr 1502	48/1696	
47.	Krzemienica	Dom nr 768	Działka nr 2005/2	49/1696	
48.	Krzemienica	Dom nr 845	Działka nr 2189	50/1696	
49.	Krzemienica	Dom nr 850	Działka nr 2247/2	51/1696	
50.	Krzemienica	Dom nr 860	Działka nr 2256/2	52/1696	
51.	Krzemienica	Dom nr 876	Działka nr 2811	54/1696	
52.	Krzemienica	Dom nr 940	Działka nr 3151/1	55/1696	
53.	Wola Mała	Kaplica filialna	Działka nr 664	57/1696	
54.	Wola Mała	Dom Zakonny	Działka nr 664	58/1696	
55.	Wola Mała	Dawne gumno- dom	Działka nr 664	59/1696	
56.	Wola Mała	Dawne gumno- stodoła	Działka nr 664	60/1696	
57.	Wola Mała	Kapliczka przy drodze przez wieś	Działka nr 342/2	61/1696	

58.	Wola Mała	Kapliczka słupowa	Działka nr 649/7	62/1696	
59.	Wola Mała	Krzyż na dawnym cmentarzu	Działka nr 121	63/1696	
60.	Wola Mała	Dom nr 64a	Działka nr 283/7	64/1696	
61.	Wola Mała	Dom nr 163	Działka nr 852/1	65/1696	
62.	Wola Mała	Dom nr 200	Działka nr 601	66/1696	
63.	Wola Mała	Dom nr 201	Działka nr 602	67/1696	
64.	Wola Mała	Dom nr 13	Działka nr 723/3	68/1696	
65.	Zalesie	Kapliczka z feretronem	Działka nr 532/7	69/1696	
66.	Zalesie	Kapliczka obok szkoły	Działka nr 393	70/1696	
67.	Zalesie	Kapliczka przy drodze do Medyni Głogowskiej	Działka nr 367/1	71/1696	
68.	Zalesie	Kapliczka na wprost domu 164	Działka nr 178/2	72/1696	
69.	Zalesie	Kapliczka	Działka nr 309/1	73/1696	
70.	Zalesie	Krzyż obok domu nr 211	Działka nr 182/2	74/1696	
71.	Zalesie	Kapliczka z rzeźbami MB Różańcowej, św. Dominika i Róży	Działka nr 550/2	75/1696	

72.	Czarna	Kapliczka przy granicy z Krzemienią	Działka nr 1707/13	76/1696	Obowiązujący MPZP
73.	Czarna	Dom mieszkalny nadleśnictwa	Działka nr 1977	78/1696	
74.	Czarna	Dom z warsztatem tkackim	Działka nr 886/8	79/1696	
75.	Czarna	Dom nr 80	Działka nr 1262	80/1696	
76.	Czarna	Dom nr 210	Działka nr 1622	81/1696	
77.	Czarna	Dom nr 244	Działka nr 1656/1	82/1696	
78.	Czarna	Dom nr 350	Działka nr 1439	83/1696	
79.	Czarna	Dom nr 380	Działka nr 1432	84/1696	
80.	Czarna	Dom nr 649	Działka nr 325/1	85/1696	
81.	Czarna	Dom nr 838	Działka nr 1061	87/1696	
82.	Czarna	Młyn elektryczny	Działka nr 1831/1	88/1696	
83.	Czarna	Kuźnia	Działka nr 311/2	89/1696	
84.	Czarna	Kościół parafialny	Działka nr 917/5	90/1696	
85.	Medynia Głogowska	Kościół Parafialny pw. Nawiedzenia NMP	Działka nr 1521/6	91/1696	Obowiązujący MPZP

86.	Medynia Głogowska	Plebania	Działka nr 1521/5	92/1696	Obowiązujący MPZP
87.	Medynia Głogowska	Wikarówka	Działka nr 1521/5	93/1696	Obowiązujący MPZP
88.	Medynia Głogowska	Kapliczka obok domu 613	Działka nr 1860	94/1696	
89.	Medynia Głogowska	Dom nr 613	Działka nr 1860	95/1696	
90.	Medynia Głogowska	Kapliczka na miejscu starszej	Działka nr 1469	96/1696	
91.	Medynia Głogowska	Kapliczka na szczycie wzgórza niedaleko kościoła	Działka nr 1851	97/1696	
92.	Medynia Głogowska	Kapliczka przy drodze Łañcut-Sokołów	Działka nr 1480	98/1696	
93.	Medynia Głogowska	Kapliczka szafkowa	Działka nr 112/2	99/1696	
94.	Medynia Głogowska	Krzyż na wprost domu 406	Działka nr 1319	100/1696	
95.	Medynia Głogowska	Krzyż na wprost domu 878	Działka nr 2794/1	101/1696	
96.	Medynia Głogowska	Figura Świętego Józefa z Dzieciątkiem	Działka nr 1187	102/1696	
97.	Medynia Głogowska	Zagroda Garncarska- dom	Działka nr 1284	103/1696	
98.	Medynia Głogowska	Zagroda Garncarska- stodoła	Działka nr 147/2	104/1696	
99.	Medynia Głogowska	Zagroda – dom	Działka nr 147/2	105/1696	

100.	Medynia Głogowska	Dom nr 77	Działka nr 68	106/1696	
101.	Medynia Głogowska	Dom nr 513	Działka nr 1579	107/1696	
102.	Medynia Głogowska	Młyn	Działka nr 1929	108/1696	
103.	Medynia Łańcucka	Kapliczka przy drodze	Działka nr 655	109/1696	
104.	Medynia Łańcucka	Dom nr 8	Działka nr 655	110/1696	
105.	Medynia Łańcucka	Dom nr 152	Działka nr 751	111/1696	
106.	Pogwizdów	Kapliczka obok domu nr 186	Działka nr 966/1	112/1696	
107.	Pogwizdów	Szkoła	Działka nr 1745	113/1696	
108.	Pogwizdów	Dom nr 283	Działka nr 1347	114/1696	
109.	Pogwizdów	Krzyż przy drodze na Cisowiec	Działka nr 888/4	115/1696	
110.	Pogwizdów	Kapliczka przy drodze na Cisowiec	Działka nr 2291	116/1696	
111.	Medynia Głogowska	Dom Drewniany	Działka nr 1458/1	117/1696	
112.	Krzemienica	Zespół folwarczny II- starodrzewie	Działka nr 823/8	118/1696	

Zabytki ruchome

Zgodnie z *ustawą z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami zabytki ruchome* stanowią w szczególności:

dzieła sztuk plastycznych, rzemiosła artystycznego i sztuki użytkowej,
kolekcje stanowiące zbiory przedmiotów zgromadzonych i uporządkowanych według koncepcji osób, które tworzyły te kolekcje,
numizmaty oraz pamiątki historyczne, a zwłaszcza militaria, sztandary, pieczęcie, odznaki, medale i ordery,
wytwory techniki, a zwłaszcza urządzenia, środki transportu oraz maszyny i narzędzia świadczące o kulturze materialnej, charakterystyczne dla dawnych i nowych form gospodarki, które dokumentują poziom nauki i rozwoju cywilizacyjnego,
materiały biblioteczne, o których mowa w art. 5 ustawy z dnia 27 czerwca 1997 r. o bibliotekach,
instrumenty muzyczne,
wytwory sztuki ludowej i rękodzieła oraz inne obiekty etnograficzne,
przedmioty upamiętniające wydarzenia historyczne bądź działalność wybitnych osobistości lub instytucji.

Rejestr zabytków ruchomych z terenu Gminy Czarna prowadzony jest przez wojewódzkiego konserwatora zabytków. Do rejestru wpisuje się zabytek ruchomy na podstawie decyzji wydanej przez wojewódzkiego konserwatora zabytków na wniosek właściciela zabytku. W przypadku uzasadnionej obawy zniszczenia, uszkodzenia, lub nielegalnego wywiezienia zabytku za granicę wojewódzki konserwator zabytków może wpisać zabytek ruchomy do rejestru zabytków z urzędu. Do rejestru nie wpisuje się zabytku wpisanego do inwentarza muzeum lub wchodzącego w skład narodowego zasobu bibliotecznego.

Na terenie Gminy Czarna cały zasób obiektów wpisanych do rejestru zabytków ruchomych województwa podkarpackiego zgromadzony jest:

w kościele p.w. św. Jakuba w Krzemienicy - decyzja B -176 z dnia 28 X 1975 r. obejmująca wyposażenie i wystrój świątyni.

w kościele p.w. Nawiedzenia NMP w Medyni Głogowskiej – decyzja
B - 228 z dnia 25.01.2008 r.

AD. 1. WYKAZ ZABYTEKÓW RUCHOMYCH W KOŚCIELE P.W. ŚW. JAKUBA W KRZEMIENICY:

Ołtarz główny

Ołtarz boczny p.w. św. Rodziny

Ołtarz boczny p.w. Najświętszego Serca Jezusowego

Obraz Matki Bożej Pocieszenia z ołtarza głównego

Ołtarz boczny p.w. Chrystusa Męża Boleści

Obraz Vir Dolorum z ołtarza bocznego p.w. Chrystusa Męża Boleści

Obraz Św. Jakub Większy z ołtarza głównego

Obraz Bóg Ojciec z ołtarza bocznego

Obraz Św. Rodzina ze św. Anną z ołtarza bocznego

Obraz Św. Rodzina ze św. Joachimem z ołtarza bocznego

Obraz Św. Mikołaj w obramieniu retabulum ołtarzowego

Obraz Św. Antoni w obramieniu retabulum ołtarzowego

Obraz Przemienienie Pańskie

Rzeźba Św. Jacek

Rzeźba Św. Dominik

Chrzcielnica

Epitafium Anny z Bobrownickich Białogłowskiej

Epitafium Marii Anny z Bobrownickich Sudarskiej
Kropielnica
Feretron Matka Boża Pocieszenia
Drzwi do zakrystii
Drzwi do przedsionka
Drzwi główne
Organy z prospektem
Ambona
Tablica pamiątkowa z portretem b-pa Sierakowskiego
Rzeźba Matka Boża z Dzieciątkiem, gotyk, obecnie przechowywana w nowym kościele
Rzeźba Św. Anna Samotrzecia, gotyk, obecnie przechowywana w nowym kościele
Puszka na komunikaty
Zbiornik lawaterza
Monstrancja, barok
Monstrancja, neogotyck
Kielich, 1735 r. mosiądz połączany
Krucyfiks, ludowy
Krucyfiks, barok
Krucyfiks na zewnętrznej ścianie prezbiterium, barok
Lampa wieczna, neobarok
Relikwiarz nad bramką ołtarza głównego I
Relikwiarz nad bramką ołtarza głównego I
Feretron – rzeźba z baldachimem M. Boża Pocieszenia ze św. Moniką i św. Augustynem
Trumna, barok
Navicula (łódka na kadzidło)
Aspersorium (kociołek na wodę)
Trybularz (kadzielnica)
Krucyfiks z belki tęczowej
Krzyż procesyjny, ludowy
Latarnia do wiatyku
Krzyż ze zwieńczenia szczytu dachu przedsionka, żelazo kute
Lichtarz paschalny
Lichtarz
Lichtarz
Mszał Rzymski
Graduał
Mszał Rzymski
Graduał
Mszał Rzymski

Ornat biały
Ornat czarny
Ornat biały
Ornat biały
Ornat biały
Ornat biały
Ornat
Zamek do drzwi przedsionka
Dzwon
Kołatka
Chór muzyczny
Obraz „Św. Franciszek z Chrystusem Ukrzyżowanym”
Rzeźba Duch Święty
Gloria Opatrzność
Ramka kanonu
Ramka kanonu
Ramka kanonu
Lichtarz
Lichtarz

AD. 2. WYKAZ ZABYTKÓW RUCHOMYCH W KOŚCIELE P.W. NAWIEDZENIA NAJŚWIĘTSZEJ MARII PANNY W MEDYNI GŁOGOWSKIEJ:

Ołtarz główny – mensa, tabernakulum
Ołtarz boczny północny p.w. Serca Pana Jezusa
Ołtarz boczny południowy p.w. Św. Judy Tadeusza
Ambona
Chrzcielnica z paschałem
Kropielnica
Parapet chóru muzycznego
Balaski (2 szt.)
Polichromie ścienna
Mozaiki – prezbiterium
Stacje Drogi Krzyżowej
Świeczniki (6 sztuk)

Zabytki archeologiczne

Zgodnie z ustawą z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami - **zabytki archeologiczne** to w szczególności:

1. pozostałości terenowe pradziejowego i historycznego osadnictwa,
2. cmentarzyska,
3. kurhany,
4. relikty działalności gospodarczej, religijnej i artystycznej.

Na terenie Gminy Czarna zewidencjonowano 74 stanowiska archeologiczne.

W zestawieniu numery porządkowe stanowisk archeologicznych odpowiadają wyłącznie numerom na rysunku STUDIUM, natomiast z dokumentacją zawartą w zbiorach konserwatorskich i archiwach placówek archeologicznych zgadzają się numery o podane w obrębie poszczególnych miejscowości i arkuszy map AZP (Archeologiczne Zdjęcie Polski). Spis stanowisk został opracowany w oparciu o dokumentacje z badań powierzchniowych prowadzonych w ramach ogólnopolskiego programu AZP.

Omawiany teren wchodzi w skład 6 obszarów AZP (100-77, 101-77, 100-78, 101-78, 102-78, 103-78), na których w latach 1982 – 1995 zostały przeprowadzone archeologiczne badania powierzchniowe. W 1999 roku na zlecenie Agencji Budowy Autostrad zostały przeprowadzone archeologiczne badania sondażowe na stanowiskach zarejestrowanych w Woli Małej.

Pierwsze ślady działalności człowieka zarejestrowane na terenie woj. podkarpackiego pochodzą z paleolitu schyłkowego. Okres ten związany z końcem epoki lodowcowej. Na przełomie IX i VIII tysiąclecia kończy się epoka lodowcowa, klimat ulega ociepleniu, tundra przeradza się stopniowo w lasy iglaste i liściaste ciepłolubne. W gospodarce człowieka dominującą rolę zaczyna odgrywać myślistwo, rybołówstwo i zbieractwo.

Obozowiska zakładane są na suchych wydmach piaszczystych z charakterystycznymi domostwami o konstrukcji szalasowej. Stanowiska z okresu paleolitu i mezolitu występują pojedynczo. Należy tutaj wspomnieć o licznych stanowiskach datowanych ogólnie na epokę kamienia, zlokalizowanych w Czarnej nr: 4, 10, 19; w Krzemienicy nr: 7, 8, 10, 11, 13, 15, 16, 18, 20, 25; w Medyni Głogowskiej nr: 2, 4; w Medyni Łańcuckiej nr: 1; w Pogwizdowie nr: 1, 4, 7, 8, 9, 10 i Zalesiu nr 1.

Kolejną epoką związaną z umiejętnością uprawy roli i hodowli zwierząt domowych jest młodsza epoka kamienia - neolit, datowana w przedziale chronologicznym 5800/5600 - 2400/2300 lat p.n.e. Neolityzacja naszych ziem dokonywała się dzięki przybyciu grup ludności zza Karpat i rozpowszechnieniu nowych umiejętności tj. produkcji naczyń glinianych, tkactwa plecionkarstwa, zastosowaniu nowych metod uprawy roli a także nowych technik w krzemieniarstwie.

Z terenu Gminy Czarna pochodzi 7 stanowisk datowanych na okres neolitu, w tym dla 5 stanowisk została określona dokładniejsza chronologia. Są to zarówno rozległe osady wielokulturowe jak i pojedyncze ślady osadnicze, zlokalizowane w miejscach dogodnych dla osadnictwa. Stanowiska te charakteryzują się występowaniem po raz pierwszy materiału ceramicznego na powierzchni terenu.

Pierwszą wyraźnie wyodrębniającą się kulturą młodszej epoki kamienia jest kultura ceramiki wstęgowej rytej, której materiały wystąpiły w Czarnej st. 1 i st. 2, oraz w Krzemienicy st. 3 i st. 6. Ludność kultury ceramiki wstęgowej rytej, lokalizowała swoje osady na niższych partiach stoków dolinnych lub brzegach wysoczyzn. Zamieszkiwano wówczas w naziemnych, dużych, prostokątnych i trapezowatych domostwach o konstrukcji słupowej.

Na niektórych osadach spotyka się pozostałości po tzw. długich domach, których długość dochodziła do kilkudziesięciu metrów. Ludność tej kultury utrzymywała dalekosiężne kontakty handlowe, sprowadzając surowiec krzemieny z oddalonych o ponad 2000 km wychodni.

Pierwszą kulturą epoki brązu, której materiały wystąpiły na terenie Gminy Czarna jest kultura trzciniecka datowana w przedziale chronologicznym od XVI do XIII wieku p.n.e. Reprezentowana jest tutaj na 3 stanowiskach archeologicznych: w Czarnej st. 2, oraz w Krzemienicy st. 2 i st. 6. Są to przeważnie osady wielokulturowe o dużej wartości poznawczej i zróżnicowanym charakterze kulturowym. Ludność kultury trzcinieckiej prowadzi osiadły tryb życia, a dominującą rolę w tym okresie zaczynają odgrywać zajęcia rolnicze.

Z miejscowych tradycji trzcinieckich wyrosła grupa tarnobrzeńska kultury łużyckiej, datowana na późny okres epoki brązu, tj. XII-VIII / VII w. p.n.e. i wczesną epokę żelaza VII-IV w. p.n.e. Proces jej genezy wiąże się ona z rozpowszechnieniem ciałopalnego obrządku pogrzebowego, wywodzącego się z kręgu kultur popielnicowych

na terenie Europy Środkowej. Z terenu Gminy Czarna mamy 31 stanowisk zaliczanych do grupy tarnobrzeskiej: w Czarnej st. 1, 2, 3, 5, 6, 7, 8, 9, 11, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, w Dąbrówkach st. 1, w Krzemienicy st. 1, 2, 9, 21, 23, w Pogwizdowie st. 1, 2, 4, 5, 6, i w Woli Małej st. 1, 2, 4, 6. Są to, głównie osady i ślady osadnicze o dużej i średniej wartości poznawczej, rejestrowane na stanowiskach o powierzchni od 0,5 do 15 hektarów.

W pierwszych czterech wiekach naszej ery rozwija się kultura przeworska. Zaznacza się silne oddziaływanie kultury prowincjonalno – rzymskiej i dochodzi do kontaktów handlowych z cesarstwem rzymskim. Jest to okres rozwoju wymiany handlowej i intensywnego wzrostu gospodarczego. Dzięki zastosowaniu żelaza do produkcji narzędzi rolniczych następuje znaczny postęp w tej dziedzinie gospodarki. Upowszechnia się wówczas ceramika toczona na kole garncarskim, oraz następuje rozwój wytwórczości narzędzi i broni z żelaza. Z terenu Gminy Czarna mamy 8 stanowisk: w Czarnej st. 4, 7, 11, 12, 13, w Krzemienicy st. 27, Pogwizdowie st. 2, oraz w Woli Małej st. 6.

Schyłek omawianego okresu IV-V w. n.e., to okres migracji ludności na obszarze Europy Środkowej, która objęła również ziemie polskie. Pod koniec V wieku naszej ery na terenie Polski południowo- wschodniej pojawia się kultura wczesnosłowiańska. Zaczyna się nowy okres wczesnego średniowiecza, który trwa do końca XIII wieku. Na przełomie VII / VIII wieku powstają pierwsze ugrupowania plemienne, a w X wieku tworzą się pierwsze ugrupowania państwowe. Na omawianym terenie zewidencjonowano 13 stanowisk archeologicznych datowanych na okres średniowiecza, zlokalizowanych w Dąbrówkach st. 2, 3, Krzemienicy st. 13, 17, 19, 22, 24, 26, 27, 30 w Medyni Głogowskiej st. 4, 5, i Pogwizdowie st. 5.

Ostatnią grupę 14 stanowisk stanowią stanowiska o chronologii pradziejowej nieokreślonej, zarejestrowanych na całym omawianym terenie. Na stanowiskach tych występują przeważnie mało charakterystyczne fragmenty ceramiki, co utrudnia przypisanie jej do właściwej epoki, czy kultury archeologicznej.

SPIS STANOWISK ARCHEOLOGICZNYCH Z TERENU GMINY CZARNA

Lp.	Położenie i nr stanowiska	AZP	Rodzaj stanowiska	Okres	Nr działek
1	Czarna 1	101-78/1	Osada	KCWR KŁ	900/4, 901/3, 902/2, 910/2, 912/2, 913/2, 914/2, 917/2, 915/4, 918/2,
2	Czarna 2	102- 78/35	Ślad osadn. Osada	KCWR KT, KŁ	1014, 1015, 1016, 1020, 1022, 1023, 1024,
3	Czarna 3	102- 78/36	Punkt osadn.	KŁ	1508/1, 1504/2, 1504/4,
4	Czarna 4	101-78/2	Ślad osadn.	EK	
5	Czarna 5	101-78/7	Ślad osadn.	KŁ	1877, 1875,
6	Czarna 6	101-78/8	Osada	KŁ	152/1, 153/1, 185, 190/1, 192/3, 193/5, 204/1, 215/1, 221/3, 220/2, 222/1, 233/1

7	Czarna 7	101-78/9	Osada	KŁ, KP	981,
8	Czarna 9	101-78/11	Osada Osada	KŁ KP	849, 873/1, 874/5, 874/3, 875/1, 888/3,
9	Czarna 10	101-78/12	Ślad osadn.	EK	691/1
10	Czarna 11	101-78/13	Osada	KŁ	576/1
11	Czarna 12	101-78/14	Osada	KP	560/1
12	Czarna 13	101-78/15	Ślad osadn.	KP	695, 694/11
13	Czarna 14	101-78/16	Osada	KŁ	483, 482/1,
14	Czarna 15	101-78/17	Osada	KŁ	886/7/8, 887/1, 893/1, 894/1, 895/1, 896/1, 897/1, 899/1, 918/1, 900/15/17,
15	Czarna 16	101-78/18	Ślad osadn.	KŁ	343, 344,
16	Czarna 17	101-78/19	Ślad osadn.	KŁ	960/3,
17	Czarna 18	101-78/20			
18	Czarna 19	101-78/21	Ślad osadn. Osada	EK KŁ	338/1/2, 339-341, 343/1, 345, 346/1, 347/1, 348, 352/1/2, 354/3, 355/6, 356/5, 357, 358/1/2, 359/1
19	Czarna 20	101-78/22	Ślad osadn.	KŁ	370
20	Dąbrówki 1	101-78/3	Osada	KŁ	296, 563/1, 567/1, 568/2, 577/2, 1304,
21	Dąbrówki 2	101-78/23	Ślad osadn.	WŚ	155,
22	Dąbrówki 3	101-78/24	Ślad osadn.	WS	138,
23	Krzemienica 1	102-78/19	Punkt osadn.	KŁ	2498/1, 2509/2,

24	Krzemienica 2	102-78/20	Punkt osadn. Osada	KT K	842/31, 842/32, 842/72, 842/78,
25	Krzemienica 3	102-78/21	Punkt osadn.	KCWR, KŁ	642/1/2,
26	Krzemienica 4	102-78/22	Punkt osadn.	KP	636, 637,
27	Krzemienica 5	102-78/23	Ślad osadn.	KN	2227
28	Krzemienica 6	102-78/24	Punkt osadn.	KCWR, KT	1713/1, 1713/2
29	Krzemienica 7	102-78/25	Ślad osadn.	EK	2070,
30	Krzemienica 8	102-78/26	Ślad osadn.	EK	1254,
31	Krzemienica 9	102-78/27	Punkt osadn.	KŁ	1113, 1114, 1115,
32	Krzemienica 10	102-78/28	Ślad osadn.	EK	1180,
33	Krzemienica 11	103-78/57	Ślad osadn.	EK	2774
34	Krzemienica 12	103-78/58	Ślad osadn.	KN	2948, 2949/1, 2950,
35	Krzemienica 13	103-78/59	Ślad osadn.	MEK, OŚ	2982/3,
36	Krzemienica 14	103-78/60	Osada	KN	2907/8,
37	Krzemienica 15	103-78/61	Ślad osadn.	EK	2895/1, 2896,
38	Krzemienica 16	103-78/62	Ślad osadn.	EK, WEB	3421/1,
39	Krzemienica 17	103-78/63	Osada	KN	3421/1,
40	Krzemienica 18	103-78/64	Ślad osadn.	EK, WEB	3421/1,
41	Krzemienica 19	103-78/65	Ślad osadn.	OŚ	3439/4,
42	Krzemienica 20	103-78/66	Ślad osadn.	EK, WEB	3439/4,
43	Krzemienica 21	103-78/67	Ślad osadn.	KŁ	2784-85,

44	Krzemienica 22	103-78/68	Osada Ślad osadn.	KN OŚ	2226, 2224,
45	Krzemienica 23	103-78/69	Ślad osadn.	KŁ	
46	Krzemienica 24	103-78/70	Ślad osadn.	OŚ	2128, 2139,
47	Krzemienica 25	103-78/71	Ślad osadn.	EK, WEB	2052/1
48	Krzemienica 26	103-78/72	Ślad osadn.	OŚ	1721
49	Krzemienica 27	103-78/73	Osada Ślad osadn.	KN KP, OŚ	1722, 1723/1-2, 1724, 1984
50	Krzemienica 28	103-78/74	Ślad osadn.	KN	2521, 2523-34, 2537/3, 2538-39, 2541/1, 2542/3
51	Krzemienica 29	103-78/111	Ślad osadn.	KN	3302/3
52	Krzemienica 30	103-78/112	Osada Ślad osadn.	KN OŚ	3333/1
53	Medynia Głogowska 1	101-77/3	Ślad osadn.	KCSz	
54	Medynia Głogowska 2	101-78/25	Obozowisko	EK	2494
55	Medynia Głogowska 3	100-77/10	Osada	XVIII w.	1017, 1018, 1016
56	Medynia Głogowska 4	100-77/11	Osada	PŚ	738, 748
57	Medynia Głogowska 5	100-77/12	Ślad osadn.	OŚ	734
58	Medynia Głogowska 6	100-78/6	Ślad osadn.	WEB	194
59	Medynia Łańcucka 1	101-77/10	Ślad osadn.	EK	260/1, 259
60	Pogwizdów 1	101-77/11	Ślad osadn. Cmentarz	EK, KŁ	2087/1, 2087/2
61	Pogwizdów 2	101-77/12	Osada	KŁ KP, KN	1888, 1887/2, 1887/1, 1886, 1885, 1884, 1883, 1894, 1895,
62	Pogwizdów 3	101-	Ślad osadn.	WEB,	2006, 1980,

		77/13		KN	
63	Pogwizdów 4	101-77/14	Ślad osadn.	EK, KŁ	1971, 1974, 1975,
64	Pogwizdów 5	101-77/15	Ślad osadn. Osada	EK KŁ PŚ	1786, 1785, 1799, 1800, 1801, 1802, 1803, 1799, 1780, 1782, 1783, 1772, 1771, 1770,
65	Pogwizdów 6	101-77/16	Osada	KŁ	1816/2, 1816/1, 1814, 1813, 1812
66	Pogwizdów 7	100-77/13	Ślad osadn.	EK	253
67	Pogwizdów 8	100-77/14	Ślad osadn.	EK	420
68	Pogwizdów 9	100-77/15	Kurhan	EK	10
69	Pogwizdów 10	100-77/16	Ślad osadn.	EK	788/1,
70	Wola Mała 1	102-78/1	Osada	MEK, KŁ	341
71	Wola Mała 2	102-78/2	Punkt osadn.	KŁ	328
72	Wola Mała 4	102-78/4	Punkt osadn.	KŁ	769-771
73	Wola Mała 6	102-78/32	Ślad osadn.	KŁ	660
74	Zalesie 1	101-78/6	Ślad osadn.	EK	628/2

Wykaz skrótów :

KCWR – Kultura ceramiki wstęgowej rytej

KCSz - Kultura ceramiki sznurowej

AZP – Archeologiczne Zdjęcie Polski

EK- Epoka kamienia

MEK- Młodsza epoka kamienia

WEB- Wczesna epoka brązu

KŁ- Kultura łużycka

KN kultura nieokreślona

K Kultura przeworska

K.T Kultura trzciniecka

OŚ okres średniowiecza

PŚ późne średniowiecze

5.2.6. Dziedzictwo niematerialne

Na terenie Gminy Czarna działają liczne zespoły folklorystyczne prezentujące dziedzictwo kulturalne poszczególnych miejscowości, funkcjonują teatry jak również z terenu Gminy Czarna pochodzi wiele znanych osobistości.

Do najbardziej znanych zespołów i teatrów zalicza się:

Zespół Regionalny „Wesele Krzemienickie” jest autentyczną inscenizacją wesela wiejskiego z okolic Łańcuta w XIX wieku. Autorem widowiska, który zanikające już dziś zwyczaje, pieśni weselne oraz tańce i obrzędy zebrał i opracował scenicznie jest mieszkaniec Krzemienicy Józef Kluz. Przywiązany do zwyczajów i tradycji swego regionu, pragnął zachować ich pamięć i to zainspirowało go do wystawienia na scenie ówczesnego wesela z zachowaniem najdrobniejszych szczegółów jego przebiegu. Wesele wówczas trwało tydzień, tak też został przygotowany program imprezy. Do obrzędów weselnych dobrano odpowiednie pieśni i tańce, które konsultowane były i uzupełniane relacjami innych mieszkańców wioski.

"Wesele Krzemienickie" w dalszym ciągu możemy podziwiać na scenie. Zespół czynnie uczestniczy w wielu imprezach gminnych, ogólnopolskich, a nawet międzynarodowych. Rodacy ostatnio mogli zaprezentować folklor krzemienicki podczas m.in.:

Dwudniowego "Międzynarodowego Tańca Ludowego", gdzie byli gospodarzami we wrześniu 2006. Podczas galowego koncertu kończącego spotkanie artystów Krzemieniczanie dali niezapomniany popis swych tanecznych umiejętności w łańcuckiej hali Menaż. Ekspresja tańca, barwne stroje oraz niezwykle wykonanie układów choreograficznych porwały całą publiczność i już na zawsze pozostaną w ich pamięci.

Wyjazdu na Węgry w ramach III programu tańca ludowego pod nazwą "Karikára, nótára..." - październik 2006. Krzemieniczanie pojechali jako polska delegacja obok delegacji francuskiej i Orkiestry Dętej z Francji na zaproszenie burmistrza Jaszapattii - Szabo Lajos. Impreza odbyła się na tle święta narodowego Węgrów, tj. 50 rocznicy wydarzeń z 1956 roku na Węgrzech. Występ rodaków można z całą pewnością zaliczyć do udanych. W ramach współpracy między tymi trzema państwami nawiązały się plany na przyszłość. Naszych tancerzy zaprosili do swego kraju Francuzi, z kolei Węgrzy przyjechali do Polski na obchody 60 lecia powstania "Wesela Krzemienickiego".

Koncertu Noworocznego pt. Krzemienicka Opowieść o Bożym Narodzeniu – Medynia Głogowska i Krzemienica – styczeń 2012

Międzynarodowego Festiwalu Chórów i Orkiestr Costa Brava w Hiszpanii w dniach 28-29.04.2012 r.

XXVIII Ogólnopolskiego Konkursu Tradycyjnego Tańca Ludowego w Rzeszowie w dniach 20-21.10.2012 r. - zdobycie I nagrody

Zespół „Czarniaczy” W 1978 roku, podczas Jubileuszu Gminnej Spółdzielni w Czarnej, dziewięć kobiet z koła Gospodyń Wiejskich wystąpiło przed publicznością z repertuarem ludowych pieśni. Głównymi założycielkami są: Zofia Rejman, Julia Kasprzyk i Helena Peszek.

Najpierw pod patronatem Gminnej Spółdzielni "Samopomoc Chłopska" potem Gminnego Ośrodka Kultury brały udział w większości imprez organizowanych przez te instytucje.

W 1984 roku zespół po raz pierwszy wystąpił poza Czarną. Było to w wojewódzkim przeglądzie wiejskich zespół śpiewaczych zorganizowanym w Łańcuckim MDK-u.

W 1992 roku na przeglądzie zespół wystąpił po raz pierwszy w nowych, odpowiadających obszarowi etnograficznemu - strojach. Zostały one uszyte przez Marię Ruszel. Duży wkład w ich opracowanie wniosły: Janina Szmuc, Maria Pelc, Helena Peszek i Danuta Wyka.

Trudno zliczyć wszystkie festiwale, konkursy, przeglądy oraz inne uroczystości na których koncertowali Czarniaczy.

Występowali także podczas m.n.: Światowego Festiwalu Polonijnych Zespołów Folklorystycznych w Rzeszowie, Wojewódzkiego Przeglądu Wiejskich Zespołów Śpiewaczych w Tyczynie (zespół zdobył II nagrodę), Wojewódzkiego Konkursu Ludowego -obrzędy i zwyczaje (występ Czarniaków został zapisany przez Polskie Radio w formie słuchowiska), Solińskie Lato, Wielka Orkiestra Świątecznej Pomocy.

Występy "Czarniaków" można było podziwiać podczas:

Światowego Festiwalu Polonijnych Zespołów Folklorystycznych w Rzeszowie

Wojewódzkiego Przeglądu Wiejskich Zespołów Śpiewaczych w Tyczynie (zespół zdobył II nagrodę)

Wojewódzkiego Konkursu Ludowego -obrzędy i zwyczaje (występ Czarniaków został zapisany przez Polskie Radio w formie słuchowiska)

Solińskie Lato

Wielka Orkiestra Świątecznej Pomocy

Zespół uświetniał także większość organizowanych imprez lokalnych i regionalnych, brał udział w wielu uroczystościach patriotycznych i kulturalnych w województwie.

Zespół „Dąbrówczanki” powstał w 1987 roku z inicjatywy Koła Gospodyń Wiejskich w Dąbrówkach. W czasie swojej długoletniej działalności zespół brał udział w Wojewódzkich Przeglądach Zespołów Śpiewaczych w Tyczynie i wielu innych imprezach kulturalnych w okolicznych wsiach takich jak; dożynki, biesiady, konkursy. W swoim repertuarze śpiewają piosenki ludowe, weselne, sentymtalne, ballady i pieśni żołnierskie. Obecnie zespół liczy 7 osób. W czasie swojej działalności zdobyli wiele wyróżnień, dyplomów, pucharów, nagród rzeczowych i pieniężnych. Dąbrówczanki współpracują z okolicznymi zespołami tj. "Czarniaczy" z Czarnej, "Brzeziny" z Rakszawy, "Wolanie" z Woli Małej oraz „Zagroda” z Woli Dalszej.. Spotykają się na uroczystościach okolicznościowych oraz wspólnych biesiadach.

Zespół „Wolanie” istnieje od września 2003 roku. Powstał na Woli Małej. Jest to zespół wokalnie instrumentalny. W okresie swojego istnienia zespół koncertował na wielu lokalnych i regionalnych imprezach a także brał udział w przeglądach i konkursach zdobywając nagrody i wyróżnienia.

Teatr Dramatyczny z Krzemienicy.

W 1905 roku na scenie wybudowanej przy prywatnym domu Józefa Goleni w Krzemienicy, wystawiono sztukę W. L. Anczyca "Kościuszk pod Raławicami".

Jest to udokumentowany przekaz naszych ojców. W czasie swojego istnienia przechodził różne koleje losu. Chwile mniej i bardziej doniosłe, ale przetrwał nawet te najtrudniejsze wojenne i dalej pozytywnie wpływa swoim bogatym repertuarem nie tylko na życie społeczno - kulturalne mieszkańców wioski, ale całego regionu podkarpackiego.

Przez ponad 100 lat swojego istnienia krzemienicki teatr przygotował wiele premier, których ze zrozumiałych względów trudno byłoby dokładnie policzyć. Teatr Dramatyczny wystawił ponad 30 premier, a każde z przedstawień cieszyło się dużą popularnością i uznaniem widowni. Sztuki są wystawiane po kilka, a nawet kilkanaście razy, co w tradycji wiejskiej jest ewenementem. Początkowo wystawiano je dla mieszkańców Krzemienicy i okolicznych wiosek, ale ciekawy repertuar i poziom artystyczny prezentowany przez krzemienickich aktorów sprawił szeroki rozgłos zespołu, który na premiery zaczął ściągać widzów nie tylko z pobliskich miast Łańcuta, Rzeszowa, Jarosławia i Leżajska, ale i dalszych: Rymanowa, Krynicy, Krakowa itp. Często są to ludzie polityki i kultury, sprawujący wysokie funkcje w hierarchii społecznej mający możliwość dalszego promowania osiągnięć teatru.

Krzemienicki teatr zdobywał liczne nagrody, m.in.: w konkursie organizowanym przez Marszałka Sejmiku WDK w Rzeszowie i KOIW w roku 1997 zajął III miejsce za całokształt przeglądu dorobku kulturalnego Gminy, którego byli reprezentantami, I miejsce w kategorii teatru.

Teatr Dramatyczny nie zamyka się tylko na krzemienickiej scenie. Wystawia sztuki na wyjazdach, propagując kulturę teatru w podkarpackich wioskach. Do bardziej udanych należy zaliczyć występy w łańcuckim "Sokole", w sali teatralnej przy kościele farnym w Łańcucie, w Białobrzegach, Czarnej, Kraczkowej, Krasnym, Kielanówce, Nosówce itp.

W repertuarze teatru są sztuki historyczno - patriotyczne, religijne i obyczajowe o silnych akcentach etycznie - moralnych np.: "Kościuszk pod Raławicami", "Dramat bez nazwy", "Jurek- czyli obrona Lwowa", "Otto Schimek", "Za co Go skazali?", "Skąd nasz ród", "Dwa teatry", "Kowal, pieniądze i gwiazdy".

Teatr Obrzędowy „Tkacze” powstał w 2005 roku w Czarnej jako jedno z działań projektu „Utkane Marzenia” realizowanego przez Stowarzyszenie Inicjatywy Czarnieńskiej „SZABA” w ramach programu „Działaj Lokalnie IV”. Aktorom rekrutującym się spośród lokalnej społeczności towarzyszył zespół „Czarniaczy”. Tematem sztuk są dawne tradycje i obyczaje panujące w XIX wiecznej czarnieńskiej społeczności związane z tradycjami tkackimi

i obrzędowością Świąt Wielkiej Nocy. Teatr Obrzędowy „Tkacze” wystawia swoje sztuki podczas przeglądów teatrów obrzędowych, konkursów i lokalnych imprez kulturalnych.

Chór "Świętego Jakuba" z Krzemienicy .

Historia Chóru w Krzemienicy sięga lat przedwojennych tj. z przed roku 1939. Organistą wówczas był Józef Pieniążek, który akompaniował na organach. Chór zaś prowadziła miejscowa nauczycielka Julia Turzyńska, która w latach późniejszych uczyła śpiewu w Szkole Podstawowej, a w roku 1958 opracowała staropolskie śpiewy do sztuki scenicznej "Stara Baśń" wystawianej z okazji 600- lecia Krzemienicy.

W roku 1940 po zmarłym poprzedniku funkcję organisty objął Jan Augustyn i zorganizował 4-głosowy chór mieszany liczący około 40 osób. Na początku chór wykonywał przeważnie pieśni związane ze Świętami Wielkanocnymi i w okresie oktawy Bożego Ciała. W repertuarze były pieśni w języku polskim i łacińskim. Natomiast w Św. Bożego Ciała wykonywano okolicznościowe śpiewy dwugłosowo po łacinie przy ołtarzach w czasie procesji. W Wielkim Tygodniu chór śpiewał w Niedzielę Palmową, Wielki Czwartek, Piątek, Sobotę i w Niedzielę Wielkanocną. W czasie Rezurekcji śpiewane były psalmy po łacinie, jutrznia z udziałem solisty, a następnie Pieśni Wielkanocne w czasie Mszy Św. również z udziałem solistów. Chór brał również udział podczas pierwszych Komunii Świętych, ślubów członków chóru i w corocznym Odpuszcie Matki Bożej Pocieszenia.

Ostatnie ważne imprezy z udziałem Chóru "Świętego Jakuba":

Cykliczny koncert w ramach Krzemienickich Koncertów Muzyki Sakralnej w Kościele Św. Jakuba

Gościnnie występ w miejscowości Spišský Štvrtok na Słowacji dzięki zaproszeniu rodaka z Krzemienicy ojca Adama Barana

Prezentacja przygotowanych utworów sakralnych podczas wizytacji parafii przez biskupa Mariana Rojena

Koncert Noworoczny pt. Krzemienicka Opowieść o Bożym Narodzeniu – Medynia Głogowska i Krzemienica – styczeń 2012

Międzynarodowy Festiwal Chórów i Orkiestr Costa Brava w Hiszpanii w dniach 28-29.04.2012 r.

Udział w II Głogowskich Spotkaniach Chóralnych w Głogowie Małopolskim w dniu 18.11.2012 r.

Gminna Orkiestra Dęta z Czarnej .

Założona została na bazie absolwentów i uczniów szkół muzycznych, muzyków dawniej grających w orkiestrach przyzakładowych i wojskowych oraz młodzieży uczącej się w istniejącej przy orkiestrze szkółce.

Założycielem orkiestry jest pan Bronisław Rybak znany w całej gminie ze swego zaangażowania we wszelkie społeczne inicjatywy. Pewnie to dzięki tak dobrej opinii udało mu się wraz z dyrygentem panem Stanisławem Pankiem pozyskać niemałe fundusze od niemal wszystkich miejscowych firm na zakup instrumentów i mundurów.

Orkiestra posiada szeroki repertuar m.in. pieśni patriotyczne, muzyka sakralna, muzyka klasyczna. Bierze udział w wielu przeglądach i koncertach, na których zdobywa znaczące nagrody i wyróżnienia. Ulubionym a zarazem hymnem zespołu jest utwór "Santa Maria".

Zespół muzyczny „Pętelki” z Krzemienicy .

Koniec lat sześćdziesiątych to początek utworzenia w Krzemienicy zespołu muzycznego "Albatros". W swym repertuarze zespół wykonywał przeboje "Czerwonych Gitar", "Akwareli", "Blackout", "No to co" i innych podejmując jednocześnie nieśmiało próby własnych kompozycji. Tak powstały piosenki pt. "Wiosna" i "Krowa".

Rok 1971 to okres największych sukcesów zespołu. W repertuarze znalazło się wiele ciekawych piosenek. Członkowie "Albatrosa" zaczęli majsterkować przy nazwie zespołu, wynikiem czego utworzono nową nazwę "Pętelki", która przetrwała do dziś.

Repertuar dzisiejszych "Pętelek" to odkurzone przeboje przełomu lat sześćdziesiątych i siedemdziesiątych, jak również własne kompozycje.

Zespół wokalny-instrumentalny „Jakubki”.

Zespół powstał w listopadzie 2003 r., a pierwszy raz koncertował na festynie zimowym w Krzemienicy, który odbył się w styczniu 2004 r. Inicjatorem jak i założycielem zespołu jest Łukasz Bieniasz, który przy pomocy Marty Skrobacz, Anny Dołęgi oraz przyjaciół, a w szczególności Wojtka Bieleckiego doprowadził, że Jakubki wystąpiły na scenie budząc duże zainteresowanie. Na początku zespół liczył ok. 30 osób. Dzieciom akompaniował mały zespół w skład którego wchodziły takie instrumenty jak: gitara, flet, klarnet i keyboard. Od samego początku nauką śpiewu zajmuje się Marta Skrobacz, natomiast maluszkami opiekuje się Anna Dołęga.

Zespół Taneczny „Vivo”.

W Zespole Tanecznym „Vivo” istniejącym od 2005 r. tańczy młodzież gimnazjalna, a taniec i muzyka łagodzą obyczaje i uczą wrażliwości na piękno. Zajęcia cieszą się dużym zainteresowaniem. Grupa taneczna powstała

z inicjatywy Stowarzyszenia Rodziców „Z dziećmi i dla dzieci”. Swoimi występami uświetnia szkolne i lokalne uroczystości. Do ważniejszych występów zespołu należy udział w części artystycznej uroczystości „W dużej i małej ojczyźnie” 1 maja 2006 r. z okazji spotkania polsko - ukraińskiego w ramach realizacji projektu „Ponad wszelkimi granicami”, które odbyło się w Domu Kultury w Dąbrówkach.

Zespół tańca nowoczesnego „Mix Dance”.

W krzemienickim Ośrodku Kultury działa również zespół tańca nowoczesnego. Skupia on młodzież gimnazjalną i dzieci ze szkoły podstawowej, zapewniając im aktywne wykorzystanie czasu wolnego.

Zespół tańca nowoczesnego „Fleks”.

Zespół istnieje od 2005r. Skupia dzieci z Zespołu Szkół w Czarnej. Choreografem zespołu „Fleks” jest pani Maja Skoczylak. Zespół uczestniczy w przeglądach, festiwalach prezentacjach na terenie gminy jak i województwa.

Zespoły artystyczne i kółka zainteresowań działające pod patronatem Gminnego Ośrodka Kultury skupiają ponad 500 osób w tym: dzieci, młodzież i dorosłych.

Pisząc o wartościach dziedzictwa niematerialnego Gminy Czarna należy wspomnieć o znanych osobistościach z życia kulturalnego to jest:

Franciszek Frączek – artysta malarz, etnograf, ludoznawca. Urodził się 25 stycznia 1908 roku w Żołyńi k. Łańcuta. Po ukończeniu szkoły ludowej w Żołyńi i gimnazjum w Łańcucie rozpoczął studia w krakowskiej Akademii Sztuk Pięknych. Pod wpływem Stanisława Szukalskiego wstąpił do grupy artystycznej zwanej „Szczepem Rogate Serce” i przybrał pseudonim „Słońcesław”. Był niezwykle konsekwentnym artystą. Ze wszystkich uczniów Szukalskiego poszedł najdalej w realizacji założonych haseł. Stworzył własny, mityczny niepowtarzalny styl. Przez większość życia mieszkał i tworzył w Krzemienicy. Zmarł 4 lipca 2006 roku. Jego prace znajdują się w zbiorach muzeów oraz osób prywatnych w kraju i za granicą.

Władysława Prucnal - urodzona w 1935 r. Mieszka w Medyni Głogowskiej, gdzie w swoim rodzinnym domu utworzyła Galerię Ludowej Rzeźby Ceramicznej, w której zgromadziła imponującą kolekcję prac. Artystka jest laureatką wielu nagród, min.: Nagrody im Oskara Kolberga, Franciszka Kotuli, Jana Pocka. Jej prace obejrzeć można w galeriach w USA, Australii czy Japonii. Są również obecne w muzeach krajowych. Największy prywatny zbiór ceramiki pani Prucnal znajduje się w Pieckach k. Mrągowa. W swoich pracach artystka przedstawia życie dawnych mieszkańców wsi. Znaczna część jej twórczości poświęcona jest tematyce sakralnej.

Jan Grabarz – rzeźbiarz, urodził się 22.02.1961 roku, mieszka w Pogwizdowie. Wykonuje prace o różnorodnej tematyce i formie. Wiele jego dzieł zdobyło nagrody i wyróżnienia w konkursach regionalnych i ogólnopolskich. Ekspozowane były na wystawach w regionie, a także wysyłane do Niemiec i Stanów Zjednoczonych. Tematyka prac oscyluje wokół spraw życia codziennego, ikonografii chrześcijańskiej i sztuki secesyjnej. Bliska jest mu tematyka istnienia, którą przedstawia często w sposób abstrakcyjny. Do tworzenia swoich rzeźb i płaskorzeźb używa przede wszystkim drewna, czasem jednak poszukując innych materiałów sięga po glinę lub kamień.

Zygmunt Kluz - mieszkaniec Krzemienicy. Wieloletni nauczyciel i dyrektor szkoły w Krzemienicy. Inicjator i aktywny uczestnik licznych przedsięwzięć, związanych

z zachowaniem dziedzictwa kulturowego oraz szerzeniem umiłowania i pracy na rzecz swojej miejscowości, regionu

i Polski. Jest autorem książek: „Okruchy historii - monografia dziejów teatru w Krzemienicy” (2006 rok), „Krzemienica, trochę historii i czasy współczesne” (2009 rok) oraz współautorem publikacji: „Tożsamość i historia” - o obiektach sakralnych w Krzemienicy (2007 rok). Zygmunt Kluz jest twórcą i reżyserem Teatru Dramatycznego w Krzemienicy. Wystawił do tej pory ponad 50 sztuk.

Wacław Kuźniar - mieszkaniec Krzemienicy. Pasjonat i kolekcjoner rzadkich instrumentów muzycznych. Od kilku lat kolekcjonuje cytry. W swoich zbiorach posiada około 400 tych instrumentów, większość z Niemiec, ale również z Austrii, Szwajcarii, Francji, Belgii, Holandii, Stanów Zjednoczonych, Chin i Indii. Jego marzeniem jest pobicie rekordu świata w ilości osób które w jednym czasie i miejscu zagrają na cytrach. W przyszłości planuje również powołać zespół alpejski i otworzyć muzeum cytr.

Helena Gwizdak – żyła w latach 1925-2009. Mieszkała i tworzyła w Krzemienicy. Malarstwo było jej życiową pasją. W swoich pracach przedstawiała otaczającą ją rzeczywistość. Wrażliwość na piękno przyrody uwidaczniała w licznych pejzażach. W późniejszym okresie przeważała tematyka sakralna. Charakterystyczny styl wykonania czyni jej prace rozpoznawalnymi. Należała do Amatorskiego Klubu Plastycznego przy WDK w Rzeszowie. Brała udział i była laureatką licznych ogólnopolskich i wojewódzkich wystaw sztuki amatorskiej. Jej obrazy znajdują się w galeriach etnograficznych w Sandomierzu, Bydgoszczy, Warszawie, Pieckach.

Janina Jurek - malarka urodzona w 1951 roku, mieszka w Pogwizdowie. W jej obrazach dominują lokalne pejzaże, tematyka wiejska oraz motywy kwiatowe i roślinne. Wykorzystuje farby olejne, wzbogacając je kredkami pastelowymi. W swojej twórczości dąży do realistycznego, wręcz fotograficznego odwzorowania obiektów, bez przesadnej idealizacji. Wielokrotnie nagradzana i wyróżniana w konkursach amatorskiej twórczości.

Jacek Golec - urodzony 8 lipca 1971 roku. Mieszka w Medyni Głogowskiej. Absolwent Państwowego Liceum Sztuk Plastycznych w Rzeszowie na kierunku snycerstwo. Obecnie student Instytutu Sztuk Pięknych w Krasnem. W swoim dorobku posiada rzeźby i płaskorzeźby okolicznościowe, kapliczki, meble a także obiekty małej architektury ogrodowej.

Kot Jan – żył w latach 1939 r. - 2012 r. – garncarz, mieszkał w Medyni Głogowskiej. Pochodził z rodziny z tradycjami garncarskimi. Wykonywał zarówno tradycyjne naczynia użytkowe, tj. dzbanki, garnki, misy, talerze, makutry, jak też współczesne - flakony, komplety do kawy, popielniczki i drobną galanterię ceramiczną w postaci gwizdków, skarbonek oraz miniatur naczyń. Zajmował się także rzeźbą ceramiczną o tematyce sakralnej i obyczajowej. Przez wiele lat związany był ze Spółdzielnią Pracy Rękodzieła Ludowego i Artystycznego "Przemysł Ludowy" w Leżajsku. Brał udział w wielu kiermaszach i konkursach sztuki ludowej zdobywając liczne nagrody. Przez wiele lat uczył podstaw ceramiki dzieci z Kółka Plastycznego działającego przy Szkole Podstawowej w Medyni Głogowskiej. Obok pracy twórczej zajmował się również dokumentowaniem lokalnej historii, kultury ludowej i zabytków architektury.

Jan Jurek – urodzony w 1938 r. - garncarz mieszkający w Pogwizdowie. Pochodzi z rodziny zajmującej się tym rzemiosłem od pokoleń. Przez wiele lat był związany ze Spółdzielnią Pracy Rękodzieła Ludowego i Artystycznego "Przemysł Ludowy" w Leżajsku. Wykonuje tradycyjne i współczesne naczynia użytkowe. Brał on udział w licznych konkursach zdobywając nagrody i wyrazy uznania dla swojej pracy.

Andrzej Plizga - urodzony w 1961 roku, mieszkaniec Medyni Głogowskiej. Pochodzi z rodziny o tradycjach garncarskich. Tworzy ceramikę użytkową i dekoracyjną o tradycyjnych i współczesnych wzorach i zdobieniach. Bierze udział w licznych konkursach garncarskich zdobywając nagrody i uznanie dla dbałości o szczegóły i koncepcję prac.

Barbara Plizga - urodzona w 1967 roku, mieszkanka Medyni Głogowskiej. Tworzy od niedawna, ceramiką zainteresowała się pomagając w pracowni swojemu mężowi, garncarzowi. Tworzy ceramikę dekoracyjną i użytkową: aniołki, gwizdki, okaryny i inne drobne formy ceramiczne. Od niedawna do swojej kolekcji wprowadziła rzeźbę w glinie, wykonując z powodzeniem figurki świętych a także ludowych muzykantów.

Opisując wartości niematerialne Gminy warto również wspomnieć o imprezach nawiązujących do dziedzictwa kulturowego naszego regionu. Wśród cyklicznych imprez na terenie Gminy Czarna odbywają się:

1. Jarmark Garncarski. Odbywa się w centrum Medyni Głogowskiej, obok i na terenie Zagrody Garncarskiej. Na czas imprezy zamykany jest odcinek drogi wojewódzkiej Łañcut-Sokołów, który przeobraża się w barwny deptak pełen rękodzielników prezentujących swoje prace. Impreza odbywa się co roku na początku lipca, skupia ceramików i rękodzielników z całego regionu. W czasie imprezy odbywają się prezentacje toczenia naczyń na kole, wypał w piecu tradycyjnym, kiermasze ceramiki, warsztaty dla dzieci, koncerty folkowe, degustacje kuchni regionalnej.

2. Międzynarodowe Warsztaty Garncarskie organizowane są podczas wakacji w Medyni Głogowskiej. Uczestnicy zajęć zdobywają wiedzę z zakresu toczenia na kole garncarskim i rzeźby w glinie oraz poznają lokalne tradycje. Jest to także czas dobrej zabawy i forma aktywnego wypoczynku. Przy współpracy z ceramikami z Polski i zagranicy oferta warsztatów wzbogacana jest o zajęcia z zakresu wytwarzania glinianych instrumentów muzycznych, czy ceramicznej biżuterii.

3. Baśnie i Legendy z terenu Eurogalicji - Plenerowe widowisko taneczne. Dąbrówki. Impreza plenerowa, zawierająca widowiska taneczne i wystawy artystyczne, dotyczące legend podkarpackich. Wykonawcami koncertów jest kilkanaście zespołów artystycznych z udziałem dzieci i dorosłych. Podczas imprezy odbędą się kiermasze rękodzieła i warsztaty artystyczne, różnorodne atrakcje dla rodzin a także spływy kajakowe po Wisłoku i spacerzy Nordic walking z instruktorem.

4. Rajdy Rowerowe Garncarskim Szlakiem lub Doliną Wisłoka. Rajd jest jedną z imprez promujących lokalne bogate tradycje garncarskie a także urokliwe zakątki doliny Wisłoka i jego dawnego koryta. Na trasie organizowane są przystanki w miejscach wartych zwiedzenia np. galeriach rzeźby ceramicznej, pracowniach garncarskich, malarskich i rzeźbiarskich.

5. Lato w Parku MB Jagodnej to wakacyjna impreza dla całych rodzin. Jedną z atrakcji imprezy jest konkurs "Pływanie na byle czym – Zbuduj Tratwę!". To niepowtarzalna okazja do podziwiania pomysłowości i sprytu młodych ludzi. Konkurs nadał imprezie żeglarski charakter. Stąd też na scenie pojawiają się szantowe zespoły. Dodatkowo atrakcją są animatorzy zabaw, klauni, szcudlarze, zjazdy na linach oraz wiele konkursów i zabaw z nagrodami. Ze względu na wywodzącą się od patronki Medyni nazwę miejsca - w parku MB Jagodnej organizowane są także kiermasze i degustacje kuchni jagodowej.

6. Powiatowy Konkurs tradycyjnych potraw świątecznych – „Przy wigilijnym stole” Impreza odbywa się zawsze w ostatnią przedświąteczną sobotę grudnia w Woli Małej. Biorą w niej udział organizacje i stowarzyszenia, które prezentują tradycyjne i współczesne potrawy świąteczne. Impreza cieszy się bardzo dużym zainteresowaniem zarówno wystawców jak i publiczności. Podczas imprezy organizowane są koncerty kolęd i przedstawienia jasełkowe.

7. Spektakle Teatru Dramatycznego w Krzemienicy. Teatr wystawia corocznie kilka nowych sztuk. Jego twórcą i reżyserem jest Zygmunt Kluz, emerytowany nauczyciel i dyrektor szkoły. W repertuarze teatru są sztuki patriotyczne, historyczne, religijne i obyczajowe. Ogromną popularnością wśród publiczności cieszą się komedie.

8. Widowisko obrzędowe "Wesele Krzemienickie"- co roku wystawiane na scenie w Ośrodku Kultury w Krzemienicy dla mieszkańców i zaproszonych gości. Spektakl jest inscenizacją obrzędów wesela wiejskiego z okolic Łañcuta kultywowanych na przełomie XIX i XX wieku, do czasu wybuchu I wojny światowej. Na ponad 2,5 godzinne przedstawienie tej bogatej obrzędowości, składa się taniec, charakterystyczne gesty, pieśni, przyśpiewki a także barwne stroje, właściwe Krzemienicy.

9. Blżej nieba- Świąteczny Koncert na wzgórzu - Koncert jest niecodziennym wydarzeniem; widowiskiem, w którym połączone są elementy teatru i muzyki oddające niezwykłą atmosferę świąt Bożego Narodzenia i angażującym licznie społeczność gminną. Widzowie są świadkami scen *Narodzin Jezusa, Pokłonu Pasterzy i Hołdu Królów*, przedstawionych w formie spektaklu. Wspólnie z występującymi grupami wokalnymi śpiewają kolędy i dzielą się opłatkiem. Akcja rozgrywa się na scenie ustawionej na wzgórzu przed kościołem w Medyni Głogowskiej, oraz w drewnianej szopce budowanej na czas świąt u szczytu kościelnych schodów. Podsumowaniem jest pokaz sztucznych ogni.

5.3. Zabytki o największym znaczeniu dla gminy

Najcenniejszymi zabytkami na terenie Gminy Czarna są:

1) Zespół kościelny w Krzemienicy .

W skład zespołu wchodzi: kościół, kostnica, dzwonnica oraz ogrodzenie. Kościół p.w. Świętego Jakuba Starszego (do 1975 roku parafialny) został wybudowany na sztucznym wzniesieniu, w centrum wsi, po południowej stronie szosy z Czarnej do Woli Krzemienickiej. Jest to świątynia orientowana, drewniana, konstrukcji zrębowej (wzmocnionej lisicami), dwudzielna, z kruchtami od zachodu i północy.

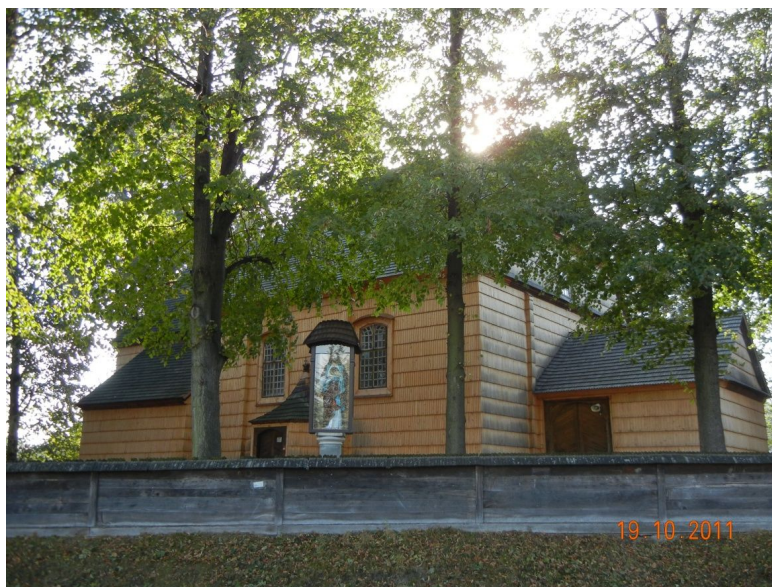
Ściany zrębów nawy i prezbiterium są równej wysokości. Korpus prostokątny, prezbiterium zamknięte trójbocznie, przy min od północy zakrystia. Nad nawą dach dwuspadowy, nad prezbiterium pięciopółaciowy kalenicowy, nad kruchtą zachodnią dwuspadowy, nad północną pięciopółaciowy, a nad zakrystią pulpitowy. Wszystkie dachy oraz ściany podbite gontem. Przycieś posadowiona na podmurówce ceglano- kamiennej. W kalenicy dachu korpusu wieżyczka na sygnaturkę. Pod prezbiterium sklepiona komora grobowa dostępna z nawy. Wewnątrz korpus pseudotrójnawowy - nawy boczne wydzielone drewnianymi filarami.

Chór muzyczny w zachodniej części nawy. Stropy kolebkowe pozorne. Ściany podzielone pilastami. Ołtarz główny przeniesiony około 1800 roku z kościoła dominikanów w Łąncucie, ponadto trzy ołtarze boczne, chrzcielnicza, ambona oraz dwa epitafia.

Dzwonnica - usytuowana na zachodniej osi kościoła, połączona z ogrodzeniem, murowano- drewniana. Złożona z murowanych, otynkowanych filarów, między którymi drewniane sumiki.

Kostnica - wybudowana po południowej stronie kościoła, połączona z ogrodzeniem. Zrębowa jednoprzestrzenna, na planie prostokąta. Dach dwuspadowy pokryty gontem.

Ogrodzenie- pierwotnie otaczało cmentarz przykościelny, założone na planie nieregularnym, zbliżonym do owalu, sumikowo - łątkowe (sumiki z metalowych dwuteowników oszalowanych deskami), przykryte dwuspadowym daszkiem, który jest podbity gontem. Od północnego - zachodu i północnego - wschodu furtki, przy których kamienne schody.

Zespół kościoła parafialnego p.w. Św. Jakuba Starszego – KOŚCIÓŁ w Krzemienicy

Kapliczka na stawie .

Przy drodze do Sokołowa Małopolskiego na środku niewielkiego stawu stoi murowana kapliczka św. Jana Napomucena z 1875 r. Oczywiście z miejscem tym związana jest pewna legenda – dawno temu była tu karczma. Ludzie pili w niej na umór i browerie wyczyniali. Diabłu zaprzędali swe dusze. Z gniewu na grzeszników zatrzęsa się ziemia, a miejsce

rozpusty pochłonęło zapadlisko, które zalała woda. Z topieli ocalał tylko grajek (wg innej wersji para nowożeńców), który był wtedy w karczmie. Cudem znalazł się on na wyspie na której dzisiaj stoi kapliczka.

Kapliczka na wyspie na stawie w Krzemienicy

Gumno w Woli Małej

Gumno przy kaplicy (i domu zakonnym) Sióstr Służebniczek NMP Starowiejskich w Woli Małej (wybudowane około 1900 roku) składa się z budynku mieszkalnego oraz budynków gospodarczych wybudowanych na planie litery „L”.

Dawne Gumno – DOM w Woli Małej

Dawne Gumno – STODOŁA w Woli Małej

Obiekty dawnej Dyrekcji Lasów Ordynacji Potockich w Dąbrówkach

W Dąbrówkach Potoccy ulokowali cały szereg budynków związanych z gospodarką leśną w swoich dobrach. Były to min. suszarnia nasion, budynek Dyrekcji Lasów oraz gajówka czy też kancelaria z mieszkaniem nadleśniczego.

W skład zespołu wchodzi następujące drewniane budynki: Dyrekcja Lasów, adiunktówka, budynek gospodarczy, biuro z mieszkaniem kontrolera oraz murowane budynki. Zespół budynków dawnej Dyrekcji Lasów Ordynacji Łańcuckiej w Dąbrówkach objęty jest decyzją w sprawie wpisania dobra kultury do rejestru zabytków z dnia 12 czerwca 1976 r. znak: L.dz.KS.II-5340/26/76 – numer rejestru A – 962. W decyzji o której wyżej mowa wymienione są tylko 2 obiekty to jest: budynek główny i adiunktówka, niemniej jednak pozostałe budynki położone są na terenie objętym wpisem do rejestru zabytków i również one podlegają ochronie konserwatorskiej.

Dyrekcja Lasów- usytuowana po lewej stronie szosy, wzniesiona około 1900 roku. Zrębowa, parterowa z mieszkalnym poddaszem, wybudowana

w tzw. stylu szwajcarskim, założona na planie litery „H” (współcześnie dobudowano murowane skrzydło południowo- wschodnie). Układ wnętrza trójtraktowy, przekształcony. Elewacja frontowa - zachodnia dziewięciosiowa: po bokach dwuosiowe ryzality z trójkątnymi szczytami, w których balkony. Ryzality połączone słupowym podcieniem. Od południa i północy ozdobnie szalowane ganki. Otwory okienne w snycerskich obramieniach. Dach wielospadowe kalenicowe pokryte blachą.

Zespół Budynków Dyrekcji Lasów Ordynacji Łańcuckiej – Dyrekcja Lasów - DWOREK

Adiunktówka- usytuowana po zachodniej stronie szosy, frontem zwrócona na wschód. Wybudowano ją w I połowie XIX wieku. Jest to obiekt parterowy, jednotraktowy, założony na planie litery „L”, otynkowany. Przy elewacji frontowej ganek wsparty na słupach. Dach wielospadowy z powiekami pokryty gontem. Suszarnia nasion (około 1860)- usytuowana za adiunktówką, konstrukcji mieszanej, dwukondygnacyjowa, założona na planie ośmioboku. Kondygnacja dolna sumikowo - łątkowa, górna nadwieszona, wsparta na słupach konstrukcji szkieletowej. Dach wielospadowy z ozdobną sterczyną pokryty gontem. Budynek gospodarczy- wybudowany obok suszarni, zrębowy, założony na planie wydłużonego prostokąta. Dach dwuspadowy pokryty dachówką. Biuro z mieszkaniem kontrolera - wzniesione w 1931 roku, usytuowane na południe od adiunktówki. Jest to budynek zrębowy, otynkowany, parterowy z mieszkalnym poddaszem, założony na planie litery „H”. Dachy kalenicowe pokryte dachówką. W elewacji frontowej od wschodu dwa skrajne, jednoosiowe ryzality, między którymi portyk wsparty na czterech kolumnach. W elewacji tylnej, między ryzalitami, weranda. Układ wnętrza dwu i półtraktowy, przekształcony.

Zespół Budynków Dyrekcji Lasów Ordynacji Łańcuckiej – Dyrekcja Lasów - ADIUNKTÓWKA

Suszarnia nasion - budynek wzniesiony ok. 1860 r., drewniany, kryty gontem. na rzucie ośmioboku foremnego. Obiekt piętrowy, górna kondygnacja nadwieszona, wsparta na ozdobnych słupach. Restaurowana w roku 1970. Suszarnia konstrukcji sumikowo – łątkowej i szkieletowej z nadwieszoną górną kondygnacją. W otoczeniu suszarni znajduje się pozostałość parku z kilkudziesięcioma sędziwymi dębami oraz lipami i okazały platan klonolistny (forma piramidalna).

W roku 2011 suszarnia nasion za zgodą Podkarpackiego Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków przeniesiona została do Skansenu w Kolbuszowej.

Zespół Budynków Dyrekcji Lasów Ordynacji Łańcuckiej – Dyrekcja Lasów – SUSZARNIA NASION

Na skraju drogi w Dąbrówkach k/ Łańcuta, na skraju lasu, stoi **figura św. Józefa z Dzieciątkiem** z napisem JRR 1899. Figurę na wysokim cokole wzniesiono w 1899 roku jako wotum dziękczynne Józefiny Rapalskiej Reichardowej za uratowanie jej rodziny od zarazy cholery. Rzeźba wystawiona na działanie warunków pogodowych niszczała i w związku z tym po jej odnowieniu została nakryta oszkloną gablą.

*Zespół Budynków Dyrekcji Lasów Ordynacji Łańcuckiej – Dyrekcja Lasów – FIGURA
ŚW. JÓZEFA Z DZIECIĄTKIEM*

4). Kościół p.w. Nawiedzenia NMP w Medyni Głogowskiej z ceramiczną mozaiką .

Wzniesiony został w latach 1958-59 staraniem ks Tadeusza Goneta. W 1960 r. konsekrowany przez biskupa Stanisława Jakiela, sufragana przemyskiego. Projekt świątyni wykonał inż. Dajczak.

Kościół jest orientowany, murowany z cegły, otynkowany, trójnawowy. Jego prostokątny korpus zamknięty jest od wschodu niższym, półkoliście zamkniętym prezbiterium, a od zachodu schodkowym, dwukondygnacyjnym szczytem. Przy narożniku północno - zachodnim wysunięta jest pięciokondygnacyjna wieża a ze strony przeciwległej niewielka, okrągła wieżyczka mieszcząca klatkę schodową na chór. Kruchta ujęta w postaci pięciu arkad. Nawy boczne zamknięte transeptowymi kaplicami.

Wystrój wnętrza zaprojektował prof. Jan Budziło z Krakowa wykorzystując tradycje garncarskie Medyni i Zalesia. Dzięki zapałowi miejscowych twórców, wśród których szczególne miejsce zajmuje Władysława Prucnal, kościół otrzymał ceramiczną mozaikę, która zdobi prezbiterium, ambonę i chór. Tą samą techniką wykonane są, znajdujące się w bocznych nawach, stacje Męki Pańskiej. Poszczególne obrazy osadzone są w kutej kracie w podświetlanych wnękach dających wrażenie trójwymiarowości. Mozaika na ścianie ołtarza przedstawia sceny Zwiastowania NMP, Nawiedzenia Św. Elżbiety i Narodzenia Jezusa. Ambonę zdobią symbole czterech ewangelistów; anioł, wół, lew i orzeł.

Kościół Parafialny p.w. Nawiedzenia NMP w Medyni Głogowskiej

fol. Sławomir Kubat

Mozaika ceramiczna wykonana przez miejscowych garncarzy w Kościele Parafialnym p.w. Nawiedzenia NMP w Medyni Głogowskiej

OCENA STANU DZIEDZICTWA KULTUROWEGO GMINY - ANALIZA SZANS I ZAGROŻEŃ.

Prezentacja zasobów dziedzictwa kulturowego odbywa się wieloma drogami. Aby móc prezentować to, co ma się najcenniejszego i jednocześnie aby odbiorca mógł w warunkach względnego komfortu czuć się kulturalnie „spełniony”, niezbędne są przedsięwzięcia sine qua non, a więc:

- 1) dostęp do pełnej informacji, zarówno internetowej, jak drukowanej

2) oznakowane w terenie szlaki turystyczne i zabytki

3) przyzwoita baza noclegowa i wypoczynkowa.

Aby określić możliwości w zakresie ochrony dziedzictwa kulturowego Gminy Czarna, opracowano analizę SWOT.

Silne strony:

duża ilość zabytków, przede wszystkim architektura drewniana oraz kościoły z cennym wyposażeniem, duża ilość zabytków sakralnych w postaci przydrożnych kapliczek i krzyży,

impresje o charakterze ponadlokalnym, np. Jarmark Garncarski, Ogólnopolskie Warsztaty Garncarskie, dobre warunki agroturystyczne,

duże zasoby leśne o walorach turystycznych i rekreacyjnych,

zdrowy i zróżnicowany mikroklimat,

niski poziom zanieczyszczenia środowiska,

obszary atrakcyjne przyrodniczo oraz krajobrazowo,

biegnące przez Gminę szlaki rowerowe i piesze,

dobrze wykształcona sieć osadnicza,

położenie gminy na głównych szlakach komunikacyjnych (droga krajowa nr E-4, drogi wojewódzkie nr 881 i nr 887),

bliskie sąsiedztwo Słowacji i Ukrainy,

bliskość miast: Łańcut, Rzeszów, Sokołów Małopolski, Głogów Małopolski, Leżajsk,

dostępność terenów pod rozwój funkcji gospodarczych, mieszkaniowych lub innych,

Słabe strony:

niechęć społeczeństwa do działań na rzecz dobra wspólnego, jakim są zabytki,

niska wśród lokalnej społeczności świadomość historii oraz wartości jaką przedstawiają zabytki,

brak środków finansowych na utrzymanie zabytków,

ograniczony dostęp uzyskania dofinansowania,

niski poziom świadomości ekologicznej mieszkańców,

brak spojrzenia na przestrzeń jako dobro publiczne,

dzikie wysypiska śmieci, zwłaszcza w lasach,

nie pełne wykorzystanie potencjału turystycznego Gminy,

wysoki poziom bezrobocia

Szanse dla ochrony zabytków:

uwzględnienie zagadnień z zakresu ochrony zabytków w programach prorozwojowych gminy,

uwzględnienie zagadnień z zakresu ochrony zabytków w planowaniu przestrzennym,

partnerstwo publiczno – prywatne w przedsięwzięciach związanych z ochroną zabytków,

wykorzystanie posiadanych walorów przyrodniczych i zasobów zabytkowych dla rozwoju turystyki, w tym agroturystyki,

maksymalne korzystanie z wszelkich programów pomocowych, w ramach których pozyskane zostaną środki na remont obiektów zabytkowych Gminy oraz rozwój turystyki,

patrzenie na zabytek jak na obiekt, który dzięki swojej wyjątkowej wartości stać się może źródłem dochodu,

Zagrożenia dla ochrony zabytków :

degradacja zabytków poprzez niewłaściwe użytkowanie obiektów zabytkowych,
brak udostępniania obiektów zabytkowych i atrakcyjnych miejsc dla turystów;
brak powszechnej świadomości realnej i potencjalnej wartości zastanych zasobów kulturowych;
niski poziom współpracy z właścicielami zabytków (wyjątek stanowią kościoły),
brak profesjonalnej i ciągłej informacji o zabytkach oraz dostatecznego oznakowania zabytków,
jednostronne patrzanie na zabytek: jako kosztowny w remoncie i utrzymaniu, trudny do wykorzystania obiekt,

negatywne konsekwencje zmian w środowisku przyrodniczym, a tym samym w zabytkowych układach zieleni, m.in. nielegalne wysypiska śmieci, zanieczyszczenie powietrza, spowodowane stosowaniem tradycyjnego systemu ogrzewania domów, zwiększającym się natężeniem ruchu samochodowego,

brak inwestycji związanych z zagospodarowaniem rzek i ich otoczenia dla turystyki,
intensywny rozwój budownictwa jednorodzinnego zakłócający tradycyjny układ siedliskowy wsi,
nieuregulowane stany prawne nieruchomości zabytkowych uniemożliwiająca należytą opiekę.

ZAŁOŻENIA PROGRAMOWE I KIERUNKI DZIAŁAŃ PROGRAMU OPIEKI NAD ZABYTKAMI

Realizacja wytycznych konserwatorskich określonych w Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego Gminy Czarna oraz w MPZP ze szczególnym uwzględnieniem zaleceń w wyznaczonych strefach ochrony konserwatorskiej.

Pomoc w przygotowaniu właścicielom zabytków nieruchomości z terenu Gminy Czarna dokumentów prawnych do wprowadzenia obiektu do rejestru zabytków.

Prowadzenie prac remontowych przy obiektach zabytkowych zgodnie z wymaganiami konserwatorskimi.

Współpraca z wojewódzkimi służbami ochrony zabytków w przypadku realizacji prac budowlanych przy obiektach podlegających ochronie konserwatorskiej.

Prowadzenie oraz dokonywanie okresowej weryfikacji gminnej ewidencji Zabytków.

Opieka sprawowana przez właścicieli nad zabytkami polegać będzie w szczególności, na zapewnieniu warunków :

naukowego badania i dokumentowania zabytku;
prowadzenia prac konserwatorskich, restauratorskich i robot budowlanych przy zabytku;
zabezpieczenia i utrzymania zabytku oraz jego otoczenia w jak najlepszym stanie;
korzystania z zabytku w sposób zapewniający trwałe zachowanie jego wartości;
popularyzowania i upowszechniania wiedzy o zabytku oraz jego znaczeniu dla historii i kultury.

Gmina Czarna wspierać będzie działania właścicieli lub posiadaczy, a także podejmować samodzielne działania w celu :

zahamowania procesów degradacji zabytków i doprowadzenia do poprawy stanu ich zachowania,
wyeksponowania poszczególnych zabytków oraz walorów krajobrazu kulturowego,
zwiększenia atrakcyjności zabytków dla potrzeb społecznych, turystycznych i edukacyjnych,
wspierania inicjatyw sprzyjających wzrostowi środków finansowych na opiekę nad zabytkami.

Prowadzenie działań edukacyjnych, które polegać będą w szczególności na :

budowaniu klimatu społecznego zrozumienia i akceptacji dla idei ochrony

zabytków odczytywanych jako źródło tożsamości, wiedzy i dumy z przeszłości, tradycji, wiedzy o sposobie życia i pracy przodków;

wspieraniu inicjatyw mających na celu edukowanie społeczeństwa, zwłaszcza dzieci i młodzieży na rzecz ochrony dziedzictwa kulturowego, ze szczególnym uwzględnieniem tradycji lokalnych i idei małych ojczyzn;

popularyzacji opieki nad zabytkami poprzez wszelkiego rodzaju konkursy promujące wiedzę i znanstwo dziedzictwa kulturowego;

informowaniu innych właścicieli obiektów zabytkowych o możliwościach pozyskania środków na odnowę zabytków;

publikowaniu materiałów i informacji dotyczących ochrony zabytków i opieki nad zabytkami w prasie lokalnej i na stronie internetowej Gminy Czarna.

8. INSTRUMENTARIUM REALIZACJI I ZASADY OCENY REALIZACJI PROGRAMU OPIEKI NAD ZABYTKAMI.

Nadrzędnym celem polityki gminnej w zakresie ochrony i opieki nad zabytkami jest ochrona oraz aktywne zarządzanie materialnym dziedzictwem kulturowym, dążenie do poprawy stanu zabytków, ich odbudowy, adaptacji i rewitalizacji w celu wykorzystania potencjału związanego z posiadanym dziedzictwem Kulturowym.

Cel nadrzędny można zrealizować poprzez priorytety :

- planowe, kompetentne i konsekwentne realizowanie zadań samorządowych w zakresie ochrony zabytków;
- wykorzystanie walorów zabytkowych jako czynnika wpływającego na rozwój gminy;
- powiązanie zadań służących ochronie wartości kulturowych ze strategią rozwoju gminy;
- integrację ochrony dziedzictwa kulturowego, przyrodniczego i krajobrazu w dokumentach planistycznych;
- podejmowanie działań zwiększających atrakcyjność przestrzeni gminy oraz zabytków dla potrzeb edukacyjnych, społecznych i turystycznych;
- wspieranie inicjatyw sprzyjających wzrostowi środków finansowych na opiekę nad zabytkami;
- prowadzenie działań w zakresie planowania przestrzennego oraz gospodarce nieruchomościami mających na celu przede wszystkim powstrzymanie degradacji obiektów i obszarów o wartościach zabytkowych i kulturowych oraz podjęcie działań w celu poprawy stanu ich zachowania;
- racjonalne wykorzystanie gminnych funduszy na prace ratownicze, dokumentacyjne i konserwatorskie przy obiektach o szczególnych wartościach zabytkowych;
- wspieranie projektów związanych z opieką nad zabytkami i zagospodarowaniem obiektów zabytkowych;
- upowszechnienie wśród właścicieli i użytkowników obiektów zabytkowych znajomości zasad konserwatorskich, zasad etyki i profilaktyki konserwatorskiej;
- uświadamianie mieszkańców Gminy o zasobach zabytkowych Gminy i ich wartości dla rozwoju lokalnego; uwrażliwienie społeczeństwa na wszelkie przejawy dewastacji i braku poszanowania dziedzictwa kulturowego Gminy oraz całej przestrzeni publicznej.

ZASADY OCENY REALIZACJI PROGRAMU OPIEKI NAD ZABYTKAMI

Gminny Program Opieki nad Zabytkami gminy Czarna, po zaopiniowaniu przez Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków, zostanie przedstawiony Radzie Gminy, w celu przyjęcia go uchwałą.

Program został opracowany na okres czterech lat i stanowi dokument uzupełniający w stosunku do innych dokumentów planistycznych i aktów prawa miejscowego.

Co dwa lata Wójt Gminy Czarna będzie sporządzał sprawozdania z realizacji zadań niniejszego Programu i przedstawiał je Radzie Gminy.

Głównym odbiorcą programu jest społeczność lokalna, która bezpośrednio powinna odczuć efekty jego wdrażania. Dotyczy to nie tylko właścicieli i użytkowników obszarów i obiektów zabytkowych, ale również wszystkich mieszkańców. Program powinien służyć podejmowaniu planowych działań dotyczących: inicjowania, wspierania, koordynowania badań i prac z dziedziny ochrony zabytków i opieki nad zabytkami oraz upowszechniania i promowania dziedzictwa kulturowego.

ŹRÓDŁA FINANSOWANIA GMINNEGO PROGRAMU OPIEKI NAD ZABYTKAMI

Obowiązującym wyznacznikiem sposobu finansowania opieki nad zabytkami są zasady zawarte w rozdziale 7 ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami. Nakładają one obowiązek finansowania prac konserwatorskich, restauratorskich i robót budowlanych przy zabytku na osobę fizyczną, lub inną jednostkę organizacyjną w tym także na jednostki z sektora finansów publicznych, posiadające tytuł prawny do zabytku.

Zadania związane z opieką nad zabytkami mogą być finansowane m.in. z następujących źródeł:

z budżetu Gminy Czarna - finansowanie dotyczy obiektów będących własnością gminy oraz finansowanie prac w formie dotacji celowej, obiektów nie stanowiących przedmiotu własności Gminy Czarna a posiadających wpis do rejestru zabytków - zgodnie z art. 77 ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami z dnia 23 lipca 2003 r.

z budżetu Urzędu Marszałkowskiego Województwa Podkarpackiego w ramach przyznanej dotacji na prace zgodne z art. 77 ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami z dnia 23 lipca 2003 r.

z budżetu Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków na prace, zgodne z art. 77 ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami z dnia 23 lipca 2003 r.

z budżetu Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego, w ramach dotacji przyznanej zgodnie z art. 77 ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami z dnia 23 lipca 2003 r. w oparciu o ogłaszane corocznie przez Ministerstwo aktualne programy.

z dotacji unijnych

Z budżetu Gminy Czarna możliwe jest udzielenie dotacji celowej zgodnie z uchwałą nr XXV/240/2005 Rady Gminy w Czarnej z dnia 30 czerwca 2005 roku w sprawie określenia zasad postępowania o udzielenie i rozliczanie dotacji z budżetu Gminy Czarna na prace konserwatorskie, restauratorskie i roboty budowlane przy zabytkach wpisanych do rejestru zabytków, nie będących własnością gminy. Przedmiotowa uchwała została ogłoszona w Dzienniku Urzędowym Województwa Podkarpackiego z dnia 26 lipca 2005 roku pod numerem 96, pozycja 1627.

Wyżej powołana uchwała określa w swojej treści m.in. katalog prac, na które to może być udzielona dotacja, terminy składania wniosków, wykaz niezbędnych dokumentów wymaganych do wniosku o dotację jak również sposób prawidłowego rozliczenia otrzymanych środków.

Przewodniczący Rady Gminy

Zdzisław Jaromi